

Col·laboreu
amb la policia:
tortureu-vos

Col·laboreu
amb el Govern
del PP:
No penseu



L'ESTEL

Amb el suport de:



GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ



paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XXII. NÚMERO 493

15 D'OCTUBRE DEL 2002

PREU: 2 €

L L U C M A J O R



Fa un any que en Pere González ho obert la botiga d'Informàtica Discovery Computers a la Ronda de Ponent de Lluçmajor. Tel. 971 669 184



Fa 3 anys que n'Antònia Gómez va obrir la botiga d'ornamentació Amaro davant l'Estàtua del Rei en Jaume de Lluçmajor. Tel. 971 661 459



Fa 17 anys que en Miquel Capellà regenta l'Assessoria Fiscal Capellà al carrer Bisbe Taixaquet de Lluçmajor. Tel. 971 661 516



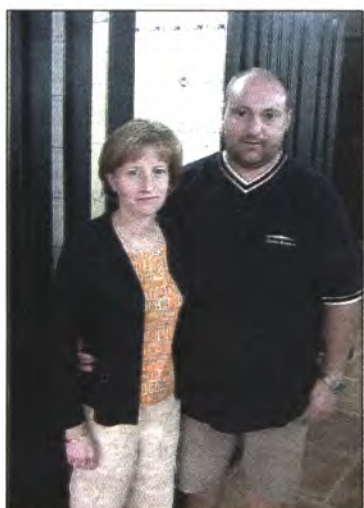
Fa 6 anys que n'Aina Calafat a qui veiem amb la seva nora Victòria Obrador regenta la botiga De Tot i Molt a la Plaça de l'Ajuntament de Lluçmajor. El seu fill Pere Martínez regenta la sucursal d'aquesta botiga al carrer del Bisbe Taixaquet del mateix poble. Tel. 636 945 302



Fa 2 anys que la doctora Eva Maria Lieber va obrir consulta de medicina general, psicoteràpia i acupuntura a la Ronda de Migjorn de Lluçmajor. Tel. 971 669 126



Fa 5 anys que en Miquel Guti regenta el Bar can Guti a la Ronda de Migjorn de Lluçmajor. Bar de juvent, música i copes, obert fins que en queden de drets. Tel. 971 662 068



Fa 3 anys que n'Esperança Fullana i en Josep Panyella regenten el Magatzem de Material de Construcció Fullana i fills a la Roda de Migjorn de Lluçmajor. Tel. 971 660 959



Fa 34 anys que n'Antoni Rosselló va obrir el Taller Rosselló al carrer de Navarra de Lluçmajor. Reparació de maquinària pesada. És agent Oficial IVECO Tel. 971 660 928



Fa 5 anys que en Franc Mojer va obrir el taller d'electricitat i comunicacions Franc Mojr al carrer de Ramon Llull de Lluçmajor. Tel. 971 660 918



Fa 3 anys que na Consol Ferrer i n'Antoni Torà regenten el Bar Borton al carrer de Ramon Llull de Lluçmajor. Tel. 971 660 604



Fa 13 anys que na Maria Rigo a qui veiem amb la seva filla Aina, regenta la botiga de moda infantil i puericultura Colorins al carrer de la Vall de Lluçmajor.



Fa 2 mesos que en Bernat Puigserver i n'Ursula Bauçà, a qui veiem amb la filla Aina han obert el Bar can Bernat al carrer de Sant Francesc de Lluçmajor. Tel. 971 120 347



Fa 17 anys que n'Antoni Garbalido regenta la Ferreria Orient al carrer de l'Orient de Lluçmajor. Tel. 971 660 328



Fa 10 anys que en Colau Febrer va obrir la rentaduria de cotxes Lluç-Camp a la carretera que va a Campos de Lluçmajor. Tel. 971 120 677



Fa 30 anys que en Jaume Maimó regenta la Ferreria Maimó a l'Avinguda de Carles V de Lluçmajor. Li va deixar el seu oncle Colau, es Ferrer Content que l'havia obert l'any 1943. Tel. 971 660 682

LA REVISTA DELS EMPRESARIS



Foc i Fum

MATEU JOAN I FLORIT DE SANT JOAN

* La gent del PP de les illes està com empegueida de n'Aznar i els seus ministres per les seves declaracions i accions a propòsit de la Llei de Partits, de la prohibició de manifestacions, del decretot que si no hi posen remei durà a la misèria als treballadors discontinus de la hosteleria i a altres temes que atempten de manera seriosa contra la democràcia. Homes de seny com el batle d'Inca o el de sa Pobla, callen i mediten sobre les barrabassades que diuen i fan els seus caps de la Castella profunda. Corren mals temps pels peperos illencs.

* També corren mals temps pels antiparc natural de la península d'Artà, ara que el Conseller d'agricultura del Govern Balear anuncia ajudes de 84'14 per hectàrea a les finques de dins aquesta parcs i, ajudes de mes de 138 per hectàrea a les finques protegides de dins aquesta parcs. Cal remarcar que el terreny muntanyós i de marina on estan aquests parcs dona molts pocs beneficis, però amb aquestes ajudes els propietaris podran sortir del poll.

* La majoria dels meus amics i jo, erem a la manifestació que sota el lema «Respectau la paraula del poble» se va celebrar el passat dia 25 a davant l'Ajuntament de la Ciutat de Mallorca. No se si erem 150 i 200, el que si se, és que erem molts més que els qui se manifesten al mateix lloc quan hi ha algun acte terrorista - no

són més de dues dotzenes les nostres autoritats a davant Cort-. Erem els mateixos de sempre -PSM-ERC-Lobby-esquerrans, i el coronel d'Es Catlar que me va dir que els seus companys d'UM no l'havien volgut acompanyar, que no férem cas dels rumors que havien llençat els espanyols dient que ens fixarien. Voto a Déu! És que no estam tots fixats? La cosa va anar be, fins que en Manolo Pérez Frajero, un jubilat que feia feina d'apoderat al Banc Urquijo de Ciutat, va desplegar una ban-



Un grup d'espanyolistes mostraren la bandera constitucional i feren botiflars als manifestants.



Unes 150 persones abrigaren al Comitè en Solidaritat Balear-Euskal Herria i al dirigent del PSM, Joan Antoni Salas, de verd. A la concentració abundaven banderes basques i estelades.

dera espanyola al mig de la plaça, a uns deu metres dels congregats i va començar a cridar «asesinos». Jo i els meus amics quedarem astorats, un escamot de policies nacionals se posaren al costat d'en Manolo, per guardar-lo, o per fer-li costat, qui sap! Els meus amics i jo, una vegada que sortirem de la sorpresa, començarem a cridar: «Fora, fora, fora, la bandera espanyola», «vosaltres feixistes, sou els terroristes», «Boti, boti, boti, espanyol el qui no boti». Tanmateix, ningú va anar cap en Manolo per atacar-lo o per prendre-li la bandera. I és que els mallorquins som civilitzats. I la cosa va acabar bé, sense cap incident. Ω

Aquell dia tocava mitosi, i perquè no arribessin tard, mare cèl·lula sempre advertia als fills que no es relaxessin a la sortida de l'escola. Lla calor era insuportable i els jerseys històrics premien d'allò més. Sempre hi havia alguna proteïna esgarrada que els feia propostes deshonestes, «Que si us veniu al lisosoma, que allà és on hi ha marxa», i fins i tot un dia uns bacteris els van oferir adrenalina que havien aconseguit passar d'estranguis a través de la membrana, però els nens eren conscients de l'importància de dividir-se i per no disgustar a la mare van agafar una vesícula a la cruïlla de vena basílica amb vena cefàlica. Al passar pel porus nuclear, es van adonar que s'havien tornat a oblidar els ATPs i van haver de fosforilar a córrer cuita uns quants ADPs a costa d'uns pobres enzims que passaven per allà prop i que es dirigien a la plaça de la úrea. Malgrat els esforços, mare cèl·lula, que havia començat sense ells, els va recriminar la impuntualitat, i ells sol van

poder al·ludir que els costava molt arrossegar tots els factors de transcripció que se'ls enganxaven sense escrúpols. La mare va comentar que portaven els telòmers massa llargs i que caldria passar pel barber, però al «Corriere de la Bilis» havia llegit que les telomerasses estaven en vaga per aconseguir uns llocs de treball més dignes que no fossin sempre el cul dels cromosomes, i així doncs ella va decidir que amb uns escurçaments i una megacondensació seria suficient. El marit mitocondri, que s'havia posat la roba dels dijous, ja no es parlava amb la mare perquè un dia que va tornar d'hora de la feina l'havia sorprès al llit amb un cloroplast pocaverkonya, i des d'aquella traïció només parava per casa quan tocava mitosi per respecte als fills.

Un cop va començar tot el merder de fotocòpies, els nens, com cada dijous, van desenvolupar crisis de personalitat i es començaren a pre-

guntar qui eren, d'on venien i perquè existien. La mare sempre havia pensat que tantes cromàtides pels seus nens era exagerat, però sempre havia somniat que algun dia un dels seus fills trobaria en aquests processos la molècula dels seus somnis, atractiva, jove i de bona família (que es mogué pels cercles de la alta societat cel·lular, a ser possible amb els fosfagens) i que la jubilaria anticipadament. Aquella divisió, igual de monòtona que totes les altres, li recordava la seva condició d'esclava dels seus cicles, i la seva mitjana edat li prometia encara uns quants anys de patiments fins a la menopausia mitòtica. Mentre els pesats dels microtúbuls cinetocòrics furgaven en la intimitat dels centròmers dels seus nens, va tenir el pressentiment que quelcòm estrany estava a punt de passar. Va cridar l'atenció a un dels fills que li estava ficant el dit de zinc a l'ull de l'altre i els va demanar que s'a-

liniessin en silenci a l'equador de la cèl·lula. Per primer cop en molts anys els nens van obeir i els microtúbuls astrals i polars no van haver d'intervenir. Es respirava un ambient glaçat, i de cop i volta els pressentiments de la mare es van fer realitat. Una immensa massa viscosa groguenca s'apropava perillosament, amenaçant d'invadir el fus mitòtic. Era una d'aquelles catàstrofes tan temudes: els adipòcits estaven rebentant. Tot era culpa de l'alimentació del Jefe, un individu de nom que preferim deixar en l'anonimat i que s'havia empassat aquell matí tres hamburgueses altament perilloses per les cèl·lules emmagatzemadores de greixos.

La mare, en un intent de salvar la vida dels seus fills (el seu marit no li importava tant) es va encomanar a Sant Fosfolípid Greixós, patró dels Liposomes, confiant així en una evaquiació transcel·lular ràpida i efectiva. Ella, màrtir, va

quedar exposada a una mort cel·lular dolorosa, lenta i plena de turments, ja que les radiacions emeses pels triacil glicerols assassins eren altament degradatives. El seu amant cloroplast, antic emigrant d'un cactus, va contemplar impassible com desapareixien les membranes, com es saturaven els peroxissomes d'emergència, com es desintegraven els ribosomes, i com moria la seva única raó de viure...

Avui, sis mesos després de la tragèdia, els nens viuen dins d'un escafoides de segona mà i no deixen de recordar a una mare que va protagonitzar una veritable història d'amor mitòtic. Ω

Killer Berberecho

Nota de la redacció: Sentim comunicar a l'autor d'aquest text que per aprovar l'assignatura de Biologia Cel·lular cal superar l'examen com fa tothom, i que no n'hi ha prou amb fumar-se uns petes i expressar les frustracions personals en un tros de paper.

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

CIEMEN

[Nota d'ANNA notícies: L'autora de l'article manipulador sobre la reunió d'Otegi i Carod-Rovira a l'ABC va ser la desconeguda i fantasmal periodista que respon al nom d'Anna Rovira (ja és casualitat que hagen escollit el nom d'Anna i el cognom de Rovira).

Posteriorment la manipulació s'estenia a organitzacions com el CIEMEN.

ANNA notícies vol donar a conèixer a aquesta veterana i exemplar organització]

El CIEMEN és una associació cultural, no governamental i no lucrativa, legalment constituïda, amb el número 3.208 del Registre d'Associacions sense finalitat de lucre de la Conselleria de Justícia de la Generalitat de Catalunya.

El CIEMEN inicia les seves activitats el 1974, i va ser legalitzada primerament a Itàlia (1975) i després a Catalunya (1978). L'existència del CIEMEN ve motivada per la constatació que a Europa -i al món- un dels problemes més punyents i bàsics que afecten la convivència humana deriva de la incomprensió o no acceptació de les anomenades minories ètniques i de totes les nacions sense excepció, amb les realitats que hi ha darrera d'aquests mots; problemes que degeneren en

fenòmens tan greus com el racisme, la xenofòbia, els nacionalismes excloents... O, en altres paraules, la problemàtica de les minories ètniques i de la no acceptació de tots els pobles i comunitats, trobaria solucions positives, pel conjunt de la societat, en la mesura que s'afrontés com a una mostra significativa de la manca de coneixement i reconeixement d'unes realitats humanes portadores i enriquidores de drets: de drets a la igualtat en tant que minories ètniques i pobles marginats reclamen l'aprofundiment del respecte a la diferència, de drets a la diferència en tant que aquestes mateixes minories ètniques i nacions expressen el pluralisme capaç de vertebrar la unió constructiva entre totes les persones i

tots els pobles...

Els seus plantejaments per promoure activitats de cara a aquest objectiu, podrien resumir-se de la manera següent: una de les grans tares de la humanitat per comprendre els seus propis problemes és la ignorància. La ignorància, en els casos dels fenòmens de les minories i de les comunitats incompreses, ha arribat a un nivell tan alt que no són estranyes les reaccions que susciten (molt pròpies, precisament, davant del que, en general, no coneixem o coneixem malament): la marginació, el menyspreu, l'odi i la persecució. Per tant, a fi de combatre aquesta ignorància i les seves derivacions -especialment greus en aquests casos ja que colpeixen milions de persones i un

bon nombre de pobles sencers-, cal crear o fer augmentar mitjans per eradicar-les. El primer pas és, doncs, potenciar el CONEIXEMENT.

Tanmateix -i aquest és el segon aspecte dels plantejaments que es fa el CIEMEN - no n'hi hauria prou de conèixer bé, o el més objectivament possible, les realitats de les minories ètniques i dels pobles si al coneixement no s'unís el RECO-NEIXEMENT, el respecte efectiu, dels drets específics inherents als individus i col·lectivitats que pateixen els efectes de l'esmentada ignorància.

És necessari, doncs, potenciar el reconeixement d'uns drets determinats, molts d'ells ja en teoria assumits però poc o gens afavorits i sovint mancats d'un aprofundiment polític i jurídic, tot pressionant les instàncies competents que han rebut l'encàrrec i tenen el deure de servir-los i fer-los respectar.

La tasca abocada al coneixement i al reconeixement dels drets de les minories ètniques i de les nacions, sense cap mena d'exclu-

sió, no seria completa - i aquest és el tercer aspecte dels plantejaments del CIEMEN - si no anés acompanyada de la SOLIDARITAT, de la màxima expressió de l'obertura i de la comprensió envers tots aquells que la necessiten, particularment aquells que són víctimes de la intolerància. És a dir, si les persones i pobles víctimes de la discriminació, de l'odi... no trobessin al seu costat qui les coneix i reconeix en la seva dignitat, en especial quan aquesta es troba tan oprimida que es fa necessària la intervenció directa, l'ajuda humanitària, per garantir el dret més fonamental: el dret a la supervivència, a la vida. Si aquesta ajuda prové de minories o d'altres pobles no prou coneguts i no prou reconeguts, la seva acció solidària serà una prova més que en la defensa dels drets dels altres, defensen també els propis i que, en definitiva, defensen drets que repercuten en bé del conjunt de la humanitat. Ω

<http://www.ciemen.org/>

La democràcia és la primera víctima

L'acte del jutge Garzón prohibint les manifestacions amb relació a la il·legalització de Batasuna, acte que obliga a complir al Govern basc, significa un atemptat de gran envergadura.

Quan desenes de mils de ciutadans se manifesten per protestar per la suspensió de Batasuna, en defensa de les llibertats no hi ha arguments que puguin justificar, per part de cap demòcrata, de cap socialista o comunista, aquesta ataca a la democràcia. No hi ha arguments que puguin justificar que se conculquin els drets arrabassats al franquisme.

Que cerca n'Asnar? El president del Govern espanyol cerca l'enfrontament civil. I ho fa amb el recolzament a en Bush, embarcat en una creuada contra l'Irak per poder repartir el seu petroli. N'Asnar s'inspira amb en Milosevic quan cercava l'enfrontament artificial entre pobles i ètnies per fer passar els seus plans. Necessita trencar la solidaritat entre els pobles. Necessita trencar la unitat dels treballadors.

En juny del 2002, el Govern espanyol

s'enfrontà a una vaga de més de deu milions de treballadors. Malgrat la precarietat, de les dificultats... la resposta fou massiva. Pocs dies després n'Asnar canvia de govern. Les primeres declaracions són per comparar al Govern basc amb ETA. El ministre Rajoy troba «estrany» que hi hagi atemptats i insinua que hi ha un pacte entre ETA i el PNV. Pocs dies després arriba la provocació que, segons sembla, anhelava el Govern espanyol i ETA atempta a Santa Pola. Ara és el moment de carregar-s'ho tot: mitjans de comunicació, partits i institucions contra el perill «terrorista». Se tracta de no parlar d'altra cosa. Carta blanca al jutge franquista Garzón que s'ha constituït en el que decideix que és i que no és legal. El dret a la manifestació i organització ha estat conculcat. Com quasi sempre que s'invoca la defensa de la democràcia per tal d'adoptar mesures excepcionals, la democràcia és la primera víctima.

Però el poble basc no sembla disposat a acceptar aquest estat de coses. Que faran ara? Dissoldran les institucions? Hi enviaran l'exercit com ja ha demanat en Rajoy?

Posaran dins la presó a les desenes de mils de persones que l'altra dia se manifestaven en Bilbo per «ser d'ETA» segons el jutge estrella?

N'Asnar treballa per a l'enfrontament. N'Asnar amb l'inestimable col·laboració d'en Zapatero, que posa al PSOE en mans dels franquistes, treballa per a la balcanització, per a la divisió. És la via ràpida d'aplicació dels plans de la Unió Europea (UE) que se basen en la regionalització. Cal acabar com sia amb les conquestes que qüestionen els beneficis de les multinacionals i per tal d'aconseguir-ho cal construir la gran mentida i sobre aquesta base retallar els drets arrabassats al franquisme com els d'expressió, organització i manifestació. Per el moviment obrer, per a les seves organitzacions, per els seus sindicats, inclosos els partits que se reclamen del moviment obrer, allò que està en joc és una qüestió de vida o mort. Col·laborar en aquestes condicions amb la política de n'Asnar és dur el moviment obrer a la catàstrofe. Per els comunistes, per els socialistes, la defensa de les seves organitzacions és la condició per a la defensa de les seves reivindicacions. Això comporta la defensa de les llibertats de tots. I més, quan des del govern duen aquesta ofensiva, sols volen tornar a la situació en la que el moviment obrer estava en la il·legalitat. Exager? Com poden parlar-nos

de democràcia els del PP quant un militant destacat de Castelló acaba d'escriure un llibre de la seva ciutat tot tipus d'alabances a n'en Franco? Li aplicaran les Corts l'article 9 de la Llei de Partits? Intervindrà el jutge estrella?

Els sindicats anuncien que hi ha més morts per accidents de treball. El 85 per cent dels morts són eventuals. Treballadors que no poden protestar, que no poden exigir mesures de seguretat, que no poden negar-se a les feines més perilloses, que no tenen preparació perquè des del primer dia han de donar rendiment. Quin lloc ocupen en la premsa aquests set-cents vuitanta nou morts sols en el primer semestre? Quina és la preocupació dels poders públics? Quins jutges especials hi ha per a perseguir als empresaris que incompleixen les lleis? Quantes manifestacions se convoquen per tal acabar amb aquesta lacra?

Quin és l'interès de socialistes i comunistes, dels sindicats, de tot el moviment obrer? Sens dubte, és defensar les llibertats, única garantia de la seva existència, i la base per poder defensar les seves reivindicacions. Ω

PERE FELIP I
BUADES



L'entrevista a Ibarretxe en la SER (transcrita al català per ANNA)

«Si hi ha algú que creu que no tenim dret a decidir els bascs el nostre propi futur, que ho diga claríssimament. Cal aclarir-lo de manera immediata»
«No tenim dret a condemnar a una nova generació a viure amb els mateixos problemes de violència»
«Veig la consulta a la societat basca en aquesta legislatura»

Juan José Ibarretxe, president del Govern basc, va ser entrevistat per Iñaki Gabilondo en el programa «Hoy por hoy», de la Cadena SER. El lehendakari situa la consulta popular sobre el seu projecte de lliure associació amb l'estat espanyol en la present legislatura, que finalitza a la primavera de 2005. El que segueix és un extracte de la conversa:

Pregunta. El pla que ha presentat, servirà per a la convivència?

Resposta. Es tracta d'una iniciativa que pretén generar debat. Es tracta d'obrir un procés polític que ha d'emportar-nos a l'actualització d'un pacte, d'un model de convivència. No podem viure com estem.

P. Quines possibilitats hi ha que qualli a Euskadi?

R. En la societat basca agafarà, il·lusionarà, superarà el suport del 53% que al seu dia va tenir l'Estatut. És l'objectiu: il·lusonar a la societat, tractar que participi.

P. Li preocuparia aconseguir només el suport d'una part de la societat?

R. El pacte de lliure associació entre Euskadi i Espanya, per a poder viure junts en el futur, no el defensen les forces nacionalistes, sinó ciutadans que no pertanyen a la ideologia del nacionalisme basc.

El que defensaria un nacionalista, no s'enganyen vostès, és la independència d'Eus-

kadi.

P. D'on calcula vostè que procedirà aqueix suport, al marge del nacionalisme?

R. De molta gent... Fins i tot dins del PP, cinc de cada deu persones, aquí a Euskadi, pensen que el futur depèn de les decisions dels bascs. Els suports a aquest debat vénen de tota aquella gent que diu 'així no podem viure i hem de buscar una sortida.

P. Què ocorrerà després? Tot el procediment es deté al Parlament de Madrid.

R. No tinc cap dubte que les decisions que aquí prenguem, els acords que aconseguim en la societat basca, seran amb tota naturalitat, amb tota normalitat, incorporats a l'ordenament jurídic. Si hi ha algú que creu que no tenim dret a decidir els bascs el nostre propi futur, que ho diga claríssimament. Cal aclarir-lo de manera immediata.

P. Batasuna està en contra del seu pla, i el PP i el PSOE, d'una manera clamorosa.

R. Per al PP i el PSOE la meua proposta ha sigut radical i independentista i atén al discurs d'ETA. I per a Batasuna, traïdora, venuda a l'Estat espanyol. Però ens falta la pau i hem de buscar la pau i la normalització. No tenim dret a condemnar a una nova generació a viure amb els mateixos problemes de violència, d'inhumanitat, d'enfrontament social i polític... És necessari

obrir camins.

P. El referèndum es produiria en absència de violència, durant quant de temps?

R. És una qüestió que haurem de veure en el seu moment. Els partits polítics haurem de jutjar les condicions en què es pot presentar a consulta o ratificació final el projecte. Jo estic pensant, per descomptat, en una societat que es pugui manifestar amb absoluta llibertat, en absència de violència. Ningú en aquests moments vol a ETA. Fins i tot una part importantíssima del món de Batasuna tampoc accepta la violència d'ETA. Anem a ser capaços entre tots de construir aqueix espai perquè la societat siga consultada i no ho siga amb violència.

P. Estem parlant d'una societat consultada en absència de violència just en el moment en què ETA anuncia que atacarà les seus i els actes del PP...

R. Quan vam aprovar l'Estatut d'Autonomia, ETA actuava; i quan es va aprovar la Constitució, ETA actuava; i quan es va donar el Pacte d'Ajuria Enea, ETA actuava. És a dir, hem estat fent política, com no pot ser d'una altra manera, sense demanar permís a ETA. O és que haurem de demanar permís a ETA? Jo, com a lehendakari, hauré de demanar permís a ETA per a posar sobre la taula un debat polític?

P. En quant de temps calcula que podrà

fer aqueix referèndum en absència de violència?

R. Jo veig la consulta en aquesta legislatura.

P. En aquesta legislatura calcula vostè que estarem en absència de violència?

R. M'agradaria estar-hi demà mateix. Per què no pensar que les coses poden ser diferents en el futur? Sóc per naturalesa optimista. Vam portar 200 anys ja discutint d'aquestes qüestions i no som capaços de posar-nos d'acord entre Euskadi i Espanya. I és absolutament fonamental que busquem camins per a viure junts, si podem viure junts. Jo crec que podem viure junts però des del respecte.

P. Abans de les dificultats de relació d'Euskadi amb Espanya, veig les dificultats de relació d'Euskadi amb Euskadi...

R. Si els bascs hem de posar-nos d'acord, no es preocupen, ens posarem d'acord. I a continuació, la decisió dels bascs haurà de ser admesa. Estarem llavors, només llavors, en l'autèntic camí de la normalització política. És el que jo vull. Resulta perfectament possible que fent un esforç puguem trobar un camí de convivència i formalitzar un pacte de convivència dins de l'Estat espanyol, sempre que es respecte nostra personalitat. És un camí interessant, important... Anem a veure si entre tots podem empènyer i el fem possible. Ω

Fort i no et moguis

MARCEL SASTRE D'ALGAIDA

En Macià i jo férem el servei militar plegats. Ambdós pertanyem a la mateixa lleva. Sempre ens hem dut bé, maldament jo el trobi qualque vegada una mica caparrut o, no sé com dir-ho, mal de convèncer si no van per les seves. Tal vegada es tracta d'un mal costum que arrossega de fa molts d'anys i per això li costa molt desfer-se'n. Vos ho dic perquè, estant tots dos a sa mateixa companyia a Son Sant Joan, li passà un fet ben de veres i jo hi estava davant, així que podeu posar la mà damunt es foc i, de segur que no vos cremareu.

Els dissabtes, abans d'anar-me a ca nostra, els qui teniem permís de cap de setmana, és capità de sa companyia ens passava revista, és a dir, mirava si es canó des fusell estava ben net, si duiem ses botes lluentes, si anavem ben embotonats i aquestes coses. Si no era així restavem a sa caserna els cap de setmana. I vet ací que un dissabte en passar es capità per davant d'ell, durant sa revista, es fixà que a dins ses cartuxeres hi duia qualque caso massa grossa per caber-hi a dins. Estranyat es capità li demanà

que hi duia. En Macià li contestà tot innocent.

-En la carchutera llevo el betún i un pedaç para limpiar los zapatos.

-Se dice cartuchera i no carchutera -el renyà es capità- repítelo.

I en Macià per aquella mala costum o per defecte en es seu boll li contestà

-Carchutera.

-Cartuchera, coño!

-Carchutera

I així mitja dotzena de vegades. Vista la cosa, es capità crida al sargent i li diu.

-Llévese a este soldado i enseñele a decir: cartuchera. Cuando lo haya aprendido venga i avíame.

Res, que es sargent i en Macià se'n van a un racó des pati i comença sa lliçó.

-Cartuchera

I en Macià

Carchutera, i dona-li una vegada darrera l'altre.

Així devers mitja hora. A la fi és sargent torna al capità, aixeca sa mà a un costat des cap, dona una bona taconada i li diu:

-Mi capitán, el soldado ya ha aprendido a decir carchutera. Ω

CATALANISTA

Al cap dels anys, de vegades començo a cansar-me de ser catalanista

Hi ha, és cert, un fort sentiment general de pertinença, però que només mantenim els humils. Potser podríem dir que aquest sentiment el tenim tots, d'entrada, però que els que progressen a la vida i es van fent una posició només els queda la llagrimeta per quan escolten les primeres notes de l'"Emigrant". Tenen massa feina per entretenir-se en romanticismes estèrils i han d'anar a Madrid a cercar contactes pels seus negocis, no poden perdre el temps.

Desgraciadament aquest és el perfil de la nostra burgesia. És una bona gent que creu en Déu, naturalment, però que comencen les seves oracions "en nom de l'Euro, del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant."

Els sentiments son sempre molt personals. La meua pàtria, si ho reflexiono és, sobre tot, la meua llengua i el poc espai dels carrers de vora la casa on vaig néixer i conèixer els meus primers amics, aprendre a anar en bicicleta, veure que les noies eren més maques que els nois. De la gent que parla la meua llengua, en canvi, ja no n'estic sempre tan segur en termes d'identificació.

Som tots hereus d'aquells que van parlar i discutir fins esgotar-se per acabar donant la nostra terra a Ferràn d'Antequera, i coetanis dels nostres representants al Parlament que juguen, com si els partits polítics fossin una creació de la "Señorita Pepis", a no posar-se mai d'acord en res que pogués presentar un front comú en defensa dels nostres interessos.

La trista realitat és que mai hem trobat gent d'empenta. Un veritable líder podria reforçar i generalitzar el nostre sentiment de pertinença i portar-nos a acords amb Espanya - veí inevitablement per poder viure en pau, sense la impertinència contínua dels castellans.

Vam viure un moment d'esperança quan la dita transició i des d'aleshores hem anat deixant de somniar truites i ens hem anat despertant amb mal gust de boca.

Diuen que ve Europa i que en els treballs que es fan als Centres de la Comunitat hi ha molts, moltíssims catalans. Ω

Toco fusta.

Pere Casadesus i Grifol





UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT - Capítol XX

CECILI BUELE I RAMIS.

La proposta de resolució de l'expedient disciplinari (2)

La proposta de resolució que havia formalitzat l'Instructor de l'expedient administratiu disciplinari núm. 1/2001, Sr. **José Ramón Ahicart Sanjosé**, havia estat adreçada al Sr. **Enric Terrassa Méndez**, advocat representant del Sr. **Gaspar Sabater Vives**, amb data 26 de març de 2002.

Efectivament, considerava que la sanció a imposar-hi, pel fet que s'estava en presència d'una falta greu, havia de consistir en la suspensió de funcions pel període d'un mes.

D'acord amb la instrucció que hi havia practicat, considerava cinc fets provats:

Primer.- Que el senyor **Sabater Vives** havia estat l'autor dels documents escrits que, amb identificació de noms i cognoms de personal al servei del Parlament, contenen diverses opinions o consideracions personals i/o professionals sobre aquests.

Segon: Que el contingut dels esmentats documents era constituït de desconsideració respecte de les persones que s'hi identificaven, les quals, sense excepció, eren treballadors o funcionaris al servei del Parlament de les Illes Balears.

Tercer.- Que els documents s'havien elaborat per a un ús no determinat del propi redactor, el qual mai no havia admès haverlos elaborat per a cap altra persona. Que havien estat guardats en una carpeta, dins un calaix de la seva taula de treball, i que l'esmentat calaix romanía habitualment tancat, sense perjudici que alguns dies pogués haver quedat obert, mentre el funcionari estava absent del seu despatx o en horari no comprès en la jornada de treball.

Quart.- Que no s'havia pogut acreditar que el funcionari expedientat hagués donat a conèixer els esmentats documents o n'hagués comunicat l'existència i/o el contingut a cap altra persona.

Cinquè.- Que es desconeixia la manera en què s'havia pogut fer públic el contingut dels referits documents, tot i que resultava ben notòria la seva difusió en un diari local i el seu general coneixement entre el personal al servei del Parlament i entre la ciutadania de la Comunitat Autònoma.

Aquests cinc fets que l'instructor considerava provats sense cap dubte, eren d'aquells que la llei qualificava com a falta greu.

Al·ludia a la "desconsideració greu cap als seus superiors, companys o subordinats" (Llei 2/1989, de 22 de febrer, de la Funció Pública de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears).

Els documents redactats pel senyor **Sabater Vives** contenen, segons l'instructor, expressions de desconsideració greu respecte de cadascuna de les persones individualment incloses en els esmentats documents.

En existir infracció administrativa de caràcter disciplinari, en resultava responsable el senyor **Sabater Vives**, atès el seu reconeixement com a autor dels documents que contenen expressions constitutives de desconsideració greu respecte dels companys de treball.

Així se li havia notificat dia 26 de març

de 2002, amb la signatura de l'instructor **José Ramón Ahicart Sanjosé** i de la secretària **Antònia Claverol Serra**; i se li havia comunicat que disposava de quinze dies per formular-hi les al·legacions que estimàs pertinents.

La representació i defensa del Sr. **Gaspar Sabater Vives** havia presentat, en temps i forma, escrit d'al·legacions a aquella proposta de resolució. Sol·licitava que es declaràs que la conducta imputada al senyor **Sabater Vives** no havia estat constitutiva de cap infracció administrativa i que, en conseqüència, se l'havia d'absoldre de totes les imputacions realitzades.

L'instructor, emperò, considerà que la tipificació realitzada a la proposta de resolució i la constatació de l'existència d'in-

fracció disciplinària, ja s'havia justificat degudament.

I així ho va formular a l'informe que remeté a l'Il·lm. Sr. Lletrat Oficial Major del Parlament de les Illes Balears, dia 8 de maig de 2002.

Una setmana abans, emperò, dimecres, dia primer de maig, la reconeguda professional del periodisme, **M. Goñi**, ja havia publicat al *DIARIO DE MALLORCA* que "proposaven una sanció d'un mes de suspensió de funcions per a l'autor de les fitxes del parlament".

Deia que aquella proposta del lletrat que havia instruit l'expedient disciplinari practicat al funcionari **Gaspar Sabater** havia de ser elevada a la Mesa del Parlament, la qual podria veure-la prest.

Recordava que **Gaspar Sabater** no havia acudit al seu lloc de treball des del mes de juny de l'any anterior, encara que havia continuat cobrant el seu sou com a cap del departament d'Informàtica, la titularitat del qual havia aconseguit en aquella legislatura, malgrat no estigués degudament titulat en la matèria ("Proponen una sanción de un mes de suspensión de funciones para el autor de las fichas del Parlament", *DIARIO DE MALLORCA*, 01/05/02, pàg. 8).

Les reaccions no havien torbat a sorgir.

El mateix dia que el lletrat Instructor de l'expedient signava l'informe adreçat al Lletrat Oficial Major del Parlament, dia 8 de maig de 2002, s'enregistraven sengles escrits de la Presidenta i el Secretari de la Junta de Personal, **Rut Serra Roibal i Jaume Riera Pou**, respectivament; i del Secretari Primer de la Mesa del Parlament, el diputat **Joan Buades**.

La Junta de Personal presentava al Registre del Parlament un conjunt d'al·legacions relatives a aquella proposta de resolució que havia estat dictada a l'expedient administratiu disciplinari obert al Sr. **Gaspar Sabater Vives**.

El diputat **Joan Buades** hi presentava també presentava una proposta de resolució alternativa a aquell expedient disciplinari núm. 1/2001.

Discrepava de la qualificació que s'hi feia dels fets i de la proposta de sanció que s'hi presentava. Ω

(CONTINUARÀ)

UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT

Capítol I.- Primer dia i primeres declaracions públiques

Capítol II.- Primeres reaccions davant l'opinió pública (1)

Capítol III.- Primeres reaccions davant l'opinió pública (2)

Capítol IV.- Primeres contradiccions que surten a rotlle (1)

Capítol V.- Primeres contradiccions que surten a rotlle (2)

Capítol VI.- Fitxes a la Fiscalia i descoberta de l'autor

Capítol VII.- L'autor de les fitxes, presumpte innocent

Capítol VIII.- L'autor de les fitxes, un funcionari privilegiat

Capítol IX.- El President del Parlament i la Presidenta del Consell de Mallorca

Capítol X.- El Jutge i la Junta de Personal

Capítol XI.- Sobreseïment provisional i obertura d'expedient disciplinari

Capítol XII.- Petició reiterada d'obertura d'expedient disciplinari

Capítol XIII.- Elaboració d'una informació reservada de caràcter intern

Capítol XIV.- Obertura d'expedient disciplinari a un funcionari públic (1)

Capítol XV.- La instrucció d'un expedient disciplinari a un funcionari públic (2)

Capítol XVI.- El paper del sindicat UGT i la Junta de Personal (1)

Capítol XVII.- El paper del sindicat UGT i la Junta de Personal (2)

Capítol XVIII.- La junta de Personal i la Mesa del Parlament

Capítol XIX.- La proposta de resolució de l'expedient disciplinari (1)

Capítol XX.- La proposta de resolució de l'expedient disciplinari (2)

Visita de PPIqué i repressió a Girona

[Nota de premsa]- MAULETS - C/Nou, 31 baixos- 08301 - Mataró - Tel. 937 551 915 - www.maulets.org

TRES JOVES SÓN DETINGUTS PER AGENTS DE PAISÀ DELS MOSSOS D'ESQUADRA DESPRÉS DE LA CONCENTRACIÓ DE PROTESTA DE MAULETS PER LA VISITA DEL MINISTRE ESPANYOL JOSEP PIQUÉ A GIRONA

Divendres 20 de setembre al vespre el ministre espanyol de ciència i tecnologia ha acudit a una conferència d'empresaris de Tribuna de Girona.

Davant del lloc de la conferència Maulets ha convocat una concentració de protesta per la presència del botifler i

ministre del govern català del PP a la ciutat de Girona.

La cinquantena de persones assistents a la concentració han cridat consignes contra el PP i s'han manifestat amb tranquil·litat. Però un cop dissolta la concentració han aparegut diversos agents de paisà dels

Mossos d'Esquadra que han perseguit i intimidat a la gent més jove, que ha pogut fer-los front fins a aixoplugar-se al Casal Independentista El Forn. Allí les escaramusses s'han tornat a repetir i finalment s'han cobrat la detenció de tres companys sota l'acusació «d'ame-

naces greus» contra el PP. Els agents de paisà han hagut de rebre el suport d'una dotació d'antiavalots.

Ara mateix, 23.00h.- de la nit, s'està fent una concentració solidària a la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Girona, per reclamar la lliber-

tat sense càrrecs dels tres companys detinguts.

Contra la repressió i el feixisme del PP: lluita al carrer!

El combat Maulet continua! Ω

Països Catalans, 20 de setembre del 2002

EL VIETCONG ELS DONAVA UN REPÀS, ALS NOSTRES ESQUERRANS

Quan reben alguna tana dialèctica, aquests progress no piulen: perquè han vist que tenen les corbells molt rovellades. Però els ho has de demostrar amb contundència, si no es creuen Sandokan.

A mi em fan moltíssima pena, són personatges del s. XIX. Però és la descurada i plebea societat catalana la que els ha engendrats i ara cal mantenir-los una mica a ratlla i obligar-los a engegar el cervell alguna vegada.



Un progrè d'extrema esquerra

Com diria Mao (que quasi cap d'ells no ha llegit, ni Gramsci, i a fe que els podria aclarir moltes idees, però aquests sols lligen còmics i «coses formatives» per l'estil, no donen per a més, per això quan lligen qualsevol pamfletó anarcopunkí es pensen que és la ciència infusa i se'ls encén la sang de patriotisme antiianqui i coses per l'estil): són uns tigres de paper.

Aquests «roigs» són confessionalistes, monàrquics i infal·libles. Aquests PolPots aprenents de Stalin que insulten i bramen i que fins i tot són tan descarats com per amenaçar amb empresonar-nos els que no pensem com ells són terribles,

ja veieu, proposen el somni candorós, antiracista, antiglobalització, igualitari, antiimperialista, socialista, etc. etc., però en les actituds, al cor i al cap tenen la República comunista hereditària confessionalment atea dels grans líders rojos infal·libles de Corea del Nord, on ho despenen tot en armament i exèrcit mentre el poble mor de fam-adorant els superlíders infal·libles-i en enormes camps de concentració ara mateix.

Jo personalment, segons els tests polítics que he fet, em surt que sóc de centreesquerra lleugerament antiautoritària, actualment. Si critico tant la progressia és perquè els veig tan rezombies que em fan més por que una tronada, no pas perquè jo sigui de dretes o simplement un essencialista o un primari, perquè jo he corregut molt de món.

A hores d'ara hi ha pocs esquerrans que avant posin la llibertat i la dignitat com a catalans a les disquisicions internacionalistes dutes per nacionals ideològiques de tall realment jacobí i amb l'etiqueta de marxista o anarquista.

Siguem com siguem ideològicament, sense tenir casa és idiota posar-se a discutir el color de les cortines. El Vietcong o Mao ho entengueren perfectament i pactaren amb totes les faccions burgeses nacionals contra japonesos, francesos, nordamericans...fins i tot amb un feixistoide com el Xiang Kai Xec, però aquests neanderthals de «l'esquerra independentista» solen ser més espanyolistes que l'extrema esquerra espanyolista de quan la «Transición», que tenien més clar de donar suport a processos independentistes a fi d'afeblir l'enemic feixista.

I és que, qui no ha patit gaire i s'ha drogat massa, qui ha bramat molt i ha llegit poc, és molt improbable que tingui cap bona idea al lloc que pertoca. Ω

Jaume Tallaferró

Misterios progresistas por desvelar...

A Castelló fa més de 10 anys que hi ha una campanyeta de tapar el text en castellà de les papereres de Castelló, que totes han estat i estan en foraster al 100%, per generós regal del nostre estimat Ajuntament.

Des de fa menys anys veig com els grups progress -i alguns de falangins i fatxes també, a fi que n'hi haja de tot- de la ciutat es dediquen a tapar no pas el text en castellà, sinó l'escut de la ciutat que ve just a dalt, que són les quatre barres i la corona de vila reial o franca (és a dir, no feudal, no en mans d'un senyor aristòcrata).

No sé com interpretar aquesta acció sistemàtica. Rebuig a la Monarquia del Casal de Barcelona? Refús a la burgesia comercial medieval? Suport al feudalisme? Espanyolisme? Antisenyera catalana? Ineptitud i ruqueria? (Personalment, en el cas del Col·lectiu antifeixista i d'ACPV em decante per la darrera opció, perquè les altres encara tenen menys sentit). Fins i tot els de la CNT tenen la barra de tapar les 4 barres amb un text que diu -sempre en la llengua del imperio- que «no nos hagan olvidar la historia» (és una enganxina del primer de maig). Deu ser la història d'ells, perquè estan tapant l'escut ben històric de la ciutat on viuen.

Però més greu que ho facen

els anarcos, que entra dins de llur lògica aberrant, és que ho faça gent d'ACPV. Oligofrènia?

L'altre dia passí per una església evangèlica -que per cert té el web també en català, segons he oït- i vaig veure que havien tapat tota la retolació amb enganxines del Col·lectiu antifeixista i d'ACPV («Som una nació»). És que una església és «feixista» per se? És això una bona manera de dialogar amb forces socials? Ho feien perquè el rètol estava en castellà? I, si és així, per què no hi van posar més aviat textos de reivindicació de normalització lingüística en comptes dels altres? I, si fos així, per què no tapen pas els textos de les papereres que estan en castellà? I, si és així, per què no tapen les enganxines de la CNT que estan quasi totes en castellà? (fins i tot n'hi havia de Falange Espanyola independent que estaven en valencià i amb la senyera (quines coses!) però aquestes sí que les tapaven! Algú em pot explicar tota aquesta estranya «lògica progrenacionalista» de l'ús de les enganxines?

Misterios gloriosos progress por desvelar...

La meua opinió personal dels fets és esta, si em permeteu ser una mica franc: cada dia que passa alguns es fan una miqueta més idiotes. Ω

J.

Marc Ferrer i la nova terra: Formentera

La conquistaren els catalans en 1235 i se la repartiren, però en aquells temps de guerra contínua entre el Cristianisme i l'Islam, la vida a Formentera no era gens fàcil. Des de la segona meitat del segle XIV, l'illa fou, al llarg de més de tres segles, terra de ningú. Els eivissencs n'aprofitaven la fusta dels boscos, el marés de les pedres, recollien la sal, conreaven una mica de terra i, a la vegada, lluitaven contra els moros...però no hi vivien.

Segons s'explica en el llibre-guia Formentera (Editorial Mediterrània, Eivissa, 1992, amb text i fotos de Marià Mayans), en el segle XVII la institució de govern pitiusa, la Universitat, gastava tot el que obtenia -i més- de la venda de la sal en l'adquisició de material defensiu i la compra de blat per mitigar la fam de l'illa, però no n'hi havia prou. «En uns anys de gran necessitat, un capità anomenat Marc Ferrer, comissionat per les autoritats locals, viatjà per la Mediterrània amb la finalitat de comprar blat: Palma, Gènova, Marsella, Barcelona, Palerm... els eivissencs tenien fama de mals paga-

dors i ningú els hi venia res si no era pagant anticipadament. Finalment, a València pogué obtenir un carregament de blat; el problema vingué, com no, a l'hora de pagar. La Universitat no tenia cap doblar i pretenia pagar amb sal, però els mercaders valencians volien cobrar en diners com estava especificat en el contracte, per la qual cosa Marc Ferrer fou retintut com a ostatge i empresonat a la Torre dels Serrans, d'on no va poder sortir fins un any i mig més tard, després d'haver hipotecat els seus béns per pagar ell mateix el deute».

«Per mor d'això -segueix l'esmentat llibre-, i al·legant misèria a causa d'haver fet un bé a la comunitat, (Marc Ferrer) demanà al rei Carles II que li concedís unes terres a Formentera com a compensació. La petició fou acceptada i una gran part de l'illa deshabitada passà a les seues mans. Els seus descendents i els emigrants que anaven arribant d'Eivissa, ben aviat repoblaren l'illa i construïren una església fortificada que dedicaren a sant Francesc Xavier...»

De Marc Ferrer i Joan ens en dona més notícies Joan Marí Car-

dona al llibre Formentera (volum III de la col·lecció 'Illes Pitiüses, IEE, Eivissa, 1983). Diu aquest historiador que «sabem bé que era natural i veí de a'araval de la Marina (...) fou sens dubte un gran patró, coneixedor perfecte de la mar, però no sembla que fos mai corsari (...) també era barber, i a més tenia diverses hisendes al quartó de ses Salines».

«Marc Ferrer i Joan havia quedat arruïnats, segons deia. Cal pensar que segurament es feia el màrtir de forma exagerada, perquè ho exigia així l'estratègia de la demanda que féu al rei (...) Com a bon patró, no podia ignorar tampoc que l'illa de Formentera era un lloc que prometia abundància de béns quan es pogués tornar a poblar, i el repoblament, després d'haver-se fet la torre de s'Espalmador i, no cal dir-ho, la de ses Portes, era cosa de pocs anys. Degué veure clarament aquesta possibilitat, i es va arriscar a fer una demanda al rei: mitja llegua quadrada de bosc a l'illa de Formentera».

Segons Marí Cardona, el rei va veure amb bons ulls aquesta demanda, «i després d'haver-ho consul-

tat amb el governador i els jurats de la Universitat d'Eivissa, i també amb l'arquebisbe de Tarragona i l'ardiaca de Sant Fructuós de la mateixa església, com a consenyors que eren amb el rei, decidí fer-li la gràcia que demanava». Una gràcia real que, en primera instància, estava datada el 24 de desembre de 1695, però que Carles II va haver de confirmar posteriorment el 20 de febrer de 1697, dient per escrit al Procurador Real a Eivissa: «Y porque ahora se me ha representado por parte de dicho Marcos Ferrer que reparais en darle la posesión de la casilla, corrales y tancas que contiene dicha media legua de bosque en quadro por no expressar-se en la resolución del preinserto despacho, ha parecido ordenaros y mandaros, como lo hago, pongais en posesión a dicho Marcos Ferrer de la dicha media legua de bosque en quadro incluyendo la casilla, corral y tancas, aunque no se especificó en el despacho, pues mi real mente fue que se comprehendiesen en la gracia de este establecimiento, y assí lo executaréis, que esta es mi voluntad». No és estrany que hi hagués

reticències de les autoritats d'Eivissa. L'ardiaca de Sant Fructuós havia advertit abans al rei que «tractant-se d'eivissencs és necessari anar amb peus de plom, perquè s'ho pensen tot i només diuen el que els convé, i qui sap si Marc Ferrer no esmenta els delmes creient que així, si la cosa passa inadvertida i per les bones, després no els haurà de pagar ni ell ni els seus successors».

Per mor d'aquests entrebancs, Marc Ferrer prengué finalment possessió de la mitja llegua quadrada de bosc, però no ho va poder fer fins el 1697, malgrat que la gràcia real portava la data inicial de 1695.

Després vingué una segona gràcia, en 1699, amb la qual Marc Ferrer es convertí en amo quasi absolut de l'illa. Ben aviat Formentera va anar-se poblant amb altres famílies eivissencs, i el segle XVIII la repoblació ja era un fet. Com a dada curiosa, cal esmentar que, donada la circumstància que Marc Ferrer només tenia filles (quatre), el seu llinatge va desaparèixer en les posteriors generacions dels seus hereus.

Però ha quedat ben viu el seu record. Ω

Acusen d'injúries el portaveu de la campanya contra el discurs del rei negant la imposició del castellà

Fa uns mesos es va iniciar una campanya per a portar als tribunals al rei d'Espanya, Juan Carlos I per negar la persecució de la llengua catalana. Però la resposta de la «justícia» espanyola ha estat l'oposada a l'esperada en un estat de dret: els demandants han estat acusats d'injúries al rei... Sobre la campanya trobareu més informació a la nostra web: www.unitat.org/rei1.htm, www.unitat.org/rei2.htm i www.unitat.org/rei3.htm



Habla cristiano

Us enviem la notícia tal com ha aparegut al diari AVUI:

Acusen d'injúries el portaveu de la campanya contra el discurs del rei negant la imposició del castellà

L'Audiència Nacional el cita com a imputat després d'haver firmat una denúncia per l'afer

Lluís Bou. BARCELONA

El jutjat número quatre de l'Audiència Nacional ha citat per demà com a imputat per un possible delictes d'injúries al rei Joan Carles el portaveu de la campanya que van dur a terme catorze entitats catalanistes contra les frases que va pronunciar el monarca l'any passat en les quals negava la imposició del castellà, segons ha informat l'advocat Sebastià Salellas. El portaveu de la campanya, Jesús Artiola, és el firmant de la denúncia que aquestes entitats van presentar contra Joan Carles I per les seves paraules, acusant-lo d'un suposat delictes de «difusió d'idees relacionades amb el genocidi» previst en el Codi Penal.

Tot i que en la citació a Artiola no consten els motius de la inculpció que li fan, Salellas dona per fet que es tracta d'un suposat delictes d'injúries al rei, perquè el fiscal «ja ho va insinuar» quan el passat 24 de juliol l'Audiència Nacional no va admetre a tràmit la denúncia de les entitats catalanistes.

L'advocat considera que l'acusació d'injúries al monarca és una nova versió de la desapareguda figura del desacatament, i assegura que no es pot aplicar en el cas del portaveu de la campanya perquè va firmar la denúncia «com a apoderat i en el context d'una acció política col·lectiva».

«Cap rigor jurídic»

En l'acta de l'Audiència Nacional que desestima la denúncia de les entitats cata-

lanistes, que està firmada pel magistrat Fernando Andreu Merelles, aquest recorda que segons la Constitució «la persona del rei és inviolable i no està subjecta a responsabilitat». I afegeix, en aquest sentit, que els arguments aportats per les entitats catalanistes denunciants «no tenen cap mena de rigor jurídic» que els pugui sustentar. A més, l'acta apunta cap a la possibilitat d'una resposta judicial en contra dels autors de la denúncia, quan informa que el fiscal ha demanat que s'investigui si l'actitud dels denunciants es pot incloure en l'article 490 del Codi Penal, «sobre calumnies i injúries al rei».

La polèmica per aquesta qüestió té el seu origen en l'acte de lliurament del premi Cervantes a l'escriptor Francisco Umbral el 23 d'abril de l'any 2001. En el seu parlament, el rei Joan Carles va llegir un text en el qual afirmava: «La nostra no va ser mai una llengua d'imposició, sinó de trobada; no es va obligar mai ningú a parlar en castellà. Van ser els pobles més diversos els qui van fer seu, per voluntat llibèrrima, l'idioma de Cervantes», va afegir. Després d'un intens debat, que va incloure una protesta del Parlament de Catalunya, un grup d'entitats catalanistes van decidir presentar el dia 1 d'abril d'aquest any als jutjats de Girona la denúncia contra el monarca. Les entitats denunciants són Jo també em planto, Independents per Salt, la fundació Randa, l'associació Som 10 milions, l'associació per la llengua i la cultura Segle XXI, Amics de la Llengua Catalana, l'Agrupació per a la Creació dels Casals dels Països Catalans, el Casal d'Osona, el col·lectiu l'Esbarzer i l'Ateneu d'Acció Cultural, entre d'altres. Ω

Missatge enviat per:

UNITAT NACIONAL CATALANA
www.unitat.org
correu@unitat.org

Les tribulacions de mossèn Llaneres

Segons explica l'historiador Joan Marí Cardona (Illes Pitiüses. Vol.IV.Balansat. IEE, Eivissa, 1984), l'Arxiduc Lluís Salvador digué que l'església de Sant Mateu ja s'havia acabat el 1796 i que és una de les esglésies de millor traça i que és tenguada com una de les més esveltes de tota la pagesia eivissenca.

Però en aquesta ocasió no volem estendre'ns parlant del temple, sinó aprofitar l'avinentsa d'una efemèrides (la benedicció, el 29 de juny de 1808, d'unes obres de reforma fetes a l'església) per recordar els problemes viscuts pel aleshores rector, Josep Antoni Llaneres. Aquest capellà regí la parròquia entre 1800 i 1828, quan passà a beneficiat de la catedral.

Segons Marí Cardona, unes lletres de mossèn Llaneres vénen a confirmar «una boirosa creença que es troba a molts de llocs, segons la qual un bisbe havia manat que es posàs a tots els infants que es batejaven el nom del sant del dia que havien nascut o del dia del bateig. Existí realment aquesta determinació episcopal, però la lectura dels diversos llibres parroquials i la vida de cada dia ens assabentem que no es dugué mai a terme. El bisbe Blas Jacobo Beltrán volgué llevar així la repetició constant de noms i per això l'any 1805 manà que es fes de la forma mencionada. Degué trobar pertot arreu les mateixes dificultats, i les lletres del rector de Sant Mateu en són un bon testimoni».

En les esmentades lletres, el capellà Llaneres es queixava, una vegada i una altra, que per mor del decret tenia «discrepàncies molt fortes amb els parroquians», deia que era «veu comuna que tots els ajuntaments de l'illa han posat demanda contra l'observació de l'esmentat decret» i li contava al bisbe casos com el d'un pare «que m'ha dit que a Sant Antoni i a Sant Pere els pares posaven el primer nom als seus infants i que ell volia tenir el mateix dret. He procurat exposar-li clarament les raons del manament de V.I., però quan ja semblava que l'havia convençut, s'ha aixecat i davant els dos testimonis que l'acompanyaven, m'ha dit que si no li posava el nom que ell volia se l'enduria sense batejar i que jo seria responsable davant de Déu si morís així. També digué que posaria recurs contra mi. Veient la seua decisió, he cregut que era necessari batejar l'infant i posar-li, per tant, el nom que son pare volia (...)».

Segons sembla, el secretari del bisbe escrigué a Llaneres dient-li que quan els pares s'oposassin al decret, posàs secretament el nom que s'havia de posar; però poc després el capellà tornà a escriure, explicant que «el bateig dels dos infants que li vaig comunicar s'ha estès per tota la parròquia, i tothom diu que des d'ara ja saben bé el que han de fer (...)». Llaneres reclamava tenir el manament per escrit, perquè «d'altra manera no serà possible d'evitar el rancor, les discòrdies, els excessos i tota mena de mals que podrien fer-me en saber que els seus fills no tenien el nom que ells havien triat i que creien que se'ls havien posat».

Diu Marí Cardona que els fets són el millor testimoni que mai no es pogué dur a terme la decisió episcopal, que segurament s'havia pres sense conèixer la vertadera voluntat dels pobladors de la pagesia.

Nota de l'editor: Com que el meu nom és Mateu, en un dels meus viatges a l'illa d'Eivissa, vaig voler anar a la parròquia de sant Mateu. Una bona església, però ni una botiga, ni un bar, ni cap casa per allà prop. Se veu que els parroquians viuen a les seves terres i no han format un nucli urbà.

Suposam que el bisbe Blas Jacobo Beltran era un foraster enviat pel rei d'Espanya per colonitzar els eivissencs que no anaren de punyetes. Als Països Catalans, sempre hem posat als fills, el nom dels padrins, dels pares i dels oncles. Als Països Castellans posen el nom del sant del dia, i llavors hi ha cada nom! Avui, però, la cosa ha canviat i comencen a sentir-se entre nosaltres noms anglesos popularitzats pels serials televisius, especialment entre els immigrants, perquè la majoria dels catalans, respectam las tradicions i respectam als nostres padrins. Ω

Sopar a cal Dimoni d'Algaida

El passat dia 11 de setembre, el Conseller de Turisme convidà als responsables de les revistes de la Premsa Forana, així com els de les ràdios i televisions foranes a un sopar a cal Dimoni d'Algaida. En Climent Garau, glosador de l'Estel hi va anar i va fer aquesta glosa.



Moment del discurs del conseller de Turisme Alomar a Algaida

MANACOR



Fa 5 anys que n'Antònia Barceló regenta l'empresa de jardineria Kèntia a l'avinguda de Joan Miró de Manacor. Tel. 971 844 213



Fa 6 anys que en Joan Lliteres a qui veiem amb la seva filla Maria, regenta el Magatzem de Construcció Lliteres a la carretera de Felanitx de Manacor. Tel. 971 553 687



Fa 7 anys que en Sebastià Gomila regenta el Bar Colom al carrer d'en Colom de Manacor. Despatxa pa amb oli i beguda. Tel. 971 550 906



Fa 9 mesos que n'Ikken Abdelaziz regenta el Bar Garcif al carrer d'en Colom de Manacor (Garcif és un poble a prop de Nador al Marroc on viuen els berbers). N'Ikken és casat amb na Bàrbara Martínez Pomar d'Artà. Tel. 646 603 134



Aviat farà un any que n'Antònia Rullan, a qui veiem amb la seva dependenta Maria Brunet, ha traslladat la seva botiga de fotografia i vídeo Set Art del carrer de Sebastià Rubí a la plaça de Ramon Llull de Manacor. Fa reportatge social de fotos i vídeo. Tenen albums fets a mà. Tel. 971 553 510



N'Antoni Orts és el president de la Cooperativa Balear de l'Habitatge amb seu a Capdepera. Són una dotzena d'Associats que fan la competència a les multinacionals de la construcció amb el suport de l'Isba i del Govern Balear. Tel. 971 818 830

El turisme ens ha enriquit

Sa persona als noranta anys,
Ja entra en reflexió:
Quin temps ha estat millor,
A dins tots els seus afanys,
I repassa els seus treballs,
Que en vida executà
I amb ells més va penar
Quan creixien sos tamanys.

S'agricultura va ser
La font d'on tothom vivia;
Ses necessitats cobria,
Per tots alimentar-se.
Cap cosa mai tirar-se,
Amb altres les combinava;
D'aquesta forma obrava,
Fins l'hora de morir-se.

Aquesta vida vaig fer
A dins la gran pagesia
Fins que seixanta en tenia,
Llavors nou ritme ens vengué:
Una gent de l'estranger
Volgué visitar Mallorca,
Perquè és una rica joia,
Amb ses belleses que té.

Aquesta veu s'estengué
Per tot el món se pot dir.
I va començar a venir,
carregada de diner.
El Govern vista tengué
i donà vida a Mallorca,
i digué: allò que importa,
és a ells servir-los bé.

A unes marxes forçades,
A les platges se pot dir,
hotels feren construir
De qualitat amb terrasses.
Els estrangers disfrutaven
De tanta comoditat,
La nostra Autoritat

De jardins les envoltaven.
Vaig deixar la pagesia,
Quan tenia seixanta anys
I en tot molt gros afanys,
Un hostel aixecaria,
Cap duro jo no tenia,
Però m'hi vaig arriscar
Aquest ambient mos dugué
Riquesa i alegria.

Gràcies als qui han manat,
La nostra bella Mallorca,
Això ha pres molta força
I és collar brillantat.
Nostres Illes han pujat
com el bell gesemani
per aigua no mancar-hi,
s'ha molt desenvolupat.

S'ecotassa ajudarà,
A enllestir més coses belles
Per s'Autoritat pensades,
Perquè res pugui faltar.
El turisme que vendrà,
Quedarà entusiasmat
Com aquell roser cuidat,
Que son aroma escampà.

Senyor Celestí Alomar,
Vós que aguantau sa bandera,
Ha de ser vostra quimera
El turisme defensar,
I sa gent disfrutará
De sa immensa riquesa,
Que ella és sa millor empresa,
Per tenir un benestar. Ω

Climent Garau i Salvà
Algaida, 11.09.02



ENERGIAS NATURALES. C.B.

Energia solar i èdica
per electricitat, aigua
calefacció i piscina



Rolf Uhle

Plaça Toni Mus, 74

Tel. 971 84 43 62

Fax 971 84 56 83

07500 Manacor (Mallorca)

SERRALLERIA METAL.LICA Sebastià Rotger

- Reixes
- Portes
- Balastrades
- Arrambadors
- Etc

C/. Convent 119 - Telf. 66 17 97 - 07620 LLUCMAJOR (Mallorca)

ESGRAMAR, S.L.

granits i marbres

C/ Sant Miquel, s/n • Tel. 971 84 53 03 • Fax: 971 55 95 98
MANACOR

LLUCMAJOR



Fa un any que na Pepa Ramos, a qui veiem amb el seu fill Miquel, ha obert l'empresa Manipulats de Cel·lulosa Mallorca al Polígon de son Noguera de Llucmajor. Fan tovallons de cel·lulosa. Tel. 971 664 052



Fa 2 mesos que en José Ant. Cifuentes ha obert el taller de fontaneria ACOR Mallorca al Polígon de son Noguera de Llucmajor. Tel. 971 660 227



Fa 5 mesos que na Maria Bascunyana i en Jaume Campaner d'Algaida han obert el Restaurant Cas Caparrut al Polígon de son Noguera. Despatxen menús a 6'10. Tel. 971 660 456



Fa 2 anys que na Mònica Gelabert va obrir l'Herboristeria Elfos al carrer de la Dragonera de s'Arenal i 4 mesos que va tenir n'Àlvar, un nin ben bon al·lot. Tel. 971 441 717

MANACOR



Fa 13 anys que en Rolf Uhle va obrir el taller Energies Naturals a la Plaça de n'Antoni Mus de Manacor. Instal·la l'energia solar, electricitat solar, fontaneria... Tel. 971 844 362

30 anys de Carraixet

Simó Aguilar i Castelló - Club A la Nostra Marxa

Com la major part de la gent ja sabeu, Carraixet és un dels millors grups de música popular i tradicional amb que contem al País Valencià. Però el que la majoria de la gent no sap, es que han complit 30 anys fent bona música i que el passat dissabte 31 d'agost, precisament tancant les festes del seu poble natal, Tavernes Blanques (l'Horta Nord), ens oferiren un gran concert celebrant el seu 30 aniversari: tabals, dolçaines, correfocs i la col·laboració inestimable de Lluís Miquel (Els 4 Z), el cantautor Paco Muñoz, el grup Al Tall, projeccions dels millors records i la bona notícia que a la tardor o a l'hivern proper podrem gaudir del concert de nou, aquesta vegada a la ciutat de València, probablement al renovat Teatre El Micalet. L'ed-

itor Rafa Arnal (Edicions l'Eixam), co-fundador del grup, editarà pròximament un interessant llibre amb la història del grup, cosa que no deixa de ser una interessant notícia també...

Porta ja molts anys el grup Carraixet defensant la nostra llengua, la nostra música i la nostra terra. Però Canal 9 (Televisió i Ràdio), la nostra ràdio-televisió, pagada per tots nosaltres, abans amb el PSOE i ara amb el PP continua ignorant-los. I no sols a ells. També ignoren a la resta de grups i solistes que canten en la nostra llengua, i en tenim molts. Massa com per a que els ignoren a tots. Però no us estranye: pels fets els coneixeràs...

Després de 30 anys de Carraixet, la seua aportació cultural continua sent tan necessària i actual com abans. I més ara al veure com el PP està tractant la nostra llengua, i com intenten dividir als demòcrates amb

la vergonyosa ajuda del PSOE entre nacionalistes espanyols i els que som nacionalistes de les altres nacionalitats de l'estat. És vergonyós i antidemocràtic i esperem una rectificació ja, perquè la democràcia corre perill.

Als Premis A la Nostra Marxa que anualment celebrem es premien escriptors, grups de música actual, artistes fallers, la millor trajectòria professional i cultural, etc. També premiem al millor grup de música popular i l'any 1999 premiarem a Carraixet. Actualment formen part del Club A la Nostra Marxa i per això estem orgullosos.

Els felicitem pels seus 30 anys

defensant el País Valencià, la nostra llengua i cultura i perquè el principal motiu de l'èxit de Carraixet (que per als que no ho saben, porten el nom del barranc del seu poble) és el de ser autèntics professionals de la música i la cançó, el de ser gent senzilla i del poble, com la gent que formem el Club A la Nostra Marxa. Moltes gràcies Carraixet! Felicitats en nom de tot el Club i de Ràdio Nova. I teniu en compte que com a mínim una part important del País Valencià reconeix el vostre importantíssim treball. Molts anys! Ω

<http://www.go.to/alanostramarxa>



Fa 35 anys que n'Antoni Nicolau va obrir la Fusteria Nicolau al carrer de Sant Sebastià de Manacor. Tel. 971 553 766



Fa 20 anys que en Mateu Pasqual a qui veiem amb el seu fill Joan va obrir la botiga taller FRENS MANACOR de recanvis i reparacions de frens, al carrer de sant Sebastià. Tel. 971 554 365



Fa 41 anys que en Jeroni Bosc va obrir la Fusteria Bosc al carrer de Cabrera de Manacor. Tel. 971 550 168

TINTORERIA • LAVANDERIA

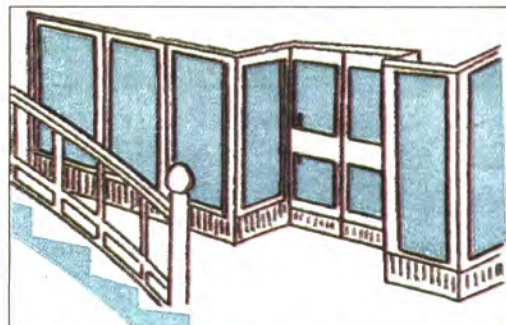
Beyna

RENTAT EN SEC I AIGUA

C/ Príncep, 22 • Tel. 971 66 21 08

C/ Bisbe Roig, 4 • Tel. 971 66 07 70

LLUCMAJOR



FERROS ARTÍSTICS I FORJATS
SOM ESPECIALISTES EN FUSTERIA D'ALUMINI
TREBALLS EN ACER INOXIDABLE

SERRALLERIA

Jaume Maimó

Avda. Carles V, 28-B
Tel. 971 660 682 • Fax: 971 662 893
LLUCMAJOR (Mallorca)

Discovery Computers, s.l.

INFORMÀTICA
I
COMUNICACIONS

XAVI CIFRE
Assesor Tècnic

Ronda de Ponent, 68
Local 3
Tel. i Fax: 971 669 184
discovery@terra.es
www.discoverygrup.net

FULLANA E HIJOS S.A.

MATERIALS PER A LA CONSTRUCCIÓ

- Trispols • Revestiments
- Porcelanats • Aïllants
- Pedra Rústica per a Folro
- Impermeabilitzants
- Ciments • Coles
- Mampares per a banyes
- Sanitaris • Banyeres
- Hidromassage • Griferia
- Corrugats • Malles i Ferralla per a la construcció

SERVEIS DE CAMIÓ I GRUA A DOMICILI

Ronda de Migjorn, 61
Tel. 971 660 959
Mòbil 609 104 799
Fax: 971 120 063
LLUCMAJOR



MAGATZEM

MAGATZEM SES FORQUES, S.L.

C/ Doctor Fleming, 10
07620 - Llucmajor • Mallorca
Tel. 971 66 21 14
Fax. 971 66 28 16

Muebles Qual

- Mobles de tots els estils • Matalassos i coixins
- Projectes i Presuposts
- Venta al contat i a terminis

Obispo Taxaquet, 28 - Teléf. 971 66 09 02 - LLUCMAJOR (Mallorca)



Presentació del cicle de conferències "La visió política i cultural d'Israel a través del periodisme"

PER MARINA FERRÀ A-HAMELYNCK

El passat dia 20 de setembre es va presentar un nou cicle de conferències al centre cultural "Sa Nostra", sobre la posició que el periodisme i la intel·lectualitat israeliana pren dins el conflicte actual. La idea que es trameta a nivell internacional és que a Israel la societat és pluralista i que hi ha una oposició que no sempre està d'acord amb la postura oficial del govern dins tot aquest cap de fibló de violència, essent i tot un govern d'unitat nacional. Israel és una democràcia i això s'ha de tenir en compte. És pluralista. No obstant això, el comportament dels responsables del partit

d'Arafat, que es suposa era el més "disposat" a arribar a un acord amb el govern de Jerusalem ha decebut tothom. I això enverina encara més l'ambient per arribar una altra vegada a unes negociacions de pau, i és el que ha fet que hi hagi una unió de partits de distinta "tendència" política. En aquest cicle de conferències la versió periodística va a càrrec de Marc Tobiass que actualment fa feina a la cadena de la radio nacional israeliana "Kol Israel" i que és doctor de Filosofia per la Sorbona de París, la visió política i sobretot diplomàtica de la qüestió serà tractada per l'especialista en política exterior José Antonio Lisbona

que tractarà les relacions entre el nostre país (que aniria lligada amb la postura oficial de la Unió Europea), i l'estat d'Israel. I finalment Fernando García Román analitzarà la posició dels intel·lectuals israelians dins el conflicte, i els aspectes culturals en general. Els principals problemes amb que es troben els negociadors dins aquest conflicte van ser ben resumits per Marc Tobiass qui assenyala resumidament els diferents punts de la negociació. La primera qüestió és que alhora de repartir el territori sempre hi ha algú que ho vol tot, tant de la banda d'Israel com de la banda de Palestina. La segona qüestió seria

la dels assentaments jueus als territoris, que segons Marc Tobiass, haurien de concentrar-se dins les fronteres anteriors al 1967. La tercera qüestió seria la retirada del Sud del Líban que afegeix una nova por sobretot en tot allò referent al terrorisme de "Hizbol.là" i el seu recolzament als grups armats palestins. La quarta qüestió és la Qüestió de Jerusalem que s'està convertint en un "Vaticà" jueu, en detriment dels drets històrics de musulmans i cristians sobre els Sants Llocs, que ja vendrien dels temps de les Creuades i del primer regne cristià de Jerusalem. La darrera qüestió és el retorn dels refugiats palestins que

degut al seu nombre, uns quatre milions, la majoria dels quals viuen a Jordània i al Líban, és inassumible per Israel en la actualitat sinó es delimita el territori clarament i es torna a les fronteres del 67. Ara, el problema principal sens dubte és que ni els palestins es fien dels israelians ni els israelians dels palestins. Els uns pel terrorisme d'Estat i els altres pel terrorisme dels grups armats palestins com pot ser "Els màrtirs d'Al-Aqsa" o "Hammàs". Seguidament la presidenta del Institut de relacions culturals Balears-Israel, Jacqueline Tobiass va repartir uns fullets amb el currículum dels conferencians. Ω



COM VAIG CONEIXER L'OBRA DE MALAPARTE

Miquel Ferrà i Martorell, Escriptor

Jo no vaig fer el servei militar per greus defectes de visió i mai no haguera sospitat que el 1965 en faria un altre, de servei militar, en aquest cas, ben remunerat pels bescanvi de dòlars. Així va ser, com ja he explicat al detall en altres textos, al servei dels americans, a la base de radar del Puig Major, quan Washington duia el maneig de tot allò. Això va fer que tingués molts amics de les forces aèries allà dalt destinats, i un d'ells, que tenia un caire intel·lectual, llegia Curzio Malaparte, en versió anglesa. Sabent que jo estimava la literatura, em parlà amb gran lloança d'aquell escriptor italià i em féu préstec d'algun d'aquells llibres. Foren llargues hores de lectura al bar de La Granja, a la plaça de Sòller, els capvespres. I haig de dir que Malaparte influí molt, en aquells dies, en la meua escriptura i el meu pensament.

Però... Qui era aquest Malaparte?

Curzio Malaparte, periodista i escriptor italià, nascut a Prato, prop de Florència, el 1898, ha de patir, però, un periodisme censurat, el periodisme mutilat de les ferreries dictadures. Curzio abandonà els seus estudis quan tenia setze anys per entrar a la Legió Garibaldina i entra en combat sobre el front francès el 1918 on es ferit.

Llavors es fa, el 1919, membre del partit feixista italià però des del 1931 critica el sistema i és condemnat a cinc anys de deportació el 1933 pel seu llibre "Tècnica d'un cop d'Estat". Del 1940 al 1943 és corresponsal de premsa i en aquest darrers anys ja participa en els combats en els rengles dels partisans per alliberar el seu país del nazifeixisme. Les seves experiències de guerra li inspiren obres com "Kaputt" (1943) i "La Pell" (1949) que li donen gran cone-

guda arreu del món. Mor el 1957 quan n'hi manca un per arribar a la seixantena. Va escriure també un dietari en el front rus i escrivia:

"Ja és hora de donar el meu adéu cordial a Leningrad. Ja fa quasi un any que vaig venir per primera vegada a aquest front i de tant en tant vaig a les trinxeres de Biellostrow per a mirar, a través de les troneres dels búnquers, la immensa ciutat grisa i freda en el seu marc de boscos i aiguamolls. I sempre, cada vegada que em faig lluny d'aquest front, sent una tristesa infinita, i tinc pena d'haver de marxar d'aquest lloc ja car per al meu cor, encara viu, ai!, de la dura vida sofrida durant l'hivern en aquesta Carèlia de paisatges selvàtics i obscurs. Leningrad resisteix. Les meves previsions del passat febrer, quan molts parlaven amb lleugeresa d'una imminent rendició per la

fam de la ciutat assetjada, s'han complit. Les seves condicions actuals són, en un cert sentit, molt millors que el passat hivern. Gran part de la població, aprofitant els mesos d'estiu, ha estat evaquada a través del Ladoga. Tropes de refresc han substituït les unitats delmades pels sofriments del terrible hivern. La guerra sembla haver-se ja ordenat en torn a la que podríem anomenar la "fortalesa oberra", en un repòs, en un abandonament, quasi en una treva. No és ja l'endurida guerra dels passats mesos, aquells cops de martell seguits, seguits, de l'artilleria pesada sobre els barris industrials del sud oest, aquell ritme ferotge d'atacs i contraatacs. Quelcom de madur i cansat hi ha en aquest aire suspès sobre les teulades de Leningrad: L'aire d'una amenaça imminent, i, al mateix temps, d'un inconscient descans. Un diria que és l'aire d'un record."

Es evident que Curzio Malaparte fou un gran corresponsal de guerra, un magnífic periodista i un home valent que no es tallava la llengua. Però el més important és que, corregir d'hora els seus errors de joventesa. Tan de bo que d'altres seguissin el seu exemple en lloc de negar els pecats del passat! Ω

Catalans, Valencians, Balears, Rossellonesos, Algueresos

Escrit per a l'11 de setembre de 2002

L'inici del segle XX fou determinant per a la catalanitat. Patriotes compromesos es mobilitzaren per salvar la llengua i fer-ne una eina moderna, apta a esdevenir llengua d'estat. A.M. Alcover denuncià el 1901 el "centralisme cesarista espanyol y francès, pitjor i més radical encara que l'espanyol". Inaugurà el Congrés Internacional de la Llengua Catalana recalcant que feia la crida a "catalans, valencians, rossellonesos, balears, algueresos" en nom de "l'autoritat que dóna l'amor... no és odi a res i a ningú... no som una negació. Som una afirmació... radical..."

de l'existència de la nostra llengua y del seu dret inviolable, ilegislable i imprescriptible a viure".

Avui encara la llengua és amenaçada així com la nació: persisteix el procés colonitzador. Els estats dominadors ens concedeixen la il·lusió de la catalanitat respectada mitjançant drets individuals i neguen els col·lectius. Els estatuts d'autonomia foren concedits per feixistes disfressats de demòcrates amb la col·laboració d'una intel·ligència catalana ideològicament subjectada per falta de consciència nacional. El famós "pas endavant" mena a un atzucac.

Volem continuar sent regions sotmeses d'Espanya, Itàlia, França?

Acceptem que el Principat de Catalunya, amputat de la Catalunya del Nord, usurpi la denominació de Catalunya i el concepte de "nació"?

Renunciem definitivament a l'autogovern? Sem un poble esquizofrènic vençut per sempre més? Quin futur pot imaginar-se un català del Nord minoritari a casa seva, obligat a vendre's les terres, vergonyós del català que parla i talment desaculturat que ignora que sem 12 milions amb una història pròpia? Qui pot concebre una alternativa política diferent de la regionalista espanyola i/o francesa sense saber quina és la seva nació?

El repte del segle XXI és la independència i la reunificació

dels Països Catalans: sols el govern d'un estat propi pot garantir la nostra supervivència com a nació i la integració dels immigrants.

Clausurant el Congrés Alcover constata amb grans esperances: "la dona catalana és entrada resoltament dins el nostre moviment nacional". Però no per donar-se vençuda. Segons ell "els pobles vençuts... se tiren de cap dins l'abisme de l'oprobri y l'ignomínia... la dissolució dins un altre poble, la anul·lació de sí mateix".

Com a dona i catalana del Nord no subscriu l'anul·lació de mi mateixa. I tu? Ω

Daniela Grau de Perpinyà

García Valdecasas adverteix que les declaracions de Xirinachs en la Diada poden constituir apologia del terrorisme

La delegada del Govern a Catalunya, Julia García Valdecasas, ha manifestat que les declaracions fetes durant un acte de la Diada per l'exsenador Lluís Maria Xirinachs poden constituir un acte d'apologia del terrorisme.

García Valdecasas no ha volgut aprofundir en el tema "perquè ja estan en marxa procediments judicials", encara que ha assenyalat que aquestes manifestacions "d'alguna manera podrien encabir-se en la tipologia de delictes d'apologia del terrorisme".

Xirinachs, senador entre 1977 i 1979 va ser candidat al Premi Nobel de la Pau. Ω

Si mai ets violentat...

«Quim, ets un porc!», em va etzibar un dels caps gironins de CC.OO, que en un altre temps havia estat un defensor a ultrança del comunisme albanès. No em podia creure el que sentia. Només vaig ser capaç de contestar-li: «Jo el que no faré és insultar-te a tu». La meua resposta el va deixar desencaxat. Tant és així que després de mirar-me uns segons sense saber què dir va fugir esperitat. L'home va quedar mut i desarmat perquè no havia previst que jo li pogués respondre el que li vaig respondre. Contestar en el to que ho vaig fer no entrava en el seu ventall de possibilitats. I és que segurament no pot concebre que els altres no siguin tan agressius com ell. Amb més o menys consciència, jo havia aconseguit aturar l'encreuament d'insults que deu estar acostumat a desencadenar quan violenta verbalment algú. Des d'aquella feta, ara fa veure que no em veu quan coincidim d'esquitllentes en alguna banda.

Escriure -tal com ara faig- ajuda a viure millor les coses. És una forma de digerir el tràngol i, paral·lelament, de transformar la negativitat en positivitat. Per reconvertir una escena desagradable en creativitat has de ser capaç d'inspirar-te en allò que, de manera injusta, t'ha fet sentir malament. Parlar d'aquest malestar permet superar-lo. «Gosar dir. Heus aquí la veritable valentia.

(...) L'error seria guardar-te'l ben endins, ja que és aquí on té més possibilitats de causar estralls», afirma Jacques Sémelin, estudiós des de fa 20 anys de la violència i de la resistència civil. En aquesta línia transcorre la conversa que manté aquest pare de família amb les seves dues filles de tretze i vuit anys i mig a La no-violència explicada a les meves filles, novetat publicada per l'editorial Empúries (Barcelona, juny de 2002).

Allò més important, però, és que miraculosament vaig saber tallar en sec les males arts d'aquell sindicalista groller. No em vaig deixar portar per aquella provocació. Insultar-lo hagués suposat posar-me a la seva alçada. És a dir, ser tan malcarat i irresponsable com ell. Segons Sémelin, «no fer com ell és trencar un dels mecanismes més potents de la violència: la imitació».

Tenir cura en el moment de triar les paraules que fem servir enforteix el nostre respecte envers els altres. La seriositat i la maduresa de les persones comporta, entre d'altres coses, parlar amb responsabilitat. En aquest sentit Mahatma Gandhi va deixar escrit que hem de ser el canvi que voldríem veure.

Per aquesta raó, Jacques Sémelin és partidari d'usar la paraula a l'hora de fer recular la violència. El que diem és realment més important del que sembla. I és que hi ha un poder inherent a la paraula. Sobretot quan pronunciem un convenciment o ens expressem amb un to assertiu. La força de la paraula és l'eina que tant Rigoberta Menchú com el Dalai Lama utilitzen per reivindicar la dignitat del poble maia i tibetà respectivament. L'objectiu no és altre que tocar la consciència de l'agressor i fer-lo entrar en contradicció. Sémelin pensa que, quan hi ha un conflicte, és tan fonamental defensar-se com respectar l'adversari. I, en conseqüència, la no-violència passa per no maltractar l'altre: «la no-violència és actuar sense violència contra la violència». Simultàniament, aquest investigador francès lloa l'aikido, en tant que esport de combat no violent, i extrapola la filosofia que hi ha al seu darrere com a tècnica que permet afrontar l'agressió: «El seu principi és el de defensar-se sense atacar. Fas servir la força del teu adversari per desequilibrar-lo i deixar-lo fora de combat (...) L'objectiu és buidar l'altre de la seva intenció hostil, posar-lo fora de l'estat agressiu sense ferir-lo físicament».

Amb un llenguatge planer i arrodonit amb nombrosos exemples, l'autor de La no-violència explicada a les meves filles convida el lector a perdre la por a abordar els conflictes: «És normal que no estiguem sempre d'acord. El conflicte i la violència no són la mateixa cosa. La violència és un conflicte que acaba malament. Tot el problema rau a saber com comportar-nos dins del conflicte». Ω

Quim Gibert, psicòleg



SUBVENCIONANT PROPAGANDA DE LA DICTADURA

Que el PP no condemni el terrorisme més cruu que ha sofert l'Espanya del segle XX ja no ens sorprèn, encara que no poguem compartir-ho de cap de les maneres. Que s'abstinguin de sumar-se a la resta de grups polítics i condemnar el franquisme simplement ens indica el que ja sabíem: que el terror sol ser assumit per majories civils (fet que explica que Franco morís al llit i com a cap de l'Estat), i que els règims terroristes solen comptar amb el suport de la majoria de la població (vegem com a bon exemple, el règim instaurat a l'Iraq pel Baas de Saddam Hussein). Deu ser veritat, i per això caldria una disculpa col·lectiva, que Franco va poder imposar el terrorisme d'Estat a causa del suport majoritari de la població. Però això no l'exculpa en absolut (ni exculpa col·lectivament ni individualment tots aquells que li donaren suport).

Ara bé, una cosa és que no es vulgui condemnar el terrorisme i una altra de ben diferent que se subvencioni la seua propaganda. El jutge Garzón, molt preocupat per aquests temes, s'hauria de posar a furgar una mica en l'assumpte en qüestió: sembla que el govern del PP no només no vol condemnar el franquisme, sinó que fins i tot dona substancioses subvencions a la Fundación Francisco Franco, creada per enaltir la figura del dictador i per difondre el seu coneixement i la seua veneració (pública o privada).

Durant els primers anys de la Transició, els franquistes més moderns, els que havien sortit del búnker i hi deixaven tot solets en Fernández Cuesta, en Blas Piñar i el bisbe Guerra Campos, dissimulaven el seu passat i les seues idees més profundes. Acceptaven el sistema democràtic, acceptaven que la dictadura havia constituït una injustícia, i pensaven que s'havia de projectar un nou sistema polític en el conjunt de l'Estat. Passades aquestes primeres dècades de la postdictadura, aquests sectors ara tornen a campar per la política espanyola amb la cara descoberta, sense cap tipus de complexos.

És evident que s'ha produït una mena de relleu generacional que ha portat els fills (figurats o reals) dels dirigents franquistes al poder. Això d'alguna manera s'ha manifestat ja en forma d'acudit: aquell del franquista que se'n va a l'altre món i s'hi troba amb el Caudillo. «Qui mana, ara, a Espanya?», li pregunta el dictador. «N'Aznar», li contesta el franquista. «Ah», diu el dictador, «un parent seu ens va ajudar molt des del camp del periodisme, a pujar al poder». Continua passant llista i li surten els Cabanillas (ara un pèl caigut en desgràcia, però tampoc no tant), els Oreja (Mayor Oreja, en relació a l'incombustible Marcelino Oreja), i tota una colla més de descendents de prohoms de la dictadura. «I també mana en Fraga», acaba comunicant-li el franquista. «Algun fill d'en Manuel?». «No: ell mateix!».

El relleu generacional, de tota manera, en democràcia, hauria d'haver comportat una evolució en les formes. No hi ha cap estat que hagi sofert una dictadura on els poders públics es dediquin a finançar organismes que promouen la imatge d'aquesta dictadura. Què es diria, a Alemanya, si l'Estat o algun Land es dedicassin a subvencionar una fundació per enaltir la figura de Hitler o de Goebbels? Què dirien, els italians, si la república italiana es dedicàs a amollar euros en alguna fundació destinada a enaltir la figura de Benito Mussolini? Fins i tot, què dirien els portuguesos, si el seu govern promogués una fundació per fer quedar bé històricament el dictador Salazar? Tot plegat és prou impensable, perquè tothom vol rectificar, recordar per no repetir, situar històricament cadascú al lloc que li pertany.

El govern d'Aznar no té miraments: suprimeix partits polítics, tanca (o vol tancar) organitzacions purament culturals, reprimeix la voluntat majoritària de les nacions no espanyoles de l'Estat, s'enfila per les parets quan algun parlament exerceix els propis drets (el de les Balears amb l'ecotaxa, sense anar més lluny!), i promou l'exaltació de la dictadura i de Francisco Franco. El jutge estrella deu ser sord i cec, a més de bascofob i catalanòfob: se'n va a Xile a perseguir el decrepit Pinochet, però no veu tota la trepa de franquistes que li riuen les gràcies. Pot posar al seu punt de mira qualsevol associació d'ensenyança de l'euskera, però obvia l'existència de subvencions, amb els diners de tots, a una fundació manifestament antidemocràtica. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ



ELECCIONS AL CONSELL DE L'ESGLÉSIA DE FORNALUTX - Any 1742

14 de maig de 1742

L'església del llogaret de Fornalutx, que aleshores depenia de Sóller - celebra eleccions per al seu consell.

Bartomeu Mallol dit Alfereç, Sebastià Arbona de Sa Cabana, Josep Bisbal (fill de Jordi) Joan Pau Borràs (fill de Onofre), Francesc Mallol (fill de Pere Lluc) i Antoni Bonaventura Arbona són els prohoms cridats a formar part d'aquest "Consell de l'Església". L'endemà dia 15 són escollits per el càrrec d'obers majors: Pere Onofre Borràs i Jaume Bisbal-Pareta i com a oïdors de comptes Bartomeu Mayol Alfereç i Jaume Bisbal fill de Jordi.

23 setembre de 1877

A instància d'Ignasi Alcover Muntaner neix a Sóller la societat recreativa i mutualista coneguda per La Defensora. En seria primer president Jaume Llaneras Vidal.

4 febrer 1890

Aquest dia neix a Fornalutx Jaume Mayol Nadal. Els seus pares són Antoni Mayol Oliver, de Ca'n Peña (de Sa Calobra) i Francisca Nadal Mayol, de ca sa Mestra (de Fornalutx) germana de Pere Antoni de ca sa Mestra que fou batle de Fornalutx quan la Primera República Espanyola. Aquest nin es dedicaria a l'esport de les bicicletes i l'any 1913 seria campió d'Espanya en la modalitat "pista". Moriria el 16 de novembre de 1965 a Marsella. Per part de sa mare estava emparentat a la branca dels Mallols de Bàltx, de Ca'n Xoroi i un nebot seu Pere Joan Mayol i Mayol 1916-2001 (fill de

la seva germana Maria) també seria corredor de bicicletes.

20 novembre 1923

Tal dia com avui ha nascut a Sóller, Maria del Pilar Gabaldon Velasco. El seu pare és el Capità de la Guardia Civil Isaac Gabaldon Iruzuru, pamploès de naixença i fill de manxego i navarresa o basca. La nina Maria del Pilar morirà als 16 anys -dia 27 de juliol de 1939 acabada la guerra civil espanyola - víctima innocent d'un atemptat que, a una carretera d'Extremadura, costà la vida també al seu pare ja ascendit a comandant. Unes quantes condemnes a mort de militants i fins i tot militants socialistes foren la resposta, a l'atemptat, per "la justícia" del règim aleshores establert.

4 maig 1962

Mor avui a Sóller, la presidenta de les Dones d'Acció Catòlica Magdalena Castanyer Mayol. Tenia 63 anys. Casada amb Francesc Mayol Trias era la mare, entre altres, del dentista Paco Mayol Castanyer que tingué consulta a Ciutat al carrer de Jaume III i fou president del seu col·legi professional. De la família sollerica de Can Creveta la difunta havia passat la seva infantesa a l'illa de Puerto Rico. Ω

(Apunts presos pel Cavaller

Estades de Moncaira)

Senyor i Cavaller

Jo no sóc estranger

A mi m'agrada tot lo mallorquí.

Vós hi teniu res a dir?



EL NOMBRE DE LA BÈSTIA

Fundació Francisco Franco: F és la lletra sisena de l'alfabet, per tant: FFF (com la Federació de Futbol Francesa), és el nombre de la Bèstia, tan estimat pels grups de rock dur i pels nostres supersecularistes criats amb música dels Rollings.

Un document que circula a la Catalunya del Nord...

SATANÀS DESEMMASCARAT: L'ESTAT FRANCÈS A LA LLUM DE LA TRADICIÓ

«És aquí que cal finesa! Que el posseïdor d'intel·ligència calculi el nombre de la Bèstia! És un nombre d'home. El seu nombre és sis cents seixanta sis.» (Apocalipsi, XIII, 18).

França fa gravar els drets de l'home als frontons dels seus ajuntaments i dins el mateix temps continua, amb l'ajuda d'un poder policíac, una centralització estatal sorneguera. Més que mai l'Estat francès és vol un Estat «divinitzat» per la ideologia del progrés universal.

Simbolitza de fet els abusos espirituals d'un poder que no vol limitar-se a ésser només temporal. L'autoproclamada «Pàtria dels drets de l'home» i al mateix temps de Joana d'Arc (!) considera com un dogma que no pot haver-hi culpabilitat francesa. Els criminals són sempre els altres pobles... Alguns comentaristes han assimilat la «Dona escarlata» de l'Apocalipsi a la deessa frígia Cibela el culte orgíac de la qual és va difondre dins del món greco-romà al segle III abans Jesucrist. La gorra frígia, adoptada per la revolució francesa, representa el símbol de l'Estat sanguinari i ateu. Dins la simbòlica tradicional occidental, el mite de satanàs correspon perfectament a la realitat de l'Estat francès. El propi de Satanàs és la revolta i la negació degudes l'orgull. Igual que Satanàs, França vol establir totalment el regnat de la mentida i de la il·lusió sobre el món sencer. Aquest regnat no pot ésser de momentani. L'augment morbós dels poders de l'Estat francès el farà créixer i inflar-se fins al dia on es morirà ofegat pels seus propis excessos.

**

Continuarem els presents apunts amb algunes remarques d'abast simbòlic.

1º Sobre el mot França (en francès «France»).

- En francès el mot F.R.A.N.C.E. té SIS lletres.

- En francès - com en català - el mot comença per la lletra F que ocupa el SISè lloc de l'alfabet.

- Una reducció teosòfica del mot - segons el mètode preconitzat per Cornélius Agrippa al segle XVI i Cagliostro al segle XVIII - ens dona la mateixa xifra SIS :

F = 8
R = 2
A = 1
N = 5
C = 3
E = 5

24 és a dir 2 + 4 = 6.

666!

2º Sobre el simbolisme de l'Hexàgon.

- L'hexàgon constitueix la representació geomètrica de l'Estat francès.

S'observarà que aquesta figura és constituïda per SIS costats, SIS angles i SIS diagonals : 666!

- L'hexàgon constitueix la figura «esclatada» de l'estel de David la qual representa com ja ho sabem el símbol de l'aliança de l'home i de la divinitat i també de la unitat i la coherència del món material puix que els símbols dels quatre elements són trets d'aquesta figura (França és una potència nuclear capaç de destruir la matèria). Segons certes tradicions esotèriques l'hexàgon, inscrit a dintre de l'hexagram, simbolitza la presó dins la qual queden tancats els dimonis:

*
* *
* *
*

- L'hexàgon pot també ser posat en relació analògica amb l'abella. Cal recordar que aquest insecte va simbolitzar el primer Empiri francès, règim que ha fet tant de mal al nostre país. L'alvèol és una petita cel·lula hexagonal construïda per les abelles per depositar hi els seus ous i la mel.

Tal com la formiga, l'abella representa una societat jeràrquica a on les masses es troben explotades i privades de tots els drets i de tota personalitat.

- Una de les setze figures de la geomància és el «carcer», representada sota la forma següent:

*
* *
* *
*

És anomenada en àrab: la presó, la traveta; en hebreu: la brutícia; en grec: la presó. Simbolitza el blocatge, l'aturament, la privació de llibertat.

La seva influència és negativa.

3º Un capritx del Senyor Prefecte...

El Senyor Prefecte dels Pirineus Orientals (governador civil de la Catalunya del Nord) té un cotxe de funció, marca Citroen, XM, amb la matrícula número : 6666 RL 66... Una confessió?

4º París, capital francesa.

La reducció teosòfica del mot PARÍS, ens dona els resultats següents :

P = 8
A = 1
R = 2
Í = 1
S = 3

15 o bé 1 + 5 = 6 (encara!)

Dins el joc del Tarot de Marsella, la carta XV representa el Diable: el triomf obtingut per mitjans dolents i condemnables provocant la destrucció d'altres éssers. És un carta anunciadora de càstig.

5º Lluís XIII de França, el traïdor dels catalans.

La superstició que adjudica al nombre tretze una influència malèfica Remunta a l'antiguitat. A l'últim àpat del Jesucrist amb els seus apòstols, a la cena, els convidats eren tretze. Dins la càbala s'inventaria tretze esperits del mal. El capítol XIII de l'Apocalipsi de Joan de Patmos tracta de l'anticrist i de la Bèstia.

Lluís XIII de França va ser casat amb l'infanta d'Espanya, Ana d'Àustria, filla de Felip III. Segons el que ens informa l'escriptor Saint-Foix, els cortesans van provar que existia entre els nuvis «una meravellosa i molt heroica correspondència» :

- El nom de «Loys de Bourbon» comprenia TRETZE lletres.

- El nom d'«Anne d'Autriche» comprenia també TRETZE lletres.

- Lluís era el TRETZÈ rei de França que portava com nom de bateig «Loys».

- Ana era la TRETZENA infanta d'Espanya que portava aquest nom de bateig.

- Eren tots dos nascuts el mateix mes del mateix any i tenien TRETZE anys quan aquest casament es va decidir.

Ana d'Àustria va morir l'any 1666.

6º Napoleó i el nombre de la Bèstia

Heus aquí un procediment de càlcul del nombre de la Bèstia que s'aplica a l'emperador Napoleó I. Cal utilitzar el mètode el més conegut.

Aquest consisteix simplement a fer correspondre cada lletra de l'alfabet amb la sèrie natural de les xifres i fer reducció dels nombres superiors a 9:

A J S = 1
B K T = 2
C L U = 3
D M V = 4
E N W = 5
F O X = 6
G P Y = 7
H Q Z = 8
I R = 9

Utilitzem aquest mètode amb el nom de l'emperador.

N A P O L E O N
5 + 1 + 7 + 6 + 3 + 5 + 6 + 5 = 38
B O N A P A R T E
2 + 6 + 5 + 1 + 7 + 1 + 9 + 2 + 5 = 38
38 + 38 = 76.

Com el nombre 666 s'analitza sobre els tres plans (físic, mental i espiritual) i que cada pla és creatiu segons la llei del ternari hem de multiplicar aquest total de 76 per 9 (3 x 3). Per fi hem de deduir del total els tres 6.

76 x 9 = 684
- 6 x 3 = 18

666

A n t i f e i x i s m e

L'extrema dreta colpista promocionada pel govern del PP

.- Les vinculacions amb el GAL semblen evidents -.

Barcelona.- L'administrador del web de la Fundación Nacional Francisco Franco, actualment coneguda per haver rebut una subvenció de 14 milions de pessetes del govern d'Aznar, és el coronel d'artilleria Eduardo Fuentes Gómez de Salazar (es pot comprovar al whois de Verisign). Segons ha sabut VilaWeb, aquest coronel, lligat als

serveis d'intel·ligència, és un dels homes clau del funcionament diari de la Fundació.

Eduardo Fuentes Gómez de Salazar s'ha destacat sempre per la seva vinculació ideològica amb l'extrema dreta, però és que, a sobre, ha participat activament en episodis importants de la història recent. Va ser ell qui va negociar amb el general sediciós Ricardo Pardo Zancada la rendició de les tropes que havien entrat al Congrés espanyol el 23-F, i ho va fer per la seva amistat

amb Pardo Zancada, que escriu habitualment al butlletí de la Fundació. Més greus són les acusacions fetes a partir d'informacions recopilades pel coronel Martínez Inglés.

Eduardo Fuentes Gómez de Salazar va ser acusat de formar part d'un reduït grup de militars espanyols entrenats per la dictadura argentina en tàctiques de guerra bruta que després es van aplicar a la formació dels GAL (dos articles dels diaris Pagi-

na 12 i El Mundo ho expliquen, encara que Fuentes Gómez de Salazar ho nega.) El coronel Fuentes és autor de treballs publicats per la Fundació que presenten Franco com un 'geni militar'. A 'El legado de Franco', publicat l'any 2000, compara 'el potent' exèrcit sorgit de la insurrecció feixista amb 'l'anèmica policia mercenària' que és, segons ell, l'exèrcit espanyol actual. Ω

TORNA LA BANDERA DE L'ESTANC I LA CAMPSA

COL·LECTIU J.B. BOIX

Espanya va inexorablement pel camí de convertir-se en una democràcia sense demòcrates. Amb una Façana d'urnes i de llibertats formals, els principals dirigents polítics s'han deixat arrossegar pels seus tics autoritaris. J.M. Aznar, per exemple, ha confós el paper d'estadista, d'àrbitre i de moderador que, pel seu càrrec, li correspon amb allò que li surt de dintre, que és un estil de confrontació i provocació més incendiari que no pas de bomber. Guiat, potser, pels seus assessors d'imatge,

fomenta una escalada de crispació contra tot allò que gosa no sotmetre's als seus designis i llença per la borda tot el bagatge de diàleg i consens de l'inici del seu mandat. Bisbes, sindicalistes o adversaris del PHN són fulminats encara que, després, els ministres hagin de fer les paus amb l'imperi de Polanco o amb CCOO i UGT. Però, sobretot, és el problema del País Basc el que el fa reaccionar des dels propis impulsos i potser sense tota la reflexió que mereixen les qüestions delicades.

S'havia dit que el pacte antiterrorista no significava un atac al

nacionalisme democràtic encara que al preàmbul es digués justament el contrari i que, en democràcia, es poden defensar totes les idees, fins i tot la independència, sempre que es faci per la via pacífica i no violenta. Tanmateix la proposta d'Ibarretxe d'estudiar per a Euskadi un estatus com el de Puerto Rico o de Baviera ha fet saltar totes les alarmes. Després de Cardenal, Jiménez de Parga i dels mitjans de comunicació que proposen el boicot dels productes bascos, ara li ha tocat el torn a Fraga sotto voce i a les forces armades, en públic, de recordar que, a part

de suspendre l'Estatut, la Carta Magna també preveu que l'exèrcit garanteixi la unitat d'Espanya.

És així com hem pogut presenciar l'homenatge a la bandera del rècord Guinness que Trillo i Manzano han organitzat per expressa indicació de la Moncloa. L'alcalde ja ens ha aclarit, mentre en feia una apropiació partidista, que ningú no pot acaparar la bandera i que ningú no pot tampoc deixar de sentir-la com a pròpia. El ministre de Defensa ens ha explicat, a més, el significat de l'acte que és l'orgull de compartir una sang (raça?), una llengua (la nostra o la

d'ell?) i «un projecte suggestiu de vida en comú» (¿el que va definir en aquests mateixos termes José Antonio?). No sabem a qui se li ha acudit aquesta ostentació d'una pàtria contra les altres formulada en termes coercitius i excloents, però si aquest és el patriotisme constitucional i aquesta la bandera de tots, els hem de dir que no, gràcies! N'haurem de seguir parlant, però ha estat un exercici pueril de presumir d'allò que no es té. En resum, una exhibició desmesurada i evocadora de l'abast del Manneken Pis i de veure qui la té més llarga. Ω

Sobre els brams d'ase i els pamflets del PP contra els bisbes

OPINIÓ

La vida de les nacions i els drets dels pobles (1 de 2)

L'Església té (i ha de tenir) una paraula per a la pau del País Basc

ANTONI CAROL I HOSTENCH

La Carta pastoral «Preparar la pau» dels bisbes del País Basc ha suscitat un curiós debat sobre el fet de si la veu de l'Església ha estat oportuna, i no solament això, sinó també sobre la seva licitud per a tractar les matèries que planteja el document esmentat.

D'entrada, cal afirmar que qui tingui la mínima i més elemental coneixença de la més recent història del Magisteri recordarà perfectament que el Concili Vaticà II propicià la novetat del diàleg de l'Església amb el món: amb el món de la societat humana, de la política i de l'economia. Novetat expressament plasmada en la coneguda *Gaudium et spes*, de la qual -per cert- en fou un protagonista destacadíssim el jove bisbe Karol Wojtyła.

Sí, l'Església té quelcom a dir en aquests àmbits. Però a ella no li pertoca parlar dels aspectes tècnics d'aquests sectors de la vida humana, sinó que la seva missió -i no és poca cosa- abasta les perspectives antropològica, moral i teològica. I diem que no és poca cosa perquè sovint en aquests sectors de l'activitat humana es produeixen una mena d'efectes «perversos», l'arrel i causa dels quals solen ser justament greus mancaments humans, morals i teològics.

Entenc que és per això que els bisbes espanyols encerten en no adherir-se al «Pacte antiterrorista», i no precisament perquè no estiguessin en contra de la violència, sinó perquè a l'Església no li incumbeix arbitrar solucions tècniques concretes, cosa que resta reser-

vada per als professionals laics (en aquest cas, de la política). Però, alhora, entenc que els bisbes bascos tenen tot el dret (i el deure) d'aportar una «llum» moral, antropològica i teològica en relació al problema de la pau del País Basc. I crec que justament això és el que han fet en la Carta pastoral. Preparar la pau.

A molts els he sentit afirmar que «l'Església no s'ha de posar en política». Si només s'haguessin pres la molèstia de començar a llegir aquest document, haurien comprovat que el 90,21 per cent de les paraules dels bisbes bascos en aquesta carta pastoral parlen des de les perspectives que hem mencionat: antropològica, moral i teològica, lògicament en concomitància amb la cosa política (que mai no és asèptica o sense transcendència moral).

Resta, però, un 9,79 per cent de paraules (l'apartat número 8). És cert que en aquest 9,79 per cent els bisbes es refereixen a un assumpte tècnico-polític, com és el de la Llei de Partits. Al respecte, ells ni tan sols s'atreveixen a fer una valoració moral ponderada, que resultaria precipitada en aquests moments. I ja que no és de la seva incumbència arbitrar instruments tècnico-polítics, només es limiten a formular tangencialment una «reserva cautelosa» sobre l'eficàcia real d'aquesta acció concreta. Aquesta manera d'expressar-se dels bisbes bascos recorda el cèlebre passatge de la Carta encíclica *Centesimus annus* de Joan Pau II, quan afirma que «hi ha la impressió que (...) el mercat lliure és l'instrument més apte per a col·locar els

recursos i respondre a les necessitats» (número 34). En tractar-se d'un judici tècnico-econòmic, el Papa l'expressa d'una manera prudent («hi ha la impressió...») sense fer-ne un dogma de fe. Entenc que els bisbes bascos s'han expressat d'una manera similar.

antropològic, moral i teològic, esferes de les quals realment deriva el problema de la violència. La pau del País Basc no es podrà mai assolir mitjançant accions violentes (això mai no ha donat bon resultat) i, molt probablement, tampoc amb accions únicament polítiques.



Anonisme

El problema és que la miopia que genera la mentalitat clerical i anticlerical que afecta gran part de l'Estat espanyol no permet acollir amb serenitat el que els bisbes han expressat de manera cautelosa; els uns no ho han paït perquè -per clericals- voldrien que els bisbes canonitzessin les seves actuacions d'ordre profà; i els altres -per anticlericals- tampoc ho han paït perquè són incapaces de reconèixer la saviesa de la doctrina de l'Església, senzillament perquè ve de l'Església. Però el que és encara pitjor és que uns i altres -en la seva ceguesa- no han estat mínimament capaços de copsar la fondària de les orientacions dels bisbes, que dediquen la major part de la carta pastoral a consideracions d'ordre

La clau de volta rau en un nivell molt més profund.

Diguem-ho clarament: la qüestió de les nacions i dels drets dels pobles (sobirania cultural, dret d'autogovern, etc.) és, abans que política, una qüestió d'ordre natural, humà, moral i teològic (després vindrà la bastida política: la que les persones afectades prefereixin). I de tot això l'Església Catòlica n'és una de les instàncies més expertes, per no dir la que més. Precisament, el títol de catòlica significa que l'Església té per vocació abraçar tots els homes, a qui -sense excepció i abans de res- considera fills de Déu. Tots els homes amb totes les diferències de raça, llengua, cultura, etc. Per a l'Església la diferència és ocasió de mutu enriquiment en la comunió de persones.

L'Església no ha considerat mai aquestes diferències antropològiques una amenaça: ni per a la seva unitat, ni per al seu propi govern. És digne d'admiració l'organització de l'Església basada -entre altres- en els principis de subsidiarietat i, alhora, de solidaritat: cadascú s'organitza activament i autònomament en tot allò que li és factible, i sempre romanent sol·lícits de les necessitats dels altres (és a dir, l'autonomia -tan àmplia com es pugui- no és emprada com a ocasió de separació, sinó de comunió). Com també són mostra de saviesa de govern -i model per a molts governs d'ordre civil- les orientacions bàsiques que Joan Pau II ha indicat per al treball ecumènic en la recerca de la unitat entre les confessions cristianes (cf. Carta encíclica *Ut unum sint*). En un proper article mostrarem que la carta pastoral dels bisbes bascos té interessants punts de coincidència amb *Ut unum sint*.

El patrimoni antropològic de l'Església catòlica (experta en humanitat) i, fins i tot, la seva pròpia llarga experiència de govern universal em fan veure que aquesta Església té, efectivament, una paraula a dir sobre la pau del País Basc. En canvi, em fan pensar sobre la inoportunitat -per no dir «insensatesa»- de la qualificació com a «perversitat moral i intel·lectual» de la Carta pastoral «Preparar la pau. Ω

=====

Col·laboreu amb la policia: tortureu-vos. Col·laboreu amb el Govern del PP: No penseu.



Dolor i sacrifici

Per Ricard Colom



“Eu, Peires March, preguí Dieu que a lui plaça
Donar-me cor e voler esforçat,
Que-z ab plaser prenda l'adversitat
E sens orgull lo bé que breument passa”.
(Al punt que hom naix comença de morir..., poema d'en
Pere March 1338?-1413, oncle d'Ausiàs).

“La sofrença, un cop acceptada, perd el seu avantatge,
puix que la paor en minva, i allò que hi resta és general-
ment més controlable del que havíem imaginat”.

(Lesley Hazelton).

“La virtut farà figa en la manca d'entrebancs...Demana
un camí rude i punxós”.

(Michel Eyquem de Montaigne, 1533-1592, filòsof
francès).



MICHEL DE MONTAIGNE.

“Amb alegria vindré allà fins on la fortalesa corporal
em permetrà d'unir el meu testimoni al vostre a la trona
d'Olney, que Déu és amor. Encara no m'he recuperat de les
fatigues de la meua expedició americana. La meua esmi-
colada escorça ja és una poc valuosa banqueta dels acu-
sats...Ah, estimat en Newton, de debò queestic de totes pas-
sades avergonyit d'haver fet i patit tan poc per Ell que féu
i patí tant per mi, un malalt mereixedor de l'infern”.

(George Whitefield, 1714-1770, lletra a John Newton).

“Sols aquell que ha de trastocar la pena en càntic s'es-
tima la vida”.

(Rinaldo Aldo Pellegrini, 1927, científic italià).

“Que tota la meua pena no es vessi sinó en mi!”.

(Torquato Tasso, 1544-1595, poeta italià).

“La pena és per a l'ànima un nodriment fecund”.

(Théodore de Banville, 1823-1821, poeta líric francès).

“La pena és en si mateixa una medecina”.

(William Cowper, 1731-1800, poeta anglès).

“És bo d'aprendre a ser assenyat a l'escola del patir”.

(Esquil d'Eleusis, 525-456 a. de C., dramaturg grec).

“Dolor és la salvaguardia dels éssers”.

(Anatole France, pseudònim de Jacques Anatole François
Thibault, 1844-1924, narrador, poeta, crític i assagista
escèptic francès).



ANATOLE FRANCE.

“Sense dolor, no hi ha palma; sense espines, no hi ha
tron; sense afany, no hi ha glòria; sense creu, no hi ha coro-
na”.

(William Penn, 14-10-1644 Londres-30-7-1718 Buc-
kinghamshire; reformador social protestant, fundador de
l'Estat desmilitaritzat i multiracial, mig indígena en els seus
origens, de Pennsilvannia, Estats Units).

“Si trobeu un home constant, despert a la llum de dins,
erudit, que ha sofert molt de temps, devot, noble, seguiu
aquest home gran i just així com la lluna ressegueix el camí
dels estels”.

(Dhammapada, llibre de saviesa budista, s. V a. C., al
cap. L'alegria 15/208).

“Del plaer brolla el patiment i del plaer sorgeix la temor.
Si hom és lliure del plaer, és lliure de la por i de la sofrença”.

“De la passió brolla el patiment i de la passió sorgeix la
temor. Si hom és lliure de la passió, és lliure de la por i de
la sofrença”.

(Dhammapada, Els plaers fugissers 16/212-213).

“Però qualsevulla qui en aquest món venç sa concu-
piscència, veu com sos patiments se li esvaeixen com gotes
d'aigua d'una flor de lotus”.

(Dhammapada, La concupiscència, 13/336).

“De tots els animals que damunt la terra caminen i res-
piren, ningú no és més feble que l'home. Mentre els immor-
tals li forneixen la felicitat i li'n serveixen la fortalesa, pensa
que cap mal no ha de prendre; però quan en rep sa porció
de mals, amb prou feines els suporta”.

(L'Odissea, Homer, s. IX-VIII a. C.).



HOMER.

“Porta la creu abraçada i amb prou feines la sentiràs;
que la creu arrossegada és la que creu que pesa més”.

(Saetilla carmelitana).

“Quan hom sap cert que fa el que vol el Senyor, sent
ben distinta fortalesa per a patir allò que vingui”.

(M. Meravelles de Jesús).

“Viure estimant, estimar patint, patir callant i sempre
somrient”.

(Teresa Sodupe).

“Res no pot succeir-me que Déu no ho vulgui. I tot el
que Ell vulgui, per ben dolent que ens sembli, és en reali-
tat allò millor”.

(Lletra on en Tomàs Maure o Moro, 1480-1535, acon-
horta sa filla adés de ser executat per negar-se a reconèixer
l'autoritat espiritual del rei).

“És gràcies als que han patit que el món ha avançat”.

(Lev Nikolàievitx Tolstoi, 1828-1910, novel·lista i pen-
sador no violent rus).



LEV TOLSTOI.

“Qui vol ser fort,
de la carn es despulla”.

(Ausiàs Marc, 1397 ó 1400-1459, València, el gran català
d'amor mestre)

“Diu l'Apòstol: “El qui lluita és continent en tot” (1
Corintis 9:25), car no és possible de replegar-se per a la bata-
lla contra els principats i els poders invisibles i malèfics si
hom va fart de menjar, si viu oprimat pels lligams d'aques-
ta carn miserable, que sempre té desigs contra l'esperit”.

(Filoteu el Sinaïta, monestir de l'Esbarzer en Flama,
Edat Mitjana). Ω

PERDRE EL NORD

Definitivament, fa la sensació que la política espanyola ha perdut completament el nord. Potser les bogeries que es diuen (i que, per tant, algun dia es podrien fer) durant aquests darrers dies faran reconsiderar als excèptics sobre la necessitat de construir el nostre propi país les seues postures. És ben probable que, si es continua pel camí actual, una majoria de la nostra societat no tenguí més remei que plantejar-se, col·lectivament, un canvi de relacions amb el que actualment és la resta de l'Estat.

Al llarg no ja d'aquestes últimes setmanes, sinó pràcticament dels últims dies (potser no exageraria si em referia, encara, a les últimes hores), s'han desencadenat una sèrie de fets i de declaracions que no conviden a res més que l'excèpticisme. Primer, hem pogut veure com un jutge estrella, ell tot solet, amb el suport del

govern de l'Estat, era capaç de posar el nacionalisme basc d'esquerres contra les cordes: suprimia la tercera força política del parlament de Navarra, interferia descaradament en els parlaments de Navarra i del País Basc (els dos parlaments autonòmics bascos de l'Estat espanyol), instava governs i parlaments a complir autes judicials contra els quals la majoria de la població (a través dels seus legítims representants) ha manifestat el més absolut dels desacords, etc. I, si no se li feia cas, l'esmentat jutge i tota la seua colla de correligionaris deien que s'estava atemptant contra la democràcia (sempre amb la benedicció del govern del PPa Madrid).

Devia patir un atac d'ingenuïtat aguda, però jo sempre m'havia cregut que la democràcia consistia a fer allò que la majoria del poble vol, a través dels seus representants electes. Els bascos han

escollit els seus diputats i diputades, i aquests són els que els representen, els que en constitueixen l'expressió democràtica, i no el Juez Campeador.

A partir de les llicències antidemocràtiques -no n'hi ha cap dubte, segons les definicions de democràcia que s'entenen arreu del món- del jutge estrella, s'han desfermat tots els tics contraris a la democràcia que presenta el nacionalisme espanyol. Rodríguez Ybarra (I Barra!) ha arribat a proposar la dissolució de l'autonomia basca (si els representants del poble basc no fan cas al jutge Garzón, en comptes de fer-ne a la voluntat majoritària d'aquest poble)...S'atia, doncs, directament, la confrontació amb les institucions democràtiques.

Algun magistrat del més alt nivell ha arribat a proposar l'encausament de tot el Parlament basc i del govern d'aquella comunitat

suposadament autònoma (quina autonomia és aquesta, que pot trontollar per la intervenció d'un jutge hispànic?). Qui representa els bascos, idò? El jutge Garzón, a qui no ha escollit ningú? El govern de Madrid? La constitució espanyola, que els bascos majoritàriament rebutjaren? L'ànima de la Mare Teresa de Calcuta? La minoria del PUE (PP i PSOE) al Parlament basc?

Les més altes instàncies de l'Estat espanyol han perdut completament el nord. L'han perdut perquè presenten, en conjunt, el més important dels tics franquistes: l'odi a la plurinacionalitat de l'Estat. Si diverses nacions no podem conviure en un mateix estat en igualtat de condicions, per pur imperatiu democràtic, haurem de plantejar-nos una sortida a la situació. Quan algun el govern del Pp de Madrid ens enviï algun jutge estrella a carregar-se partits polí-

tics, institucions i drets del nostre país, ho acceptarem bonament? Passarem per l'adreçador i ens deixarem carregar el sistema democràtic que tant ens costà de construir? O deixarem la porta oberta per aquesta mena de neofranquisme que està impregnant totes les estructures de l'Estat?

Francament, pens que els nostres governants haurien de tenir, en aquests moments crucials per a les nostres llibertats i drets fonamentals, una mica més d'amplitud de mires, i fer-li entendre a l'I Barra que només es pot evitar que ells puguin plantejar suprimir alguna autonomia fent-la realment efectiva. No se li ha acudit al president d'Extremadura que potser Aznar hauria de suprimir l'autonomia de Portugal. I això que Portugal li queda més prop... Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

Segons consta en el BOE, la "Fundación Nacional Francisco Franco" ha estat la fundació més beneficiada en els darrers anys pel que fa a les subvencions que el govern del Partido Popular atorga "a archivos".

En concret ha rebut 23.000 euros per a "gastos de personal" i 18.000 euros per a "digitalización de fondos", que no són altre cosa que els arxius del dictador.

1939: UNA, GRANDE Y LIBRE

Caudillo Aznar



Si entreu a la web ¡Error! No se encuentra el origen de la referencia. podreu comprovar el veritable tarannà dels autoanomenats "demòcrates" del Partido Popular.

I després tenen el valor d'anar titllant de nazis a la gent

1998: ESPAÑA VA BIEN

que no s'empassa les seves farses mediàtiques.

L'Espr@i.

(Extret de vilaweb.com)

El govern espanyol subvenciona generosament la Fundación Francisco Franco i reescriu abjectament la Història.

És la que rep més diners per a projectes arxivístics

El govern espanyol, que presideix José María Aznar, ha atorgat enguany importants subvencions a la Fundación Nacional Francisco Franco, que presideix Carmen Franco. De fet, en els ajuts a entitats 'per dur a terme projectes arxivístics', la Fundación és la que en surt més beneficiada. Com recull el BOE del 21 d'agost d'enguany, la Fundación rebrà 18.000 euros del Ministeri de Cultura espanyol per a equipaments informàtics, i 23.000 euros per a la contractació de personal. La Fundación rep aquests diners, que en el cas de la contractació de personal multiplica per set el que reben altres entitats, per a un projecte d'informatització de l'arxiu. És a dir, dels arxius personals del dictador.

La Fundación Nacional Francisco Franco té per objectiu la 'difusió del coneixement de Francisco Franco en la dimensió humana, política i militar, així com de les fites i realitzacions del seu règim'. La web de la Fundación exhibeix un tarannà clarament feixista i s'ha fet a la major glòria d'un home 'providencial'. Una secció es dedica a justificar la legalitat del que anomenen 'alzamiento nacional', i diu que el govern del Front Popular del 36 era 'il·legítim'. Sobre els judicis respecte a la figura de Franco, s'inclouen comentaris com 'Franco es un hombre honrado y modesto, que no ambicionó nunca el poder: un caballero cristiano fiel a Dios y a su Patria', o 'Franco lleva la justicia en la mente y la victoria en el corazón'.

L'aplec de citacions seria inacabable. L'última que us oferim és la definició que fa del Valle de los Caídos: 'Monumento erigido por Franco a los combatientes de ambos bandos caídos en la Guerra Civil Española'.

Franco



La fundació és molt activa en cercles de l'extrema dreta. La fotografia correspon a un acte del 20 de juliol a Sant Sebastià per a exaltar el franquisme

L'administrador de la web de la Fundación Nacional Francisco Franco és un coronel relacionat amb el GAL i amb una important participació en el 23-F L'administrador de la web i exadministrador de la **Fundación Nacional Francisco Franco** és el coronel d'artilleria Eduardo Fuentes Gómez de Salazar. (Es pot comprovar al whois de Verisign). Segons que ha sabut VilaWeb, aquest coronel, lligat als serveis d'intel·ligència, és un dels homes clau del funcionament diari de la fundació.

Eduardo Fuentes Gómez de Salazar s'ha destacat sempre per la seva vinculació ideològica amb l'extrema dreta, però és que, a sobre, ha participat activament en episodis importants de la història recent. Va ser ell qui va negociar amb el general sediciós Ricardo Pardo Zancada la rendició de les tropes que havien entrat al Congrés espanyol el 23-F, i ho va fer per la seva amistat amb Pardo Zancada, que escriu habitualment al butlletí de la Fundación. Més greus són les acusacions fetes a partir d'informacions recopilades pel coronel Martínez Inglés. Eduardo Fuentes Gómez de Salazar va ser acusat de formar part d'un reduït grup de militars espanyols entrenats per la dictadura argentina en tàctiques de guerra bruta que després es van aplicar a la formació dels GAL. (Dos articles dels diaris Pagina 12 i El Mundo ho expliquen, encara que Fuentes Gómez de Salazar ho nega.)

El coronel Fuentes és autor de treballs publicats per la Fundación que presenten Franco com un 'geni militar'. A 'El legado de Franco', publicat l'any 2000, compara 'el potent' exèrcit sorgit de la insurrecció feixista amb 'l'anèmica policia mercenària' que és, segons ell, l'exèrcit espanyol actual.

! Actualització a les 19.36

CiU demana a Garzón que investigui la Fundación Francisco Franco

El vicepresident espanyol, Mariano Rajoy, ha justificat la subvenció a la Fundación Francisco Franco perquè es tracta d'un arxiu de documents històrics

+ Els partits insten Aznar a retirar la subvenció a la Fundación Franco (Avui)

+ Els partits catalans critiquen amb duresa els ajuts del govern estatal a una entitat franquista (El Punt)

+ Els historiadors demanen que l'arxiu de Franco passi a l'estat (El Periódico)

+ Cultura otorgó la mayor subvención posible a la fundación que lleva el nombre de Francisco Franco (Levante-EMV)

+ Críticas por las ayudas a la Fundación Franco (La Vanguardia)

+ Les joventuts d'UDC exigeixen la dimissió de la ministra de Cultura per concedir ajudes a la Fundación Francisco Franco

AVUI, 19/09/02

Secció: Política

http://www.avui.com/avui/diari/02/set/19/150119.htm

El govern central atorga una subvenció a la Fundación Franco

Redacció
BARCELONA

ICV pregunta a l'executiu d'Aznar per l'ajut de 41.000 euros a una entitat privada que exalta la dictadura franquista

El govern espanyol ha atorgat una subvenció de 41.000 euros, uns set milions de pessetes, a la Fundación Francisco Franco, que als seus estatuts cita entre els principals objectius el de "difondre el coneixement de Francisco Franco en la seva dimensió humana, política i militar, així com els èxits i fets duts a terme pel seu règim polític". Segons va denunciar ahir ICV, el BOE del 21 d'agost informa que la fundació que porta el nom del dictador rebrà aquesta quantitat per part del govern central, l'ajuda més elevada que rebrà una entitat privada sense afany de lucre per dur a terme projectes d'arxiu.

Entre les activitats de la fundació destaca "l'edició i distribució de llibres d'acord amb els fins estatutaris", el "desenvolupament d'actes commemoratius com la celebració del 20 de novembre i la constant ofrena floral a les tombes de Franco i José Antonio a la basílica del Valle de los Caídos". A la seva pàgina web, també es fa referència a les medalles "commemoratives per cada aniversari de la mort del Caudillo", que s'emeten "amb motius variats" en or, plata i bronze.

D'acord amb el BOE del 21 d'agost, la Fundación Francisco Franco rebrà una subvenció de 18.000 euros per a la informatització dels fons d'arxiu i per fer-ne una còpia de seguretat. L'entitat també rebrà un total de 23.000 euros per a la contractació del personal que haurà de dur a terme aquestes tasques.

El president d'ICV, Joan Saura, va anunciar ahir la presentació d'una pregunta al govern central perquè expliqui quin ha estat el criteri de la secretaria d'Estat de Cultura a l'atorgar aquesta subvenció a una fundació que exalta els valors de la dictadura franquista. Saura també preguntarà si la documentació de l'entitat és d'accés públic i, en cas contrari, si l'executiu de José María Aznar farà que pugui ser consultada per tothom.



Elecciones
Generales
2004.

PARTICIPA.

"...España obscena y deprimente
En la que regentea hoy
la canalla"
Luis Cernuda, «Díptico
español», vv.167-8. Ω

Ho trobo vergonyós !!

<capraboacasa@menta.net>

Senyors de la revista Caprabo:

El meu nom es Alena Melnik soc de Bielorrússia un país de la antiga Unió Soviètica. Estic casada amb un català fa dos anys que visc a Girona estimo Catalunya, perquè és una terra que m'ha acollit molt bé i la seva gent m'ha fet sentir acompanyada des del primer dia. En un principi, he preferit aprendre el vostre idioma, perquè es l'idioma autòcton que sol parlar la gent de la meua família, el carrer o el mercat. També entenc el castellà però encara no el parlo molt bé, però es curiós que vosaltres els catalans només em poseu problemes, per el meu aspecte físic, soc rossa i blanca de pell, quan llegiu el meu nom i cognoms en la targeta de client de Caprabo, sempre amb parreu amb castellà, amb vaig fer la

targeta de Caprabo perquè pensava que teniu més sensibilitat i respecte per la llengua que d'altres però veig que estava equivocada, sempre us dirigiu a mi en castellà i avui me heu enviat aquesta revista en castellà, una revista feta a Barcelona per gent catalana, no veieu que feriu la sensibilitat de la gent? per lo tant us prego que amb doneu de baixa com a clienta, i a partir d'ara aniré a Mercadona que també ho fa en Castella però es mes barat, espero que reflexioneu i canvieu de tarannà. Adéu siau. Ω

ALENA MELNIK
Targeta de client numero 2800
NIE X-3572105-K
Carrer Vessador, 1
17004 Girona

MANACOR



Fa 15 dies que en Bernat Cabot de s'Arenal i na Nicolette Garcia de sa Coma regenten el Bar Neptú just davant el Camp de Futbol na Capellera de Manacor. Despatxen les hamburgueses i els entrepans. Tel. 971 845 780



Fa mig any que na Rebeca Doello juntament amb en Mateu Oliver regenta el bar s'Hort a l'avinguda de Portugal de Manacor. Tel. 971 555 142



Fa 2 anys que na Maria Roman regenta la botiga de somiers, matalassos i nòrdics Món Confort a l'avinguda de Portugal de Manacor. Tel. 971 555 835



Fa un any que en Rafel Sansó de Vilafranca regenta la Cafeteria can Rafel a la Plaça des Cos de Manacor. Despatxa els plats combinats i la carn al caliu. El plat del dia val 5 €. Tel. 971 559 953



És na Maria Antònia Fullana amb les seves amigues. El seu avi, n'Andreu Fullana va obrir el Bar ca n'Andreu a la plaça des Cos de Manacor l'any 1952, de manera que enguany celebren els cinquantè aniversari. Despatxa els entrepans i la granitzada d'ametlla casolana. Tel. 971 551 000

Menorca: Quaderns Xibau de poesia

Cercle clos, Premi de Literatura de l'Ateneu de Maó

L'escriptor de sa Pobla (Mallorca) Miquel López Crespí que va guanyar recentment un dels premis literaris més prestigiosos de les Illes, el "Joan Ramis i Ramis" per a obres de creació literària veurà editada properament l'obra guanyadora (*Cercle clos*) en la col·lecció de poesia "Xibau" de l'Institut Menorquí d'Estudis (IME). En els "Quaderns Xibau" han vist editades les seves obres alguns dels més importants poetes menorquins. Entre els poemaris més coneguts publicats per "Xibau" podem destacar: *Festa, d'Antoni Català Campins*; *Finestra dels dies d'Antoni Moll Camps*; *Espai intern* de Gustau Juan Benejam; *L'aigua a les mans de Francesc Florit Nin*; *Els colors de l'edat de Pere Gomila*; *Tannkas de caragols de Josep Joan Casanovas*; *Crepuscles d'atzur de Llorenç Ferrer*; *Arena als ulls de Jordi Vivet i Ballart*; *Els vents hi senten d'Antoni Taltavull...*

El diari *Menorca* i el jurat del

premi de literatura de l'Ateneu Científic, Literari i Artístic de Maó destacaren en el seu moment "la solidesa i bellesa de *Cercle clos*, l'obra del poeta mallorquí". El diari *Menorca* va escriure, parlant dels premis literaris de l'Ateneu de Maó: "L'escriptor mallorquí Miquel López Crespí (sa Pobla, 1946) ha estat enguany el guanyador del Premi de l'Ateneu, que aconsegueix la seva quadragèsima edició. L'obra poètica *Cercle clos* ha estat l'escollida pel jurat com a mereixedora del "Joan Ramis i Ramis" de creació literària, guardó que va ser lliurat ahir pel capvespre a la seu de l'Ateneu de Maó.

El jurat, format per Maite Salord, Miquel A. Limón, Elisa Pons, Elisa Fernández i Damià Borràs, amb Catalina Seguí com a secretària, va destacar el poemari de López Crespí per la seva solidesa, coherència i gran perfecció formal i va posar l'atenció en la sorprenent combinació de la dure-



sa del contingut amb la bellesa de la forma.

"[...] L'acte de lliurament va comptar amb la presència del conseller d'Educació, Cultura i Esports Josep Portella, juntament amb els representants de la Caixa i Sa Nostra, entitats financeres que, junta-

ment amb el Consell de Menorca, han col·laborat en aquest premi".

L'Ateneu de Maó, una de les institucions culturals més importants de Menorca, fidel a la idea de cultivar, fomentar i divulgar els valors culturals de Menorca des de la seva fundació l'any 1905, acordà

enguany fer pública la XL convocatòria del Premi Ateneu de Maó a per a obres de creació literària.

Miquel López Crespí començà l'any 1968 les seves col·laboracions (especialment literàries) en la premsa de les Illes: *Diario de Mallorca*, *Última Hora*, *Baleares*, *Cort...* Membre de l'oposició antifranquista ha deixat constància d'aquesta lluita per la llibertat del nostre poble en nombrosos llibres i articles, especialment en el llibre de memòries *L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970* i en les obres d'assaig *Cultura i antifranquisme* i *No era això: memòria política de la transició*. En temps de la dictadura era corresponsal de moltes publicacions d'esquerra. L'any 1978 entra a formar part de la direcció del Partit Socialista de Mallorca (PSM) i va ser membre del consell de redacció de la revista dels nacionalistes d'esquerra, *Mallorca Socialista*. Ω

Redacció

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/ Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

VIDRES
TONI MIQUEL

DOBLE CRISTALLAMENT • ENVARILLATS •
BISELATS • TAULES •
EMPLOMATS • TALLATS • PINTAT DAMUNT VIDRES •

C/ de na Balèria, 2 • Tel. i fax 971 84 53 30 • 07500 MANACOR

JOAN LLITERES

- TRANSPORTS
- EXCAVACIONS
- MATERIALS PER A LA CONSTRUCCIÓ

Ctra. de Felanitx, 10
07500 - MANACOR

☎ 971 55 36 87
☎ 670 31 20 86

Dot Art

Foto - Video

Plz. Ramon Llull nº 20
07500 Manacor (Mallorca)

Tel. 971 55 35 10 - 971 55 52 82
607 15 27 26 - 610 62 46 49

MANACOR



Fa 2 anys que n'Enric Domínguez, amb en Biel Amer i n'Antoni Abenza obren la botiga SAV d'Informàtica a Manacor. Tel. 971 843 515



Fa 12 anys que n'Antoni Galmés va obrir la fusteria Manacor al carrer de les Parres de Manacor. Tel. 971 551 938



Són les perruqueres de la Perruqueria Unisex Ixent que regenta na Xisca Riera al carrer de ses Parres de Manacor. Tel. 971 843 298



Fa 6 anys que en Miquel Cànaves d'Ariany regenta la Gestoria Administrativa Cànaves al carrer de ses Parres de Manacor. Tel. 971 554 477

VOT DE CONFIANÇA PEL CANNABIS

La societat actual, tan liberal que ens pot semblar, ens amaga amb eufemismes, les repressions a la que ens sotmet. De sempre hi ha hagut un grup de persones que ocuparen el comandament sense que ningú els escollís i han anat imposant sempre les seves opinions, la seva moral, etc. És claríssim que des del poder s'intenta aconseguir una homogeneïtzació de la població per fer-la més maleable.

Així doncs, l'individu urbà s'ha anat deslligant, més o menys, dels preceptes religiosos atret per la brillantor del diner i el consum. Llavors la feia moralitzant l'han hagut d'adoptar altres col·lectius, entre aquests, el mèdic. Quina autoritat moral tenen els metges per opinar sobre l'estil de vida d'una persona? Partint de la base que aquells que adopten un 'modus vivendi' particular, des del punt de vista de l'autonomia personal i assumint les conseqüències de les seves accions amb tota



racionalitat, aquestes esdevenen eleccions personals.

No cal omplir-se la boca amb paraules tant de moda com és "tolerància" si després ens dediquem a ésser crítics amb les decisions que prenguin els nostres companys i companyes. Paremos i mirem la nostra vida tan plena i excitant que portem... Ens és tan còmode! Qui és millor que qui? "Jo fumo porros, tu beus alcohol, ell mira la tele": això es repartia en fulletons fa poc, a Madrid, al jovent; qui busca paradisos terrenals?

Aquesta mentalitat hipòcrita i únicament guiada pels interessos econòmics és la que ha marginat al cannabis (extracte del cànem) al catàleg de drogues "toves", "al·lucinògenes", etc. (ja no saben on col·locar-la). Planta coneguda des de l'antiguitat no pels efectes psicotròpics sinó per la utilitat com a fibra resistent per fer cordes, robes, etc... I si no ho creieu, mireu la sola de les vostres espadnyes!

També se'n coneixen els seus efectes sobre el sistema nerviós des d'antic. A aquelles comunitats que se'n feia servir com a tradició, ho han deixat d'utilitzar degut al tràfic il·legal. El mantenir el cannabis com a substància il·legal afavoreix el mercat negre amb una pitjor qualitat dels productes.

A més, la progressiva imposició de les fibres sintètiques derivades del petroli desplaçà paradoxalment la indústria dels derivats de cànem ja que són fibres naturals (i per tant fa servir una sèrie de processos no contaminants) i l'elaboració és molt més econòmica. Però un altre cop estem en les mateixes: tot cedeix a qui té el monopoli.

El consum d'extractes de cànem per buscar els seus efectes psicotròpics ha estat condemnat socialment a les cultures occidentals. Les causes, possiblement degut a prejudicis derivats d'associar un tipus d'actitud ("irregular, "antisistema", etc.) que potser molesta als convencionalismes. El cannabis (haixix, grifa, marihuana, porro, canuto, etc.) no és una substància que provoqui dependència (i per tant obligui a l'individu a seguir-la consumint desesperadament), únicament produeix uns efectes de caire puntual bastant variables en funció de la dosi, expectatives de l'individu, ambient, etc. Bàsicament es sol experimentar una sensació de lleugeresa, relaxació, hiperestèsia sensorial, etc.

El consum d'aquest productes d'una manera racional, voluntària i autònoma (coneixent els possibles efectes adversos) suposa una forma d'exercir la llibertat personal i per tant, mereixedora de tot el nostre respecte. Ω

Anastasi Martín

DE TOT I MOLT 2

Regals • Ceràmica • Papereria • Juguines
Recordatoris (bateig, comunions, bodes)
Revelat i material fotogràfic • Paraments
Adrogueria • Decoració • Articles de Neteja
Flors seques i artificials

Plaça Espanya, 32 • Bisbe Taixaquet, 90
Tel. 636 945 302 • 07620 LLUCMAJOR

Espart Sport

VARIETAT EN CALÇAT • MATERIAL ESPORTIU.
ORMEJOS DE PESCA

C/ Estrella, 21 - Cantonada C/ Fira, 15 • Tel. 971 66 05 78 07620 LLUCMAJOR

OPTICA LLUCMAJOR

M.ª MAGDALENA MULET COLL
OPTIC - OPTOMETRISTA

Plaça Espanya, 24
Telèfon 971 66 17 17

07620 LLUCMAJOR
(Mallorca)

RESUM DELS ACTES DE LA VI DIADA DE MALLORCA ACTES COMMÉMORATIUS DEL 12 DE SETEMBRE

LLIURAMENT DE PREMIS DE LA REGATA DE VELA

Durant el darrer cap de setmana d'agost se celebrà en el Club Nàutic de Cala Gamba el VI Trofeu Diada de Mallorca de Vela Llatina, activitat, com cada any, programada dins els actes commemoratius del 12 de setembre.

Diumenge, baix la presidència de Maria Antònia Munar, tengué lloc el lliurament de premis als guanyadors del Trofeu en el Club Nàutic de Cala Gamba de Palma. En la categoria de bots de més de 22 pams la primera posició fou pe l'embarcació XILB, patronejada per Estades que pertany al Club Nàutic Cala Gamba.

En la categoria de bots de menys de 22 pams el premi fou per l'embarcació TONI, que patronejava Vicente també del Club Nàutic Cala Gamba.

Però no fou aquest el darrer trofeu que s'endugué el Club nàutic Cala Gamba ja que a ell també pertany l'embarcació SÓLLER amb el seu patró Company que es va fer amb el primer lloc en la categoria de Llaüts.

PRESENTACIÓ DELS GEGANTS DELS REIS DE MALLORCA

Els actes de la Diada de Mallorca 2002 han estat el millor escenari per a presentar els gegants dels reis Sanç i Jaume III de Mallorca en societat.

Amb aquests dos nous gegants, juntament amb els que es presentaren l'any passat; Jaume II i Esclaramonda de Foix, queden representats tots els reis de la dinastia mallorquina.

Les escultures són de l'artista Isabel Ballester, i el disseny del vestuari i complements són de Rafel Lladó, emperò en la construcció han participat moltíssims d'artesans i distints col·laboradors amb tots i cada un dels elements que el componen i el procés de construcció.

El rei Sanç vesteix amb els colors de la bandera mallorquina que ell va instituir i el rei Jaume III porta el llibre de les llei palatines i l'espasa símbol dels esdeveniments històrics que va viure.

L'acte de presentació tengué lloc divendres dia 6 de setembre i fou presidit per la presidenta del Consell de Mallorca, Maria Antònia Munar i comptà amb la presència del Cap de Relacions Institucionals del Consell de Mallorca, Guillem Ginard. Ambdós parlaren de la importància que tenen els gegants vers la cultura popular i com és una forma molt didàctica de donar a estendre la nostra història.

Els gegants també han estat presentats a Felanitx, Porreres i a Montuïri. Durant la Diada de Mallorca, dins el programa Coneguem els reis de Mallorca, es farà un circuit de cercaviles, animació i teatre al carrer a càrrec del gegants del Consell de Mallorca, de personatges medievals i del Joch dels Ministrils que passarà per Santa Margalida, Lloseta, Pollença, Maria de la Salut, Manacor, Llubí, Campos i Sa Pobla, viles fundades pel rei Jaume II.

PRESENTACIÓ DEL DISC "CHENOA, LA BALANGUERA"

La cantant mallorquina Chenoa, que participà en el programa Operación Triunfo i al Festival d'Eurovisión ha prestat la seva veu per a un nou enregistrament de l'himne de Mallorca que ha portat per títol "Chenoa, La Balanguera".

Chenoa es mostrà orgullosa de col·laborar en la tasca de la institució que presideix Maria Antònia Munar de donar la màxima difusió a l'himne de tots els mallorquins i d'acostar-lo als joves.

Per la seva part la Presidenta del Consell de Mallorca expressà la seva satisfacció per l'augment de coneixement de la Balanguera com a himne de Mallorca.

Un total de 5.000 còpies han estat editades i foren repartides gratuïtament als visitants del Palau Reial en les Jornades de portes obertes i també han estat repartides a les escoles de Mallorca i associacions juvenils que ho han sol·licitat.

EXPOSICIÓ CAVALLS DE MIGUEL SARASATE

La Presidenta del Consell de Mallorca inaugurarà dilluns 9 de setembre l'exposició Cavalls de Miguel Sarasate que ha tengué lloc a l'hipòdrom de Son Pardo de Palma.

Les escultures, realitzades sobre ferro i acer reproduïxen totes elles escenes de cavalls.

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE LA CARTOGRAFIA MALLORQUINA A MALLORCA

El dimarts 10 de setembre de 2002 fou presentat a la Sala de Plens del Palau Reial el llibre La Cartografia Mallorquina a Mallorca de Antoni Ginard Bujosa i dins la col·lecció l'Illa de la Calma que te cura de manera extraordinària les Edicions J. J. De Olañeta.

A l'acte assistí la presidenta del Consell de Mallorca, Maria Antònia Munar, l'autor del llibre Antoni Ginard Bujosa, l'editor J. J. De Olañeta i Andreu Ramis director de l'Obra Social i Cultural de Sa Nostra.

El Consell de Mallorca té com a objectiu la defensa de la nostra cultura i de la nostra història, aquest és sens dubte un objectiu lloable per a la nostra identitat com a poble i alhora immens, senya ineludible de la gran història que té la nostra illa.

Dins el marc de la Diada de Mallorca que commemora un fet històric com és el jurament de Jaume II de les cartes de franqueses i privilegis té lloc la presentació d'aquest important estudi de la cartografia centrat també en el mateix període medieval. Mallorca a l'època medieval era considerada un centre geogràfic molt important tan des de el punt de vista estratègic militar com l'econòmic. Aquest fet entronca directament amb la navegació per la Mediterrània com el mitjà de transport de mercaderies, de defensa més important. És, per tant, la cartografia un element primordial d'orientació.

El llibre està dividit en dues parts, la primera és un estudi sobre la cartografia mallorquina centrat en el període que va del segle XIV fins a la segona meitat del segle XVII com el moment on la cartografia mallorquina té més personalitat. És molt curiós poder comprovar com existeixen elements que defineixen la procedència de la cartografia en comparació amb altres indrets de la resta d'Europa. I denota el propi context històric, cultural i científic de l'època en qüestió. La segona part del llibre és la descripció i reproducció dels documents cartogràfics originals localitzats a Mallorca.

Un altre aspecte curiós que s'observa al llibre va més enllà de la representació geogràfica i és que aquestes cartes nàutiques on es pot observar que són més que delineants i es poden considerar com a artistes amb el sentit més ample que l'art els pot donar. És així que més que contemplar cartes de navegació observam vertaderes obres d'art, per altra part obres que es troben repar-

tides a diferents indrets del món.

Com diu la presidenta del Consell de Mallorca, Maria Antònia Munar, a la presentació del llibre: "La cartografia mallorquina a Mallorca és un llibre amb vocació de futur, de donar a conèixer una part essencial de la nostra història a través d'uns documents que, elaborats amb la finalitat d'arribar a bon port, constitueixen una altra prova del nostre caràcter receptiu i obert al món".

EXPOSICIÓ "ENTRE POC I MASSA SA MESURA PASSA"

El dimecres 11 de setembre la presidenta del Consell de Mallorca inaugurarà a la capella de la Misericòrdia l'exposició Entre poc i massa sa mesura passa que ha estat realitzada pel Centre Cultural de Campos.

Aquesta exposició, inclosa dins els actes de la Diada de Mallorca, té com objectiu donar a conèixer, o a recordar, quin era el sistema de mesures emprat a la nostra illa abans de la implantació generalitzada del sistema decimal.

Aquesta exposició de caràcter didàctic romandrà en el Casal de Cultura de la Misericòrdia fins dia 19 de setembre.

LLIURAMENT DE PREMIS L'HOME I EL MEDI AMBIENT

La Presidenta del Consell de Mallorca, Maria Antònia Munar assistí al lliurament de premis de la tercera edició del concurs "L'home i el Medi Ambient" organitzat pel Departament de Medi Ambient i Natura del Consell de Mallorca.

A l'acte, celebrat en el Museu de l'Esport del Casal de Cultura de La Misericòrdia el dimecres dia 11 de setembre, també hi assistiren el conseller de Medi Ambient i Natura del Consell de Mallorca, Miquel Àngel Borràs així com la secretària tècnica de l'esmentat departament, Catalina Burguera.

De les 183 fotos participants en el concurs aquestes han estat les guanyadores:

CATEGORIA ADULT

- 1er Premi: fotografia Ullet de Bou, de Yves Hannerchart Brum.
- 2n Premi: fotografia A Mallorca, s'Arenal, d'Òscar Falcó Martorell
- 3r Premi: fotografia Consumeix però recicla, de Gabriel Servera Sales

CATEGORIA JUVENIL

Deserta

CATEGORIA PROFESSIONAL

Deserta

CATEGORIA ESCOLAR

- 1er Premi: foto L'exploració de les muntanyes per un poc de grava, de Miquel Salom Rigo.
 - 2n Premi: foto Ens costa tirar el fems en els abocadors corresponents, de Maria de les Neus Salom Rosselló.
 - 3r Premi: Desert.
- També es lliurà un premi a l'I.E.S. Santanyí consistent en material escolar.
L'explosió romandrà oberta fins dia 20 de setembre.

BALL DE GEGANTS

Dia 12 de setembre, Diada de Mallorca, tengué lloc davant les portes del Palau Reial el Ball de Gegants dels reis de Mallorca, Jaume II, Esclaramonda de Foix, Sanç i Jaume III.

L'acte, presentat pel Cap de Relacions institucionals del Consell de Mallorca, Guillem Ginard, fou presidit per la Consellera Executiva de Presidència del Consell de Mallorca, Dolça Mulet.

Els gegants ballaren la Marxa d'Autoritats, els Nans i el Ball de gegants, al ritme de la música del Joch dels Ministrils.

L'acte acabà amb l'himne de Mallorca, La Balanguera, interpretat pel Joch dels Ministrils del Consell de Mallorca i ambientat amb una pluja de pètals.

MISSA EN HONOR A LA MARE DE DÉU DE LLUC

Dijous 12 de setembre, Diada de Mallorca, a la Seu de Mallorca tengué lloc la Missa en honor a la Mare de Déu de Lluç presidida per l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Mallorca.

Presidí l'acte la Presidenta del Consell de Mallorca, Maria Antònia Munar, acompanyada per les demés autoritats del Consell. També hi han participat el president del Govern de les Illes Balears, Francesc Antich; el president del Parlament de les Illes Balears, Maximilià Morales; la delegada del Govern a les Balears, Catalina Cirer; el vice-president del Govern de les Illes Balears, Pere Sampol i la Consellera de Sanitat del Govern de les Illes Balears, Aina Salom.

El Bisbe de Mallorca, Teodor Úbeda, destacà en el seu sermó que la data del 12 de setembre



La comitiva del Consell anant a missa.

uneix una celebració religiosa, com és la celebració de la Mare de Déu de Lluc, amb una commemoració civil, com és el jurament de la Carta de Privilegis i Franqueses per part de Jaume II.

L'agrupació S'Estol des Gericó ballà l'Ofrena i cantà la Coral Sant Jaume, dirigida per Maria-no Cortès.

Les associacions ciutadanes, les cases regionals, les agrupacions polítiques, els ajuntaments i les institucions de Mallorca realitzaren una ofrena a la tomba del Rei en Jaume II.

ACTE INSTITUCIONAL DE LA DIADA DE MALLORCA

El dijous 12 de setembre, Diada de Mallorca 2002, tengué lloc l'acte institucional de la Diada de Mallorca 2002 al Pati de la Misericòrdia de Palma.

Ha presidit l'acte la Presidenta del Consell de Mallorca, Maria Antònia Munar, i han assistit els vice-presidents del Consell de Mallorca, Miquel Nadal i Maria Antònia Vadell, a més de tots els consellers executius del Consell de Mallorca així com consellers del Ple del Consell. També hi han participat el president del Govern Balear, Francesc Antich, el president del Parlament de les Illes Balears, Maximilià Morales; la delegada del Govern a les Illes Balears, Catalina Cirer; el vice-president del Govern de les Illes Balears; acompanyats per altres consellers del Govern de les Illes Balears.

Foren lliurades les Medalles d'Honor i Gratitude de l'illa de Mallorca a:

Josep Amengual Domingo

Anthony Bonner

Antònia Buades Vallespir

Joan Veny i Clar

Després del Discurs de la Presidenta del Consell de Mallorca, els assistents han pogut gaudir del Concert de l'Orquestra simfònica de les Illes Balears, Ciutat de Palma que ha interpretat la Suite Simfònica de Baltasar Samper, Moviments 1er i 3er. A continuació, juntament amb el Cor del Teatre Principal dirigit per Francesc Bonnín s'ha interpretat el Cant de La Balanguera.

CONCURS DE DIBUIX I REDACCIÓ

Divendres dia 13 de setembre, a la Sala d'Audiències del Palau Reial, la presidenta del Consell de Mallorca lliurà els premis del Certamen de Dibuix i Redacció 2002 que ha tengut lloc en motiu de la Diada de Mallorca.

La llista de guanyadors ha estat la següent:

DIBUIX

Categoria A (6 a 8 anys)

PRIMER PREMI: Marcus Waltz

SEGON PREMI: Raquel Moreno Nadal

TERCER PREMI: Miquel Ferrer Rodríguez

Categoria B (9 a 11 anys)

PRIMER PREMI: Daniel Martínez

SEGON PREMI: Francisca Barceló Alguacil

TERCERS PREMIS: Aina Duran Ferrer

Eulàlia Elisenda Violant Binimelis

Categoria C (12 a 14 anys)

PRIMER PREMI: Maria Antònia Camps

Fornari

SEGON PREMI: Miquel Adrover Palou

TERCER PREMI: Laura Elisabeth Violant Binimelis

Categoria D (15 a 18 anys)

PRIMER PREMI: Toni amador Camps

Fornari

SEGON PREMI: Desert

TERCER PREMI: Desert

REDACCIÓ

Categoria A (6 a 8 anys)

No s'han presentat nins

Categoria B (9 a 11 anys)

PRIMER PREMI: Desert

SEGON PREMI: Laura Nicolau Bennassar

TERCER PREMI: Desert

Categoria C (12 a 14 anys)

PRIMER PREMI: Maria Antònia Abrines Cerdà

SEGON PREMI: Toni Vaquer Castillo

TERCER PREMI: Desert

Categoria D (15 a 18 anys)

PRIMER PREMI: Eulàlia Maria Carbonell Ferriol

SEGON PREMI: Desert

TERCER PREMI: Desert

PREMI ESPECIAL: Joan Albert Mayol Colom.

SORTEIG DEL CONCURS DE REDACCIÓ:

Francisco Javier Gómez Ruíz. Toni Ramon Bisbal. Rosa M^a Quetglas Munar. M^a Pilar Nicolau Bennassar. Sofia Mariño Pérez. Estefania Pérez Montiel. Ramon Llabrés. Biel Garcia Salas. Jaume Camps Fornari. Neus Barceló.

SORTEIG DEL CONCURS DE DIBUIX:

Olga Fiol Moreno. Jaume Horrach Amengual. Margalida Esperanza Roig. Esperanza Jiménez Fernández. Laura Mariño Pérez. Sebastià Portell Clar. Xim Vicens Martínez. Lluís Llabrés Vila. Maria Sabater Jofre. Carolina Alzamora.

GRAN PREMI DIADA DE MALLORCA DE TROT

Diumenge dia 15 de setembre se celebrà el Gran Premi Diada de Mallorca de Trot en l'Hipòdrom de Son Pardo

La presidenta del Consell de Mallorca, Maria Antònia Munar, lliurà el trofeu de guanyador a Toni Tur, conductor de Didy Blai, que va recórrer els 2.600 metres amb un temps rècord d'1.18.2.

També assistiren a l'acte el president de l'Institut de l'Esport Hípic de Mallorca, Nicolau Tous a més d'altres autoritats del món del trot. Ω

Acord de pau entre el govern de Sudan i els rebels: primer pas cap a una reconciliació encara pendent

El govern sudanès i els rebels de l'Exèrcit d'Alliberament dels Pobles (SPLA) van arribar a Nairobi (Kenya), el dissabte 20 de juliol, a un acord de pau sobre punts clau per posar el punt final a gairebé 20 anys de conflicte. De moment, però, no es produirà un alto el foc immediat, segons un comunicat oficial kenyà. Les dues parts van establir un "període d'autodeterminació de sis mesos, durant els quals les estructures constitucionals seran organitzades, sense interferències mútues". Al final d'aquest procés, se celebrarà una nova reunió també a la capital de Kenya.

Khartum i l'SPLA van aconseguir l'entesa, segons la nota oficial, sobre "el dret a l'autodeterminació del poble del sud del Sudan i les relacions entre l'estat i la religió". El comunicat afegeix que "les dues parts han decidit continuar amb les negociacions sobre els altres temes fonamentals: compartir poder i riquesa, drets humans i alto el foc". La represa de les converses està prevista per a mitjans d'agost de 2002.

L'acord expressa la coincidència de tots en el fet que "una solució militar no és ni viable ni desitjable". Govern i rebels destaquen que "l'alto el foc serà l'últim element que consolidarà l'acord polític en curs". El conflicte, entre el nord àrab-musulmà i el sud de majoria animista i cristiana, va començar el 1983 quan l'ex-president Gaafar Nimeiry va instaurar la shària o llei islàmica, i ha provocat prop de 2 milions de morts i almenys 4 milions de desplaçats, segons fonts humanitàries.

La difícil mediació ha estat conduïda decididament pel general kenyà Lázaro Sumbeiywo, amb la col·laboració d'un actiu grup d'observadors i sobretot els Estats Units, així com el Regne Unit, Noruega i Itàlia. Fonts diplomàtiques afirmen que el Departament d'Estat nord-americà busca un acord total a Sudan per millorar les seves relacions amb els països àrabs. D'altra banda, hi ha l'interès del petroli, present principalment al sud del país africà. Ω

BOTIFLERS

Sempre hi ha hagut, a cada país agredit, gent que es posa a favor de l'invasor. Quan en Napoleó se'n deien afrancesats i quan en Felip V, aquí els vam batejar de botiflers. Els botiflers d'avui no son necessàriament traïdors ni mala gent. Son persones amb el sentiment nacional desviat i guanyades per la propaganda de l'antagonista, que en el nostre cas ha estat continuada des de 1714. El botifler no dóna importància a la nostra història, ni petita ni gran, i arriba a pensar que és inventada i que els nostres greuges son contes per explicar a la vora del foc. Si des de 1714 n'hem tingut, de botiflers, s'ha de reconèixer que la guerra civil de 1936 en va augmentar el nombre extraordinàriament. Segurament que els màxims responsables de cada bàndol actuaven motivats per unes idees pregones. Diguem-ne, per entendre'ns, de dreta o d'esquerra, i d'imposar una manera o la contrària per acabar de perfil·lar l'Espanya contradictòria de sempre; Però la situació va degenerar al carrer, on es van trencar les clavegueres de l'ànima dels homes per vergonya de tots.

La Generalitat de Catalunya tenia la obligació de defensar la legitimitat constitucional i aprofitar totes les forces al seu abast, que desgraciada i majorment eren anàrquiques, barroeres i criminals, que van simultanejar molt curiosament la defensa dels interessos generals amb una revolta ignominiosa de matar rics i capellans i gent que anava a missa, sense cap solta ni volta. Totes aquestes coses

les vaig viure jo, no m'ho ha explicat ningú ni ho he llegit en cap llibre. Davant aquell desori i en plena guerra, la Generalitat no va tenir cap medi per imposar cap mena de serenitat i va ser un caos general fins l'acabament de la guerra, l'any 1939. El poble, en la seva majoria, en tenia totes les ganes, que s'acabés la guerra, i que la guanyés en Franco era més que previsible des de feia molt de temps. I molts, però molts, després de les barbaritats sofertes, es van posar a favor d'en Franco sense consideracions constitucionalistes. La forçada unió del catalanisme amb allò que se'n deia esquerra va fer molt de mal al catalanisme. Va fer néixer molts botiflers de bona fe que ens costarà molt de recuperar. Serà un procés llarg i s'haurà d'explicar molt bé que es matava a cada costat de la trinxera, a uns perquè anaven a missa, als altres perquè eren republicans. I que tots els que mataven eren criminals, però els d'en Franco van matar molts més innocents, fins molt més després de la guerra i en nom de Déu. Els botiflers d'avui hauran de veure que Espanya vol anul·lar la nostra personalitat com a poble i que vol que tots siguem com ells en tot i per tot, i que això és impossible i que no ho volem. Espanya farà el camí que vulgui, que serà bo si es respecta tot-hom. Mentre es consideri que la nostra manera de ser i la nostra llengua destorba, no anirem bé i seguirem pensant que son uns mals veïns. Ω

Pere Casadesus i Grifol

Revista «Memorándum». Número 10, hivern del 1997/1998

Sobre la medicina i la curació.

Hepatitis C. Realitat o Invent?.

PARE CÉSAR FERNÁNDEZ DE LA PRADILLA.

Després d'haver-se publicat en el número precedent de MEMORANDUM el suggeriment compta: «El regne envernats» pel que s'entreu el poder aclaparador dels «sistemes de decisió» sobre la població indefensa, en allò que a malalties i remeis es refereix, jo voldria ser més concret respecte la denominada HEPATITIS C, abans no-A, no-B.

Ja des dels anys 80, al discutir entre col·legues, teníem molt clar que l'origen d'aquesta hepatitis era tòxic (alcohol), batejat com HEPATITIS C perquè, «finalment», s'hauria descobert el virus que la causa. Jo no soc qui per a pronunciar-me sobre l'autenticitat d'aquest suposat virus. Em refio del reputat viròleg alemany STEFAN LANKA el qual ha demostrat que el virus de l'HEPATITIS C no existeix. Allò que si existeix en certs organismes són proteïnes estressades, molècules o trossos de ARN provinents de múltiples virus, o allò que és més probable, del nostre propi material genètic estressat.

Els tests actuals no detecten cap virus sinó la presència de certes proteïnes anòmales que s'interpreten errònia o tendenciosament com pertanyents a tal o qual virus. No res!, que és lo mateix que està succeint amb la SIDA: que no hi ha virus VIH i que els tests només evidencien proteïnes anòmales.

En general, quan un pacient ve amb un diagnòstic d'HEPATITIS C, te una deficiència hepàtica; però a vegades ni això. No és el fetge el responsable sinó els ronyons, la qual cosa ens porta a concloure que els tests hepàtics no són tan fiables. M'imagino que el procés es el següent:

1. descobreixen en el «senyor X» unes transaminases elevades.
2. suposen que aquestes transaminases venen del fetge.
3. indaguen per veure si es tracta d'una hepatitis A o B i davant la negativa conclouen que és la «C».

Dic això perquè hem tingut varis casos diagnosticats d'HEPATITIS C amb transaminases elevades en els quals hem constatat el bon funcionament del fetge però el mal funcionament dels ronyons. Sense donar cap tractament pel fetge però si pels ronyons, hem constatat que les transaminases es normalitzen, la qual cosa ens porta a concloure:

1. que hi ha diagnòstics d'HEPATITIS C erronis, en el sentit que el fetge manca de patologia i,
2. que uns ronyons deficients poden fer pujar les transaminases, la qual cosa no es te en compte en l'actual pràctica mèdica.

En els pacients d'HEPATITIS C en els que constatem

una deficiència hepàtica i renal amb transaminases elevades, aquestes no es solen normalitzar fins que els ronyons funcionen correctament, a vegades al cap de varis mesos.

Els metges hospitalaris diran a un pacient diagnosticat d'HEPATITIS C que te un 20% de possibilitats de desenvolupar una cirrosi i posteriorment un càncer de fetge. Però qualche metge va més enllà. Un afirmà a un dels nostres pacients que desenvoluparia una cirrosi i un càncer. Aquest pacient ens confessà: «Si no fos perquè soc creient m'hagués suïcidat davant aquest veredict».

Nosaltres que tractem amb gent no només de l'Estat espanyol sinó d'Amèrica, Àfrica, Europa, tots ens diuen lo mateix: «M'han diagnosticat una HEPATITIS C i el metge em digué que podia degenerar en cirrosi i càncer. Em feren una biòpsia i em donaren «interferon». Que tots els metges del mon recitin la cartilla uniformement davant un cas d'HEPATITIS C no és casualitat. Respon a una estratègia llançada des d'Estats Units per a vendre l'«interferon» i aviat un altre antivíric associat. Cada pacient que accepti el tractament ingressarà en les arquas dels «tan necessitats» Estats Units aproximadament un milió de pesetes a l'any

Però si realment l'«interferon» curés!, fa més de 10 anys que s'està utilitzant i la seva eficàcia en l'HEPATITIS C està encara per demostrar.

Com a mínim als cents de pacients que ens visiten no només no els ha ajudat sinó que molts pateixen els seus efectes secundaris. Tots ens preguntem: Com és possible que un producte tan car i inútil es mantingui en el mercat durant tant de temps?. La resposta és fàcil de trobar. Sabeu que els beneficis als tractaments de l'HEPATITIS C superen ja 20 cops als de la sida?.

De seguir així, dins d'uns anys mitja humanitat serà declarada seropositiva respecte al virus de l'HEPATITIS C. Ja no interessarà la SIDA com a font d'ingressos i per tant podrà anar desapareixent. Els febles estats manipulats per les multinacionals tindran que dedicar cada cop més fons a sanitat... fins que es produeixi un «crack» o es descobreixi el frau.

(A propòsit d'una hepatitis C). Una pacient conta.

Abans de començar he de dir que com aquesta senyora no he trobat moltes. Te la carrera de Magisteri però no exerceix i ensenya piano. Presenta bon aspecte i aparentment hom no la consideraria malalta.

Els seus símptomes són els següents: cert cansament; a vegades cefàlees passatgeres; molèsties en zona lumbar; dificultat en conciliar la son; formiguejos i taques en cames;

dos dits de la ma comencen a deformar-se. En anys passats tingué cistitis de repetició i litiasi.

Se li ha detectat una hepatitis C des de fa 15 anys. Però si fa 15 anys encara no s'havia descobert el virus C!, li vaig dir. Be -respongué ella- aleshores se l'anomenava no A no B.

Ara li diagnostiquen una hepatitis C crònica.

Li proposaren fer-se una biòpsia però ella s'hi negava, intuïnt que no l'anava a servir per a res. Davant els precís de la seva família hagué de cedir i sometre's a ella i ho va passar molt malament. Jurà que, en endavant, passés allò que passés, ja no se la faria més.

Després de la biòpsia li proposaren l'«interferon». Com a conseqüència de la primera injecció tingué una reacció brutal: tot el cos se l'inflà i se li tornà roig, les mans se li agarrotaren, tenia dificultat en respirar i el cor li batejava tan fort que fins allitada el seu cos donava salts al ritme cardíac.

Tingué que ser ingressada en urgències. Notificà lo succeït al seu metge, el qual en lloc de consolar-la i animar-la la va renyar i la responsabilitzà de lo succeït per estar mentalitzada que l'«interferon» li cauria malament.

El seu metge l'advertí que el 20% dels casos es malignitza, que pot degenerar en cirrosi o en càncer però li respongué: «i per què vol vostè que em situi en el grup dels 20%?. Jo seré dels 80% i seguiré be!».

No poguent rebre l'«interferon» se li recomanà que estigués en el llit les 24 hores del dia, a la qual cosa també es va negar. «Com és possible que una dona tan activa com jo, amb quatre fills, i sense malalties aparents em quedi immobilitzada continuament?. Aleshores si que m'hagués entrat una depressió a força de pensar en el meu estat i hagués estat mil cops pitjor per a mi!».

Del meu reconeixement he deduït que el seu problema no li provenia del fetge (oh, sorpresa!) sinó dels ronyons. De fet, els símptomes actuals apunten més a una patologia renal que hepàtica: molèstia en zona lumbar, insomni, formiguejos i taques en cames i deformació de dits per una acumulació de toxines que els ronyons no han estat capaces d'expulsar!

El tractament que rep s'encamina a remeiar una deficiència renal important, probablement des de fa molts anys. Li calculo que els ronyons li funcionen al 50% en tant que el fetge al 80%.

Conclusió: hi ha persones que malgrat no tenir una informació especial, intueixen allò que els convé. Ella no era favorable ni a la biòpsia, ni al «interferon», ni a considerar-se en els 20% de casos problemàtics. Ha adoptat una posició optimista que l'ha mantingut en bon estat relatiu. Ω

LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ, UN DRET AMENAÇAT

Tot duu a pensar que haurem de començar a desempolvar vells adhesius: l'any 1977, quan un servidor de tots vostès començava a estudiar a la Universitat de Barcelona, els militars -aleshores, un poder fàctic- decidien muntar-los un consell de guerra als joves d'Els Joglars, encapçalats per Albert Boadella, perquè havien posat en escena La Torna, una obra de teatre en què es qüestionava la condemna a mort de l'apàtrida anarquista Heinz Chez. Circularen milers d'adhesius i de pòsters amb una màscara, amb la boca tixada, i amb la inscripció «Llibertat d'expressió». A les manifestacions, cridàvem: «Llibertat d'expressió; consells de

guerra, no!». Defensàvem la capacitat de creació artística, la possibilitat d'expressar les pròpies idees, la llibertat de pensament.

Després s'afermà la Transició, es promulgà la constitució espanyola (sense resoldre qüestions com ara l'articulació nacional de l'Estat), es votaren els estatuts d'Euskadi i de Catalunya, es passà al «café para todos» (no podia ser, que realment només hi hagués dues autonomies; de fet, emperò, encara són les úniques); vingué el 23F i tota la pesca... Poc ens pensàvem, a meitat dels vuitantes, fa quinze o setze anys, que hauríem de tornar a escriure als diaris o a mobi-

litzar-nos, de formes diverses, per la llibertat d'expressió. Però han arribat els temps en què ens cal fer-ho, necessàriament, perquè aquest dret fonamental torna a ser posat en qüestió pels poders establerts.

I no es posen només en qüestió a Espanya, on és obvi que això ocorre (ara mateix s'estan prohibint manifestacions que res fa suposar que no siguin pacífiques, sistemàticament, al País Basc, fet que ja ha denunciat Amnistia Internacional), sinó també a països com ara França. Llegesc en algun diari -pocs en parlen- que ha començat el judici contra Michel Houellebecq, escriptor francès que, suposadament, va

insultar l'Islam en unes declaracions a la revista Lire i en una novel·la -ja em vénen ganes de llegir-la- titulada Plataforma.

A Espanya, la persecució de la llibertat d'expressió corre fonamentalment a càrrec de la dreta de sempre, aquella que no ha volgut condemnar públicament el règim del general Franco, amb la connivència terrible d'una part important de l'esquerra espanyola, i amb la col·laboració inqüestionable del Juez Campeador, que sempre s'hi presta. A França, en canvi, participen en la participació de la llibertat intel·lectual associacions com ara la Lliga de Drets de l'Home.

Puc entendre que la Lliga Islà-

mica Mundial o fins i tot la Federació Nacional de Musulmans de França, d'acord amb els plantejaments teocràtics que se solen tenir en aquest tipus d'organitzacions, vagin a carregar-se l'escriptor. Em costa d'entendre que cap jutge, en un país laic, pugui admetre a tràmit una querrela d'aquestes. M'escarrui de pensar que algú que defensa els Drets de l'Home pugui voler carregar-se impunement la Llibertat d'Expressió. Tira d'esquena que només l'extrema dreta -per antiimmigrants- s'hagi afegit a la defensa de l'escriptor posat a la picota. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

EL MOSSOS CONTRA CATALUNYA

L'altre dia vaig llegir a la premsa que els Mossos d'Esquadra havien realitzat un brillant operació policial a Girona. Dos agents secrets del cos van detenir dos adolescents perillosos que s'havien atrevit increpar al ministre Piqué, un home que s'ha destacat pel seu patriotisme -espanyol- i que treballa incansablement per anorrear el nostre país. Els mossos van seguir els xicots i quan eren al local de Maulets van detenir-los per amenaces i insults.

A quins nivells de misèria moral ha arribat la policia de Catalunya que es dedica a detenir nois que exercien la llibertat d'expressió?

Senyors de CiU esteu orgullosos de la policia que heu muntat? A aquests dos mossos els hi podriu donar la medalla del mèrit? O pot ser la Creu de St. Jordi?

No m'estranya que gent honesta com Pere Esteve marxin del seu partit. Ni la Guàrdia Civil actuava així... El que és més greu és que aquesta policia la paguem tots mentre els carrers estan plens de traficants i delinqüents que curiosament quan actuen la policia o fa res.

Sutra

LA TRAÏDA DEL LÍDERS

Catalunya, el nostre país, és un vaixell que s'enfonsa. No sóc una persona pessimista però em nego a tancar els ulls davant l'evidència. Només cal sortir al carrer per adonar-nos que això que dic és veritat, passejar per les nostres ciutats i viles, escoltar quina llengua parla la gent n general i especialment el jovent i els immigrants, la dels cinemes, la de la Tv3... Un arriba a la conclusió que estem perden el tren. Fa uns anys, després de la mort de Franco, vam viure una il·lusió col·lectiva que semblava que, després de 40 anys, hi havia una forca que ens faria reeixir.

Avui aquesta forca no hi és, s'ha transformat en una resignació de perdedor i un conformisme que únicament ens portarà a la desaparició com a col·lectiu, al costat dels dinosaures, els ibers o celtas

En un sopar, una meva amiga professora d'un institut de secundària que volta pel país; donat que no té plaça fixa. Comentava que estava profundament desanimada perquè detectava que entre els seus alumnes hi havia odi i bel·ligerància contra tot el que fos català. Aquests eren fills d'immigrants espanyols que havien nascut aquí i que, en molts casos, els seus pares parlaven català al carrer i estaven mínimament integrats. Aquests casos són molt freqüents i no us penseu que sols això passa a l'àrea metropolitana de Barcelona, la meva amiga treballa i ha treballat Figueres i La Bisbal, a les comarques de Girona. Malauradament, aquesta generació adora els infelços de La Operación Triunfo i vibren amb les victòries de la selecció espanyola ... Què ha passat? ...

Com s'ha capgirat la situació?

És evident que alguna cosa s'ha fet malament. La meua opinió és que estem recullint els fruits de la política d'aquests 25 anys del govern més patètic que ha tingut Catalunya, dels autoanomenats nacionalistes catalans CIU. Ells són els responsables de la davallada del nostre país; ells han tingut els mitjans i els diners per treballar pel país i ho han malbaratat tot.

Davant de cada agressió soferta han respost amagant el cap sota l'ala claudicant constantment, s'han omplert la boca amb expressions com ara no toca no és el moment, això podria trencar la convivència, hem de ser pacients, hem de tenir seny...; és a dir, per mantenir-se en el poder no han dubtat en pactar amb el PP, els botxins del nostre poble.

Darrerament no han tingut cap escrúpol amb traïr als bascos, vertader exemple de dignitat nacional, per un plat de lleties. Tot això ha portat a identificar nacionalisme català amb allò que ningú estima, amb la covardia del pactisme claudicant; o sigui, amb tot allò que ha fet que la opció catalana no sigui gens atractiva pels fills del immigrants de segona i tercera generació i pels altres nousvinguts.

Crec que la mare de tots els ous és la consciència nacional i en aquests moments està sota mínims. Els nostres dirigents han fet tot el possible per destruir-la. L'obligació d'un govern nacionalista era potenciar-la i enfortir-la. Tenien una eina, la Tv3, per exemple, i s'ha fet justament el contrari: utilitzar aquest mitjà per espanyolitzar-nos amb personatges anticatalans del tipus buenafuentes i reportatges sobre espanyols anticatalans i d'altres misèries.

Fa pocs dies dirigents de CIU Pere Macies i Duran Lleida es queixaven. Macies ens deia que hi havia una desmobilització del catalanisme que portava a fracassos, com la campanya de les matrícules del CAT. Li estranya senyor Macias? De qui creu vostè que és la culpa?

En Duran Lleida, un dels personatges més corruptes de la història del país, fent gala d'una mesquina política digna del Cardenal Richelieu no tenia cap escrúpol en dir: "hem d'abandonar les reivindicacions de sempre i hem d'acostar-nos als espanyols" (perquè ens així votin, potser)

L'assumpte d'abandonar les reivindicacions és el mateix que diu l'Albertito Fernández Diaz, cap del PP. Amics lectors, el país s'esmicola i resulta que ells han de fer més la pilota als sectors espanyols perquè els votin... Senyors de Convergència no siguin il·lusos. Els espanyols els menyspreen i no els votaran mai. Recordin a Miquel Roca, com li va anar la cosa amb l'Operació Reformista. Encara no puc oblidar la patètica escena de la plana major de CIU fent el ridícul, cantant sevillanes amb els Xunguitos.

Què es pensaven que fent el llepa culs als espanyols els votarien? Santa innocència! Com va dir un general romà: "Roma no paga als traïdors" encara que per mi un dels grans misteris de la humanitat és el següent: "com és que encara hi ha gent que vota a aquests fariseus? Som un país masoquista? A vostès Catalunya se'ls en refot, vostès només volen vots per viure de la rifeta. Si tinguessin una mica de dignitat deixarien d'autonomar-se nacionalistes i es passarien en bloc al PP. Ω

Sutra

Terradelles (amb e)

D'un temps ençà ja és possible corregir l'ortografia dels cognoms catalans, amb la consulta prèvia a l'òrgan ortogràfic del Institut d'Estudis Catalans. Si bé en el cas del nom, és més lògic procedir a netejar de paràsits i males formes la nostra llengua pròpia, no està resultant el mateix en el cas de la denominació de cada llinatge familiar. Modificar l'ortografia d'un cognom suposa molt més que un simple canvi de lletres. Hi han al darrera de cada distintiu mil i una històries difícils d'oblidar, que podrien considerar-se traïdes en el cas d'alterar la grafia de l'apel·latiu familiar.

No obstant això, és un avanç que l'actual marc legal en permeti aquesta opció. Un altre tema és que tingui més o menys seguiment, i la reflexió col·lectiva que pugui derivar-se'n.

El gran historiador Ferran Soldevila més d'un cop havia comentat que d'entre tota la selecció de materials que havia de rebutjar a l'hora de fer les maletes en el camí de l'exili, mai va ser-hi el Diccionari de la Llengua Catalana d'en Pompeu Fabra. Aquest capteniment el va obligar a carregar amb un voluminós llibre arreu on va anar. I tot i així, no el va abandonar, ja que en ell no sols hi havia un llibre de consulta molt útil per tot intel·lectual sinó sobre-

tot el símbol d'un lligam nacional molt fort.

Igual va ésser la fidelitat d'Antoni Gaudí al nostra registre nacional, l'idioma català. Ell va imprimir en tota la seva obra la força de les quatre barres i també, cal dir-ho, de les quatre creus, en relació a la seva fe catòlica. Ell relliga tot el món cultural del seu moment tot projectant-lo cap al futur. Aquesta gosadia li costa el menyspreu de molts arquitectes d'aquí. Especialment, de la mena de Bohigas (Bohigues) que mai van permetre l'entrada de la seva obra dins els àmbits acadèmics. Durant els anys 60, 70 i 80 era possible estudiar arquitectura a la prestigiosa escola de Barcelona sense haver sentit parlar mai d'Antoni Gaudí. Encara menys de Domènec i Muntaner o Jujol o Puig i Cadafalch. Òbviament hi ha algunes honroses excepcions que han fet possible el miracle Gaudí d'aquest 2002: milers de visitants, més de 200 hotels a ple rendiment amb turistes de tot el món, la recuperació de la seva memòria i de la seva dignitat.

I finalment, un tercer exemple: el territori de la Franja. Allà on tot semblava més malmès hi ha un rebrot que neix amb vigor. Fraga s'està convertint en un punt important dins la geografia catalana, tot passant a ésser a la pràctica en la capital d'una regió

amb prop de 130.000 habitants, de manera que tot i constituir un territori molt llarg i amb difícils comunicacions, el debat comú per l'oficialitat del català va aplegant més i més adhesions. De fet, un procés que va en paral·lel amb la recuperació de l'aragonès, i dels seus atributs geogràfics, com en el seu moment va manifestar Acedo de la Chunta Aragonesa, al referir-se a la urgència que hi ha en la recuperació de les comarques i passar a la supressió de les diputacions.

Són tres exemples que informen d'unes posicions que no arrenquen de 1977 sinó de molt abans. De fet el que s'esdevinguí després del procés iniciat amb les primeres eleccions lliures de la tutela franquista encara està per veure. Ningú posaria la ma al foc, després del que passa amb temes tant simbòlics com els nostres cognoms o el suposat esforç per posar el CAT als cotxes, en relació a quin és el compromís cívic d'aquest poble. I si no erro, aquesta va ésser la conclusió del missatge d'enguany de l'Onze de Setembre del president de la Generalitat del Principat.

D'aquí sis mesos els polítics tornaran a viure l'angoixa dels seus errors. Però llavors ja serà tard. No van confiar en la base. No van rebre el poble. Volien que la gent votés i cada dia n'hi van menys. Volien un paper públic i el perdran sense adonar-se'n. Tenien la il·lusió d'un càrrec oficial i s'ha demostrat que no serveix de res, ben al

contrari, només complica les coses. Artur Mas (CIU) o Pasqual Maragall (PSC-PSOE) d'aquí un any, com sempre, buscaran i prometran el que no poden donar. I acabaran enganyant i desenganyant. No és el llavors el que interessa. És l'ara el que importa.

Els partits polítics no han ensenyat cultura democràtica. El 1977 van apostar per un sistema que exigia una maduresa que la gent no tenia. Els catalans tampoc la tenien, tot i ésser, en part, els més avançats. No així, els bascos, ja que pel que fa al PNB o Partit Nacionalista Basc, lluny d'ésser un tòpic, el parer de les bases es consultat i respectat en tot moment. El projecte de primàries instituït pel PSC-PSOE, no s'adiu amb el caràcter espanyol, ferreny i massís, i per això el seu fracàs. A CIU, amb el vall de sigles, i els enrenous entre UDC i CDC encara ha quedat més diluïda la pedagogia democràtica que havien de restaurar. Més que mai, avui hom pot palpar el desencís de les bases de la Federació CIU. Potser és el preu que s'ha de pagar pel fet d'ésser partits majoritaris. Però, en qualsevol cas, no deixa d'ésser contradictori que per ser-ho, quedi malmesa la funció pedagògica democràtica que totes les formacions polítiques tenen l'obligació de satisfer. Ω

© Llorenç Prats-Segarra (campusjove@correu.vilaweb.com)



El PSM-Entesa Nacionalista creu molt greus les declaracions de membres del PP defensant una Espanya unitària i castellana sota la «protecció» de l'exercit

NOTA DE PREMSA

El PSM-Entesa Nacionalista creu molt greus les declaracions d'intencions fetes per dirigents del PP estatal durant l'acte d'alçament de la bandera espanyola que s'inaugurà ahir i que es repetirà cada mes. Tot i que es podria parlar d'un gest exagerat sense majors conseqüències, la presència de l'exercit i les declaracions de diferents dirigents del PP que han acompanyat el gest, el fan molt més preocupant i delicat.

Una actuació que rememora, a través de les paraules del ministre Federico Trillo o del batlle de Madrid Álvarez del Manzano, temps passats i intencions de

fomentar novament la unitat d'una espanya a la qual el PP li continua negant la seva pluralitat nacional, cultural, etc. Manifestacions com les de Federico Trillo destacant que en aquests moments (en referència a la situació amb el País Basc) es produeixen unes circumstàncies en les quals cal fer esment la garantia que els exercits d'Espanya són els custodis de la seva bandera i la seva unitat, denoten a les clares un atac contra tot allò que no s'integri dins la "unitat" espanyola, amb amenaces velades i de la gravetat de la utilització del mateix exercit si s'atempta contra aquesta «unitat». Manifestacions

que per al PSM són mereixedores de la immediata dimissió del ministre de Defensa. Així mateix Álvarez del Manzano s'afegí a l'atac amb declaracions semblants on manifestà que «és un bon moment per dur a terme aquesta acció per a subratllar el que significa la integritat i la unitat d'espanya sota un estat i una llengua».

Un acte que continua aprofundint, fins i tot utilitzant la simbologia al seu abast, en la involució autonòmica a la qual està sotmetent Madrid a les diferents institucions infraestatals, utilitzant la bandera espanyola, com a una arma d'enfronta-

ment. En aquest sentit, el PP ha fet un gest del tot fora de lloc, aprofitant una situació de tensió amb el País Basc i en un moment en que es parla de concòrdia i d'enteniment per part del Lendakari, Juan José Ibarretxe, a qui va dirigida aquesta maniobra. Ω

Per a més informació: gabinet de premsa: 639630825

Prou d'imposts cap a Madrid

fent país

Qui pledeja amb Déu, amb el rei o amb son pare, sempre perd

A veure, quan es féu aquesta demanda contra el rei, i donat l'Imperiet que suportem, era d'esperar que passàs alguna cosa així. No entenc per què els independentistes catalans quasi sempre s'esturrufen sorpresos quan ve la repressió. És que no coneixem els nostres veïns? És que no sabem que per llei constitucional el rei és inviolable i irresponsable? Llavors els que van engegar aquesta campanya haurien d'haver previst aquest desenllaç. Tan ingenus són? Tan poc estratègics? El mal és que jo crec que sí: que hi ha molta mala memòria, molta ingenuïtat cànida i cap concepte estratègic.

Tanmateix la resposta espanyolaborbona em pareix totalment forassenyada i poc subtil i trob que desprestigià més la institució monàrquica i la Dinastia regnant que no pas cap altra cosa (altrament ja capficada en el greu problema que el príncep no pren muller, que no és qualsevol cosa per a una institució que funciona per herència).

Mireu, hem de ser molt selectius. No podem fer la primera cosa que ens vingui al cap o de gust o que ens demani el cos. Hem de calcular riscos i productivitat, les possibles respostes de l'enemic, etc. La correlació de forces. Quanta falta faria que els nostres independentistes es llegissin almenys el Llibre Roig de Mao: és un excel·lent

llibre sobre estratègia políticomilitar. I Gramsci, i Gandhi: són lectures bàsiques per tenir un mínim de sentit comú polític i de la realitat. Cor calent amb cap gelat. Sense estratègia no farem mai res, simplement coses més o menys radicals, però sense victòries. I el que calen és victòries, no més desfetes. Per això el camí és necessàriament molt estret i selectiu, s'han de pensar les coses bé, i ha d'anar centrat en l'activitat quotidiana, perquè hi ha una relació directa entre petits passos i projectes i política general, iniciatives generals. L'escola de l'alta política ha de ser la vida quotidiana (Gandhi ho explicava molt bé, però fent, per ex., combat sociolingüístic diari ja te n'adones clarament, el que passa és que molts superindependentistes no fan gens de combat sociolingüístic quotidià, com vosaltres mateixos sabeu molt bé). Que el que fem diàriament és irrellevant és molt fals i perillós, entre altres coses perquè hi ha una relació directa entre lluita quotidiana, caracteriologia i sentit estratègic general. Menysvalorar el minicombat diari és no entendre res de política ni de caracteriologia ni d'estratègia.

El camí ha de ser selectiu i estret i centrat en la imatge, en els mèdia i en la contundència argumental (us recoman «Un puput de cresta molla» de l'actual Lobby per la Independèn-

cia: és del tot exemplar), però en un pla radicalment cívic i noviolent, que és l'únic que ens pot ser favorable a nivell intern, a nivell de ressò popular i mediàtic i internacional.

Xirinacs, malgrat haver estat militant noviolent, ha dit ara allò de ser amic de Batasuna i d'ETA que, al meu parer, sona més a rabieta que a estratègia seriosa i ben dissenyada. Ara l'han denunciat també.

Normal. I tampoc això fa guanyar partidaris a la causa independentista. No podem deixar-nos dur pels simples impulsos, cal meditar bé les coses i no anar a la babalà, anàrquicament, com a tribus índies, que és el que fa sempre l'independentisme català per manca de bons axiomes ni de bones bases ordenades (el material triat és totalment flux i anàrquic: secularisme i hedonisme...sense ni tan sols refinar!!: el camí ample del tot...quan estem parlant de problemes amb solucions quirúrgiques!!).

Hi ha una dita catalana que fa: «Qui pledeja amb Déu, amb el rei i amb son pare sempre perd».

Però el nostre poble i la nostra intel·ligència ha volgut oblidar la saviesa i la beutat antiga. I ara està perduda. I l'orgull encara la té atrapada. Fins que no caigui del ruc, no hi ha res a fer. El que fa feredat és que calguin massa desastres i massa derrotes perquè accepti que va totalment errada.

És tan autoindulgent (s'hi ha acostumat per no canviar i per fossilització mental) que sempre repeteix més o menys les mateixes errades, perquè no accepta raonaments forts i ordenats ni premisses de ferro, constatables i realment investigades. És autoindulgent perquè estima massa poc. En general. És una fredor intel·lectual-loide que ni tan sols intel·lectualment és competent. Estima massa poc perquè creu que l'odi pot solucionar coses. I ho creu perquè realment no es mata per solucionar res. Perquè és un odi silenciós i covard, no combatiu, no creatiu. Estima massa poc i, per tant, estima també massa poc Catalunya. Però és intel·lectual i, per tant, omple papers i manifestos fent un ús en va del mot Catalunya.

«Amb poc amor, gran fet no es pot menar» (Llull).

A poc a poc arribarem al «Finis Africae» del cor de l'àngel. Tot demostrant cada pas. I, si no fos així, que algú ho demostrés amb raonaments i evidències. Però no ho demostren: el silenci és clamorós. Aquest silenci és, en certa mesura, el silenci que volen atribuir a Déu. I és que Déu és un humorista molt fi i, d'alguna manera, després de callar una estona, sempre els torna el que han dit tornat al revés...perquè ho entenguin. Ω

Jaume Tallaferró

ES CONSTITUEIX FORMALMENT VEU PRÒPIA, L'ASSOCIACIÓ DE NOUS CATALANOPARLANTS A FAVOR DE LA LLENGUA CATALANA

— 3/10/2002 —

Veu Pròpia ha anunciat avui la seva constitució formal com a entitat, que va tenir lloc durant l'assemblea celebrada a Barcelona el dissabte 28 de setembre. La nova entitat sol·licitarà pròximament la seva inscripció al Registre d'Associacions.

L'Assemblea, convocada pel grup promotor de Veu Pròpia, va aprovar els Estatuts de la nova entitat. Segons el text aprovat, Veu Pròpia aspira a ser «una plataforma d'expressió dels nous catalanoparlants» que faci possible «intervenir en els debats polítics al voltant de la llengua i la identitat catalanes tot presentant el punt de vista dels nous catalanoparlants». En segon lloc, Veu Pròpia es proposa «donar suport a les persones que estan adoptant el català com a llengua habitual».

Finalment, l'entitat vol fer campanya a favor del català, però «des del punt de vista dels nous catalanoparlants».

Els estatuts aprovats per Veu Pròpia defineixen l'entitat com a «independent dels partits polítics i de les administracions públiques», i la declaren «imparcial i neutral en el joc polític partidari».

L'entitat, d'altra banda, «també és independent des del punt de vista econòmic, i no sol·licita ni accepta subvencions de les administracions públiques». L'associació té previst elaborar un Codi de Garanties «on es detallaran els mecanismes concrets per salvaguardar la independència política i econòmica de l'entitat, i per assegurar una representació justa d'homes i dones als òrgans de govern».

Els membres de la nova entitat també van escollir els càrrecs de l'òrgan de govern. Josep-Anton Fernández, doctor en llengües modernes i professor universitari, va ser elegit president. El càrrec de vice-presidenta va recaure en Puri Pinto, llicenciada en Filologia Catalana i professora d'ensenyament mitjà. Manel Fernández i Domínguez, llicenciat en Filologia Catalana i professor de català, va ser nomenat secretari de l'entitat, mentre que el responsable de la tresoreria serà Jordi Martí i González, economista.

El president de Veu Pròpia, Josep-Anton Fernández, ha manifestat que «després d'un intens període en què el grup promotor de Veu Pròpia ha donat a conèixer el projecte d'una associació de nous catalanoparlants a favor del català i ha establert contactes amb persones, entitats i institucions, havia arribat el moment de fer un pas endavant i convertir-nos en entitat per poder treballar amb més efectivitat».

Fernández ha afegit que el propòsit de la nova entitat és «convertir-nos en un referent important en els debats sobre llengua i identitat que tenen lloc a Catalunya», per tal de «reflectir la complexitat real de la nostra societat, i contrastar tota mena d'iniciatives manipuladores i demagògiques que periòdicament distorsionen la discussió sobre les llengües; aquestes iniciatives, en general, aspiren simplement a mantenir privilegis de classe». Un dels objectius de Veu Pròpia, ha dit Fernández, és «incorporar els nous catalanoparlants al treball a favor del català, perquè és una llengua que hem guanyat amb esforç. Per a nosaltres, esdevenir catalanoparlants no suposa perdre ni renunciar a la llengua que parlem a casa. Tot al contrari, hem guanyat una llengua, i és important que la defensem».

Veu Pròpia també crearà un Consell Consultiu format per prestigiosos membres de la societat civil que han adoptat el català com a llengua habitual. Ω

<http://www.veupropia.org>
veupropia@correu.vilaweb.com

CRÍTICA CINEMATogrÀFICA

Un sol anar al cine amb la esperança de passar una bona estona i distreure's una mica, però «La mirada de Ulises» va molt més enllà. Dirigida pel grec Theo Angelopoulos, la pel·lícula es basa en el viatge d'un cineasta americà pels Balcans (Albània, Macedònia, Romania, Bulgària, Sèrbia i per fi, i de manera molt significativa, Sarajevo) en busca de la primera pel·lícula europea filmada pels germans Manakis.

Aquest viatge és, però, només un pretext, ja que la pel·lícula ens mostra un altre viatge paral·lel, el viatge del protagonista en busca de si mateix, de les seves arrels, de la seva primera mirada, de la seva innocència perduda, relacionat sempre amb la recerca de les arrels d'Europa, de la primera mirada (el primer film) del vell continent, de la innocència que tots hem perdut en un segle infestat de guerres i conflictes.

És la relació entre el viatge intern i l'extern el que dona màgia a «La mirada de Ulises». El protagonista recorre la seva història, els seus records (la seva família, la seva infància, les dones a qui hauria pogut estimar, la joventut on encara es podia somniar un món més just...), alhora que la història d'un continent, el nostre, que ha viscut ja massa guerres degut al nacionalisme i a l'odi entre els pobles. La pel·lícula, en aquest sentit, és un cant a la unitat dels pobles, a la seva convivència pacífica, un somni perdut però que potser encara es pot recuperar.

El film, de tres hores de durada, conté malgrat tot molt poc diàleg, ja que les paraules es subordinen a unes imatges d'una bellesa i plasticitat que les fan inoblidables: la dona que es troba sola en una plaça de ciment immensa i deserta en el que

havia estat el seu poble; una estàtua de Lenin navegant sobre un gran transbordador, remuntant lentament el Danubi per ser venuda a un col·leccionista alemany; i, ja a Sarajevo, una escena on la pantalla roman completament blanca mentre rera la boira sentim els assassinats a sang freda de tota una família. El director grec ens demostra una vegada més que es poden dir moltes coses sense paraules, que hi ha tot un univers de llenguatges que sovint oblidem.

Pel que fa als actors, Harvey Keitel fa una actuació suprema i demostra una vegada més que és un gran actor i, a més, molt polifacètic: ha protagonitzat pel·lícules de Quentin Tarantino («Pulp Fiction» o «Reservoir Dogs») on l'important és l'acció, d'altres com «Smoke» on l'únic que compta és la paraula, i ara un film com «La mirada de Ulises» on l'important és un gest, una mirada, un silenci. Se'n surt a la perfecció, i arrossega rera seu un magnífic repartiment.

La pel·lícula és complicada i no deixa treva, amb metàfores a vegades difícils de comprendre, però tot i la seva llarga durada no es fa mai pesada. Al contrari, tot va passant amb un ritme suau i constant com el lent caminar d'un gran riu, serè, immutable, sense pressa. Feta amb molt pocs mitjans econòmics, la imaginació i sensibilitat del director superen totes les barreres i fan d'aquesta pel·lícula una de les millors produccions de la història del setè art. Poques vegades es té la oportunitat de sortir tan satisfet d'una sala de projecció i tornar a casa amb la impressió d'haver vist quelcom irreplicable. No us la perdeu!!! Ω

Santiago Nasar

ELS DRETS DELS PACIENTS

L'Estel dels Països Catalans, davant de les insistents demandes (bé, de fet només una, però els vostres desitjos són ordres) de que incloguéssim escrits sobre medicina a la revista, ha decidit ha decidit inaugurar la secció «ampliació de coneixements». Bàsicament consisteix en intentar tractar temes que misteriosament no apareixen en el nostre magnífic pla d'estudis. Comencem avui pel tema dels tan sovint oblidats drets dels pacients. De cara a pròximes edicions voldríem parlar de les diferents medicines alternatives (no seria millor dir complementàries?), o sigui que si algú de vosaltres té informació que ens pugui ser útil, us agrairíem molt que ens la féssiu arribar.

Els drets dels pacients, a part d'una petita menció de 5 minuts en una classe de psicologia de segon (i certs anys ni tan sols això), no s'expliquen en tota la carrera. Resumidament aquests drets són els següents:

1. Dret a la confidencialitat del procés clínic. És a dir que sense l'autorització del pacient no es pot informar a ningú del que li passa (ni tan sols als familiars més pròxims).

2. Dret a rebre una informació completa. Cal que el malalt arribi a saber i entendre el que li passa, i és feina del metge fer que ho entengui. Evidentment també s'ha de respectar l'opció dels pacients a no voler saber tota la veritat, i el metge ha de ser prou hàbil per saber el que el malalt realment vol saber.

3. Dret a que se'ls assigni un metge, a qui hauran de conèixer. És a dir que l'atenció sanitària ha de ser personalitzada i s'hauria d'establir un autèntic vincle de confiança entre el metge i el pacient. S'hauria d'acabar amb la situació d'in-

ferioritat en que es situa el malalt davant del metge (bata blanca distintiva, argot incompreensible per la població general, etc.)

4. Dret a la lliure determinació entre les diferents opcions diagnòstiques i terapèutiques, que inclou evidentment la possibilitat de negar-se a una determinada prova diagnòstica o a un tractament. És suficient assistir a qualsevol classe d'assignatures mèdiques (ja no dic anar per l'hospital) per veure que aquest dret es vulnera de forma continua i sistemàtica. S'ha d'informar al pacient de les avantatges i inconvenients d'una determinada prova o actuació, i remarcar-li que és lliure d'escollir què vol que li facin. Això no es pot convertir, com de fet passa sovint, en un pur tràmit burocràtic en que s'obliga al malalt a firmar una autorització per estalviar-se possibles problemes jurídics posteriors. Els metges són cada cop més màquines de diagnosticar i de «curar», i sembla que hagin oblidat que no treballen amb objectes sinó amb persones humanes.

5. Dret a que la hospitalització incideixi el menys possible en les seves relacions personals i socials. Cal afegir algun comentari a un dret que en la pràctica no existeix de cap de les maneres? Portes obertes, gent entrant i sortint continuament de l'habitació, horaris de visita restringits, sensació d'inferioritat...

6. Bàsicament el dret a rebre una atenció humana per part de tot el personal sanitari, i una major implicació en tot el que fa referència al procés global que suposa emmalaltir (que és molt més que una lesió localitzable amb la més alta tecnologia).

És un estat d'ànim, un aïllament de l'entorn habitual, la por a morir, etc.) Ω

L'antifeixisme a Mallorca. IX LLIBRE (Les lluites del segle XXI)



Gabriel Janer Manila i la literatura catalana contemporània

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

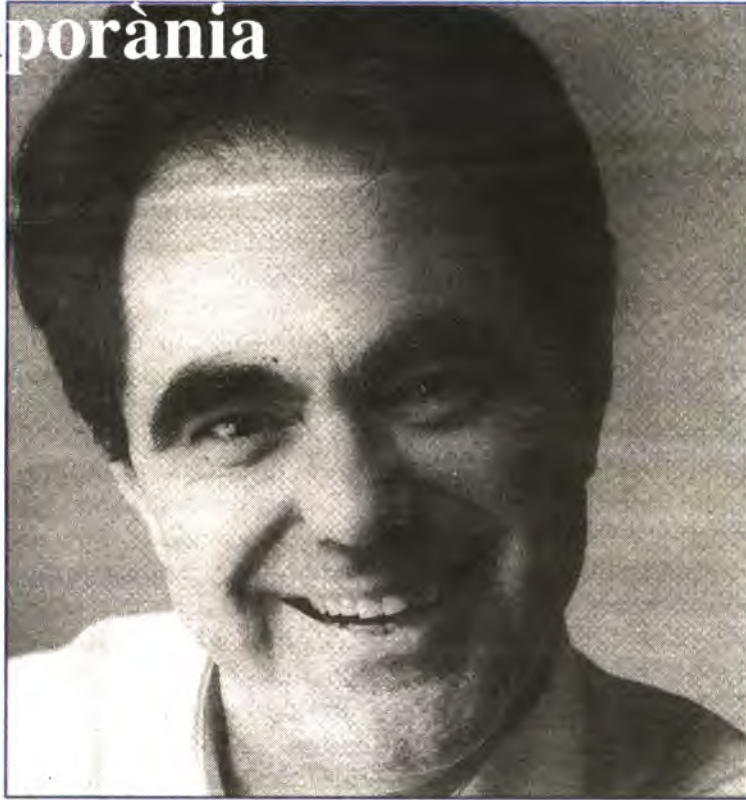
L'Editorial Moll ha reeditat una interessant aportació a la història del nostre teatre escrita per Gabriel Janer Manila. Es tracta del llibre *Implicació social i humana del teatre: biografia apassionada de Cristina Valls*. Aquest estudi ja havia estat publicat per "Doposa" l'any 1975. Però en aquell temps no anava acompanyat de la important aportació documental (fotografies, cartells de l'època, nous estudis...) que conté l'edició actual. En l'edició de *Doposa* no hi era el treball titulat "Pere Capellà, reivindicació" (conferència pronunciada per Gabriel Janer Manila a la Casa Consistorial de la vila d'Algaida, dia 15 de gener de 1995) ni tampoc "El teatre regional com a metàfora", un article publicat a la revista "Randa" (número 13). Gabriel Janer Manila (i Josep Melià en el pròleg de l'any 1975) surten en defensa "apassionada" del que s'anomena "teatre regional". És una aportació summament interessant per a les noves generacions de mallorquins i mallorquines ja que històricament determinats intel·lectuals catalans (i organitzacions culturals de l'envergadura del Congrés de Cultura Catalana) han escrit i opinat de manera molt crítica sobre aquest tipus d'activitat teatral. Llompart de la Peña, Jaume Vidal Alcover, Antoni Serra, Gregori Mir, Alexandre Ballester o qui signa aquest article sovint vàrem escriure des d'una perspectiva ben diferent a la de Gabriel Janer Manila. I per això és bo tenir al nostre abast una versió alternativa.

L'any 1977, el Congrés de Cultura Catalana definia d'aquesta manera el teatre regional: "En definitiva, es tracta d'un teatre [el teatre regional] que sota el pretext de situacions còmiques o ridícules (tradicionals al sàinet) per tal de divertir el 'poble', ha tingut la clara finalitat de menysprear i ridiculitzar les classes populars illenques, la seva tradició cultural i la seva llengua, convertida en aquestes obres en un vulgar 'patois' dialectal, sense capacitat d'expressió d'alta cultura". Joan Oliver (Pere Quart) solia repetir aquella famosa frase: "Tenir una tradició teatral dolenta és pitjor que no tenir-ne cap". I Josep Maria Llompart en el seu llibre *La*

literatura moderna a les Illes Balears (pàgs. 212-213) parla igualment d'aquest endarreriment, respecte a Europa i al Principat, del nostre teatre: "Fill modestíssim del realisme costumista, [el teatre] amb prou feines ha avançat una sola passa en l'espai de gairebé un segle... Recordem que poc abans de 1936 alguns autors s'esforçaven, amb més o menys fortuna, per sortir del marasme sàinetesc. Amb la guerra, és clar, va produir-se el tall en rodó. Quan alguns anys després ressuscitava el teatre mallorquí, era batejat -en castellà- amb un nom que li ha pesat damunt com una llosa: 'Teatro regional'. Conscientment o inconscientment, aquesta denominació volia dir que el nostre teatre no era, ni podia ésser, un teatre com els altres. Havia d'ésser 'regional', adjectiu que, en el fons del fons, significa esquifit, casolà i poca cosa. De bell nou el caire més escadusser del costumisme s'entossudia a considerar-se vigent. Amb això s'abonava el malentès lingüístic tan corrent entre el nostre públic: el mallorquí només és bo per a fer riure; els temes seriosos solament poder ésser tractats en castellà". A *La literatura moderna a les Illes Balears* (pàg. 214) Josep M. Llompart en treu les conseqüències i escriu: "D'aquesta manera quedava lliure el camí, penosíssim, del vertader 'teatre regional': un infrateatre bastit sobre els esquemes tradicionals d'En Tous i Maroto i d'En Puigserver -escriptors dignes, al cap i a la fi-, per autors sense capacitat, i a vegades sense escrúpols estètics. La conseqüència fou la substitució de la rialla 'moralitzadora' del sàinet vuitcentista per una rialla -sigui dit sense ànim d'ofendre- 'estupiditzadora'".

Per què, segons Janer Manila, el treball i els dies de Cristina Valls, dona del poble i actriu, va lligada a la història de la gent de l'illa

L'opinió de Llompart de la Peña (juntament amb la de Joan Fuster o la de Gregori Mir) ha estat la versió "oficial" que durant molts d'anys ha servit de guia als nostres estudiosos del fet teatral. Però Gabriel Janer Manila a través de la persona i de la biografia de Cristina Valls, actriu destacable i de gran renom dins els límits del teatre anomenat a Mallorca regional, intenta reflex-



Gabriel Janer (Foto: Gabriel Ramon)

tir una mentalitat i unes formes de vida que, avui, ja són història. Per què, segons Janer Manila, el treball i els dies de Cristina Valls, dona del poble i actriu, va lligada a la història de la gent de l'illa. L'obra que comentem vol ésser -com explica Josep Melià en el pròleg, una "indagació a l'entorn de Cristina Valls i el seu temps". I la conseqüència que s'en treu de les opinions de Janer Manila, apunta a la frustració que el poble mallorquí ha patit, tant per no saber aprofitar l'èxit social del teatre vernacle com per perdre'l de manera definitiva -almenys momentàniament. És evident que aquestes darreres opinions deixen obertes les portes per a la controvèrsia i el debat.

Amb l'amic Gabriel Janer Manila mantenc una bona relació. Sembla que tenim els mateixos enemics i haver de suportar les urpades de tants envejosos i tarats mentals, aquesta ràbia dels impotents que, desesperats en constatar la seva misèria moral, personal i professional no saben fer res més que ordinar trampes per als intel·lectuals mallorquins. Genteta negada totalment i absolutament per a realitzar qual-sevol cosa de profit, psicòpates de la mentida, l'insult i la tergiversació que, engegats i podrits per l'odi, vegeten dins del seu propi fems.

Gabriel Janer Manila és un escriptor de la "generació" d'autors del anys setanta. Gabriel Janer Manila, en *L'escriptura del foc* (Leonard Muntaner, Editor, 1998),

recordant aquells anys i aquella generació, diu: "Procedíem d'una situació històrica molt determinada. Ja ho saps, allò que ha dit tantes vegades la crítica, i que tanmateix és cert: el canvi d'estructures socials i econòmiques que en poc temps, i de manera traumàtica, havien duit Mallorca del caciquisme rural més rígid a la industrialització turística més brutal, sota el govern d'una dictadura que no acabava mai i que havia instal·lat unes classes dirigents estúpides i inoperants contra les quals nosaltres ens revoltàvem". Sebastià Alzamora explica, parlant dels escriptors dels anys setanta: "En el boom nostrat hi figuraven (Baltasar Porcel ja havia fet el tro abans pel seu compte) Guillem Frontera, Miquel Ferrà Martorell, Maria Antònia Oliver, Antònia Vicens, Carme Riera, Miquel López Crespí, Llorenç Capellà..., potser també n'Antoni Mus (però ja era més vell, i tenia una trajectòria molt distinta)".

En provar de definir aquella generació, Gabriel Janer Manila recorda (pàg. 115): "Segurament allò que més ens unia era el fet que tots escrivíem per alguna cosa més. Hi havia aquella voluntat de revolta, aquell desig de transformar el món. Posàvem la literatura al servei del compromís polític, no només -encara que també- al servei del compromís estètic".

"Em sedueix la capacitat narrativa de Miquel López

Crespí, la seva habilitat per crear una ficció novel·lesca tot partint de la realitat històrica, em fascina la força amb què recupera el passat i l'incorpora al drama fictici que la imaginació recrea" (Gabriel Janer Manila)

Aquestes afinitats generacionals -i l'haver de patir els insults dels mateixos cans rabiosos de l'enveja i l'impotència- ha fet que, en més d'una ocasió, per a desesperació dels quatre inútils que ens ataquen, Gabriel Janer Manila hagi presentat alguna de les meves novel·les, obres de teatre o poemaris.

Quan pel desembre de 1997 l'Editorial Columna de Barcelona publicava la novel·la *Estiu de Foc* (que havia guanyat el Premi Valladaura 1997), Gabriel Janer Manila va publicar en el diari *EL MUNDO-EL DÍA DE BALEARES* el següent article: "Em sedueix la capacitat narrativa de Miquel López Crespí, la seva habilitat per crear una ficció novel·lesca tot partint de la realitat històrica, em fascina la força amb què recupera el passat i l'incorpora al drama fictici que la imaginació recrea. Tot just en acabar de llegir *Estiu de foc*, publicada el desembre passat a Columna, he tingut la certesa de trobar-me davant una breu novel·la exemplar: la crònica dolorosa i amarga d'una dona embarcada amb la tropa del capità Bayo, el mes d'agost de 1936, disposada a defensar, ni que sigui amb les dents, la il·lusió de la llibertat.

"Sobre un paisatge tens, creat amb minuciosa esmena, es mouen lentament els personatges. La història serveix de rerefons al drama. La passió es desborda sobre les terres seques, calcigades pel foc de les armes i el sol de l'estiu. L'emoció et corprèn. Això era l'estiu de foc... Desembarquen les milícies republicanes. Som a la primera línia del front. Mentre, comença a créixer, impertorbable, el sentiment d'abandó: les discussions entre Madrid i la Generalitat sobre l'oportunitat del desembarcament, l'ajut que no arriba, les històries cruels de la repressió feixista, els morts a les cunetes, els assassinats sense judici, les tortures i la desolació... La depauperació, la manca de mitjans, la mort a les trinxeres, les dificultats entre els militars amb rutines i formació monàrquica i el proletariat revolucionari...

"Una dona ens explica la seva aventura i la d'un grup de companyes; però el seu relat esdevé la crònica d'una història d'amor: l'èpopeia llibertària d'una relació amorosa, la fascinació que aquell grup de dones sent pel somni anarquista.

"El llibre ens planteja, bellament novel·lades, les brillantors d'aquest somni, aquelles inquietuds que configuren i definiren la innocència

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA IX LLIBRE

de M. López Crespí

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2002 fins a l'agost de l'any 2003)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

EP!!!

**PARES, EDUCAU-ME EN
CATALÀ, A MALLORCA HI HA
EL MEU FUTUR**

de la revolució: l'afany de bastir el comunisme llibertari i acabar amb els exèrcits, les fronteres, les supersticions religioses, la propietat privada, la incultura... La voluntat ferma de construir un món nou, una societat justa. La gran utopia per la qual lluitaren aquells homes i dones que Miquel López Crespí dibuixa sobre el rerefons tràgic del desembarc de les tropes republicanes al litoral de Manacor. Llavors, el nostre mar, sa Punta de n'Amer, les terres costaneres de Son Carrió esdevenen l'escenari sobre el qual es perfila el fracàs d'una de les grans utopies d'aquest segle.

"I l'esperança del triomf. Però també -els feixistes han rebut l'ajut italià, passen els caces-, el reem-

barcament desorganitzat, l'engany amb què es retiren, convinguts que acudirán a Palma i reemprendran el combat. De bell nou, la lluita. I el somni.

"La protagonista s'enrecorda, cap al final, dels dies difícils en què l'expedició havia parat a l'illa d'Eivissa; de Rafael Alberti i María Teresa León, de com aquesta havia defensat el museu arqueològic i l'havia reivindicat -potser és una de les pàgines més belles del llibre- el treball remot d'uns altres obrers, les mans treballadores del passat.

"Sobre el canemàs de la història, el conflicte dels homes i les dones que s'afanyen per transformar la vida".

Revolta demostra... "la prodigiosa força d'un llenguatge poètic, depurat fins a les últimes conseqüències"
(Gabriel Janer Manila)

Posteriorment, i a ran de la publicació per Editorial Moll del pomari *Revolta* (Col·lecció "La Balanguera"), Gabriel Janer Manila va ser encarregat de presentar l'obra en el Centre de Cultura "Sa Nostra" de Ciutat. Posteriorment, recordant aquella presentació, Gabriel Janer Manila va escriure un article en *EL MUNDO-EL DÍA DE BALEARES* on sota el títol "Un prodigiós llenguatge poètic", deia, entre altres coses: "He tingut la fortuna de presentar públicament un poemari, quasi un catecisme, de

Miquel López Crespí, l'entranyable amic, tot just editat per l'editorial Moll a la prestigiosa col·lecció: la *Balanguera*. *Revolta*, que aquest és el títol, és un llibre amb història. El poeta m'ha explicat els infortunis d'aquest text bellíssim: el llarg pelegrinatge per premis i certàmens del nostre petit país sense trobar mai una mà que volgués guardar-lo. Un dia, decidí traduir-lo al castellà i presentar-lo a un premi foraster. Li posà un altre títol: *Grietas en el mármol* i obtingué el premi Ciutat de València 1994 [Vicente Gaos]. En Miquel es refereix a les travetes i a les punyalades de què sovint s'ha sentit ferit al nostre món literari, sovint província i decrepit [...]

"He dit, just en començar, que el poemari d'en Miquel podria ésser quasi un catecisme. Ho he dit perquè es tracta d'un llibre moral. Hi ha una cosa que l'allibera d'ésser un simple catecisme: la seva qualitat literària, la bellesa en què està escrit, la prodigiosa força d'un llenguatge poètic, depurat fins a les últimes conseqüències. Els versos contundents -ha senyalat Antoni Vidal Ferrando en un afinadíssim comentari-, una exemplar economia de recursos i el llenguatge transparent, de tan clar.

"També Bartomeu Fiol, que hi ha posat un pròleg, senyala el radical condicionament ètic d'aquests versos i la contundència de la seva formulació". Ω

EL PSM-EN DEMANA AL PP QUE RESPECTI ELS SEUS 26 ANYS DE COMPROMÍS FERM AMB LA DEMOCRÀCIA I LA LLIBERTAT

Els nacionalistes recorden que totes les seves accions s'emmarquen dins la constitució tan defensada pels conservadors

El PSM-Entesa Nacionalista demana al PP que respecti la seva aportació durant els 26 anys de vida política traduïda amb compromís, treball i lluita a favor de la democràcia i la llibertat.

Els nacionalistes consideren que el que és una veritable barbaritat és voler presentar-los com a irresponsables i companys de viatge dels terroristes, quan la seva trajectòria, sense ambigüitats, ha estat clarament compromesa amb la participació democràtica, la defensa dels valors de pau i llibertat. Aquest compromís, no només s'ha expressat en els seus documents programàtics i ideològics, sinó que ha estat implementat coherentment amb la seva pràctica institucional tant a l'oposició com en l'exercici de govern.

El PSM està sorprès que la seva posició política, emmarcada dins els marc constitucional, sigui objecte d'atacs forassenyats, plens de demagogia i ignorància, que per descomptat no ajuden a trobar consens davant el terror i la violència.

Els nacionalistes consideren que és increïble que el PP vulgui donar lliçons de democràcia al PSM, que té una trajectòria irreprotxable en aquest sentit, mentre que des del govern espanyol governat pels populars s'està finançant la fundació Francisco Franco, que no és precisament un exemple dels valors democràtics i constitucionals.

Per altra banda, el PSM ha expressat en tot moment la voluntat d'arribar a acords amb el PP per treure endavant les mocions de rebuig i condemna contra el terrorisme, la qual cosa ha estat possible en alguns ajuntaments, com

és el cas de Sa Pobla, i en el mateix Parlament. Per contra, quan el PP s'ha mostrat inflexible davant la negociació i ha utilitzat les mocions amb finalitats electorals, el PSM ha sabut mantenir-se ferm i no ha claudicat davant el xantatge emocional i la utilització del dolor de les víctimes.

El PSM vol deixar constància que les declaracions fora de lloc que han fet els líders estatals del PP no els afecten en absolut, però no és de rebut l'ús que fan els conservadors dels instruments i de la posició que permeten les institucions per carregar contra un partit i contra les persones que democràticament li donen suport, només pel fet d'expressar una opinió diferent a la que ells defensen.

El PSM vol recordar que quan es mostra contrari a la llei de partits, ho manifesta paral·lelament a l'informe del Col·legi de Missers de Balears que diu entre d'altres pronunciaments que aquesta llei no respecta el principi constitucional de llibertat ideològica, ja que es condiciona l'organització, el funcionament i les activitats dels partits als principis constitucionals. Així, amb aquesta llei a la mà, es podrien il·legalitzar partits republicans o independentistes, encara que aquests persegueixin legítimes finalitats per vies pacífiques i democràtiques.

Els nacionalistes també volen invocar els interrogants que planteja Amnistia Internacional (AI) quan, davant successives prohibicions de manifestacions, afirma que la lluita contra ETA no pot ésser utilitzada com a excusa per justificar l'erosió de les llibertats fonamentals. Precisament AI va haver d'e-

metre en el seu dia un segon comunicat demanant el dret de rectificació dels mitjans de comunicació que imputaren a AI el seu suport a Batasuna, només per qüestionar l'aplicació de l'auto Garzón. En aquest moment, el PSM es troba en una situació similar a la d'AI, quan posant en qüestió la llei de partits ha estat criminalitzat i assimilat a Batasuna.

El PSM creu que la campanya crispada del PP està aconseguint que moltes persones, partits polítics i entitats, arribin a la conclusió, denunciada per alguns des del seu origen, que amb l'aprovació de la llei de partits, no es persegueix la lluita contra el terrorisme, sinó que era l'excusa i justificació per anatematitzar i marginar el nacionalisme democràtic envestint a tort i a dret contra qualsevol crítica, vengui de qui vengui.

Els nacionalistes comparteixen l'opinió del catedràtic de Dret Constitucional de la Universitat de Sevilla Javier Pérez Royo que demostra contundentment que l'aplicació de l'auto Garzón és anticonstitucional. Aquest catedràtic explica que només es pot prohibir una manifestació, comunicada amb temps i forma, quan existeixin raons fonamentades que es puguin produir alteracions de l'ordre públic amb perill per a persones i bens i que només ho pot fer l'autoritat governativa, en el cas que l'ocupava correspondria a la conselleria d'Interior del Govern Basc. A més, aquesta decisió és recurrible davant la Sala Contenciosa-Administrativa, però en cap cas, cap altre jutge, encara que aquest es digui Garzón, pot prohibir una manifestació. En aquesta ocasió, des del Ministeri de Jus-



ticia, s'ha volgut donar un missatge confús de qui és l'autoritat responsable de prohibir manifestacions, però aquest és un dret ben clar pel que respecta a l'autoritat jurídica. El catedràtic Pérez Royo conclou el seu informe dient que el dret de manifestació està essent conculcat de manera escandalosa. Aquesta és una mostra més de l'ús anticonstitucional que fa tant el Ministeri d'Interior, com l'Audiència Nacional dels seus instruments de poder.

Per totes aquestes raons, el PSM qualifica els atacs del PP totalment desafortunats i, en cap cas, demostren un interès real per resoldre el problema que ens ocupa a totes les persones que lluiten per la democràcia i les llibertats, que no és altre que el d'aconseguir la pau en el país basc. Ω

Per a més informació: PSM-EN: 971 775 252 Joan Antoni Salas: 656 974 334

Prou d'imposts cap a Madrid

fent país

ESPORTS
SA PLAÇA
Pl. Espanya, 39
Tel. 971 12 10 00
LLUCMAJOR

HOSTAL RESIDÈNCIA ILLES PITIÜSES
Tel. 971 32 88 88
Tel. 971 32 87 48
Tel. 971 32 88 47
Sant Ferran, 07091 Formentor
hostalresidencia@compuserve.com

COLORINS
C/ D'Es Vall, 107
Tel. 971 66 27 26
LLUCMAJOR
(Mallorca)
MODA INFANTIL

Restaurant Cas Caparrut
NIF 43 023 700 5
MENU DIARI DE DILLUNS A DISSABTE
A 6,10 EUROS
C/. Marroig, 1 Poligon Son Noguera
Tel. 971 66 04 56 07 620 LLUCMAJOR

AMBOSTA, S.A.
Baltasar Llompart
Oficines en
Venta de 100 a
1.400 m2
A SON FUSTER
Tel. 971 734 426
Mòbil 659 321 578

El discurs de Maria Antònia Munar

Després del discurs de na Maria Antonia Munar, amb motiu de la Diada de Mallorca i, concretament, sobre les seves paraules en el tema de la immigració, en les que demandava la necessitat de posar ordre i acabar amb el caos que s'està produint, en la nostra societat, la creixent i, cada vegada més, nombrosa quantitat d'immigrants que ens plou de totes les parts del Món, d'Europa i d'Espanya, hi ha hagut reaccions de tot tipus, que s'expliquen per se mateixes.

N'hi ha un parell: dels immigrants de la primera immigració que patirem (l'espanyola-andalusa) que, "naturalment", s'escandalitzen per les paraules de la senyora Munar i, per suposat, se solidaritzen amb la immigració a la que donen tot el seu recolzament. Normal.

N'hi ha dels polítics que "treballen" el vot entre les borses de la immigració i de la marginació que se va creant a Mallorca (per cert, cada dia més nombroses), les quals són de fortes crítiques contra na Maria Antònia Munar. Normal, no?

N'hi ha dels cercles de persones de dubtosa moralitat i ètica, per tal d'aplacar la seva pròpia consciència, envesteixen de manera hipòcrita, contra les úniques paraules sensates que s'han pogut escoltar els darrers temps de llavis d'alguna persona o representat institucional de les nostres Illes.

Perquè, anem a pams... En el perillós estat que han creat els immigrants que, empesos per la necessitat de traslladar-se d'un lloc a l'altre per poder fer feina, unit a la seva poca capacitat econòmica i manca d'educació vial i cívica, circulen en cotxes, indocumentats, sense assegurança i mol-

tes vegades sense permís de conduir. Demanau-ho a qui s'hagi vist implicat en un accident, protagonitzat per algun d'aquests cada vegada més nombrosos automobilistes. Demanau-los com ha acabat l'expedient obert amb motiu d'una topada ocasionada per aquestes persones al volant, que circulen sense carnet, sense assegurança, sense haver passat els seus vehicles per la ITV, sense el menor coneixement de les normes de tràfic i de convivència ciutadana. Serà pedagògic que sapigueu la resolució de tal expedient. En primer lloc, sapigueu que al causant de l'accident no li exigeixen res, simplement perquè no te res. Ben al contrari de les exigències que carreguen sobre vosaltres, evidentment.

Potser no és necessari posar ordre en una Comunitat de propietaris de pisos que han vist alterat el seu estatus social i econòmic per l'arribada d'immigrants que en un pis construït per a quatre o cinc persones, ells arriben a posar-n'hi divuit o vint. Això du una despesa sobre dimensionada d'aigua i electricitat comunitària, molèsties de renous i avaries d'ascensors, canonades etc. El que comporta la immediata devaluació dels pisos de la comunitat i fins i tot de la barriada. No siguem hipòcrites. No sabeu que hi ha barriades, on viuen nombrosos indigents, hi ha dones que han estat insultades per energúmens que els han retret que anassin pel carrer amb una cigarreta a la boca.

És curiós constatar que els qui més han protestat per la paraules de na Munar, són els qui callen quan els nostres recursos són explotats des de Madrid (Espanya)

És curiós que ens exigeixin que atenguem cada vegada a més

població en les seves necessitats de recursos socials, sanitaris, d'educació, quan de cada vegada més ens retallen els recursos des de Madrid.

És inqüestionable que la delinqüència petita o grossa i la immigració van plegades. En cas de crisi econòmica és de preveure l'augment de la delinqüència. I que passarà amb els llocs de feina en cas de crisi? Qui el perdrà, L'immigrant de la darrera onada, els de la primera, o els més vells del lloc?

I dels sindicalistes, que podem pensar dels sindicalistes que són solidaris amb els acabats d'arribar i no ho són amb els que hi havia aquí?

És obvi que amb l'arribada de treballadors no qualificats s'ha aconseguit abaratir els salaris per l'excés d'oferta, a la vegada s'ha propiciat que els empresaris se posin durs a l'hora de negociar els petits convenis.

És obvi, també, que l'arribada de treballadors no qualificats ha propiciat la baixada dels índex de qualitat en els serveis, sent els més perjudicat el sector turístic que actualment ofereix molt poca qualitat als seus clients.

Les preguntes que podem fer són: Podem mantenir l'estat de benestar tal com el coneixem actualment, de seguir la aflluència de immigració des controlada que patim?

Podem mantenir una convivència social i cultural acceptable a les nostres places i carrers si la creixent població immigrant no es integrada de manera plena a la nostra societat cultural i lingüística?

Se podrà seguir considerant a Mallorca un partit com a nacionalista si segueix essent més

esquerrà que nacionalista: La coherència i la defensa dels interessos econòmics, socials, culturals i lingüístics, amenaçats per l'onada d'immigració actual que, unida a la que varem rebre abans ens sembla un atac final i d'extermi del nostre poble.

Fins quan serà sostenible el model actual de vida de les nostres illes, basat en la explotació turística i la construcció? Jo pens que ho serà fins que per el seu propi defecte exploti, fins que per excés de població i ciment no sia possible explotar el seu propi defecte: El turisme!

Na Maria Antònia Munar demanà organització en el seu discurs de la Diada de Mallorca i rebé crítiques i rebuig. De qui, Evidentment d'aquells que no estimen la nostra terra, ni la nostra cultura i llengua. D'aquells a qui no interessa el futur, d'aquells que venen aquí a depredar la terra, a carregar amb tota la riquesa que pugui en el menor temps possible, per endur la se'n a fora.

Aquests depredadors estan infiltrats en tots els àmbits: els polítics, els mitjans de comunicació, els religiosos, els socials. Ho manipulen tot i tergiversen les realitats i els fets. Des de fa anys, potser des que va començar la primera onada d'immigració, LAESPANYOLA. No és estrany que ara ho facin així per coherència i solidaritat amb ells mateixos. Ells se consideren immigrants a Mallorca. I ho són sense cap dubte. Ells no parlen català. No comparteixen la nostra cultura, rebutgen la nostra manera de ser i els nostres costums i fins i tot pens que el seu amagat secret és "acabar amb nosaltres". Potser no ha sorgit un "Rabasco"? Quants de "rabascos" sorgiran en el futur?

En Galileo Galilei, fou jutjat per haver dit que la terra dona voltes al voltant del sol, i va haver de retirar les seves paraules per salvar la vida, però baixet baixet diuen que va dir: "però la terra se mou".

I jo dic. No baixet, baixet, sinó de manera clara i contundent: On està el topall de la immigració a Mallorca? On està el topall de la massificació turística a les illes?. No siem hipòcrites i reconeguem que ambdues preguntes tenen resposta. Ja crec que ja hem sobrepassat el topall fa temps. Pens que tots aquells que s'esqueixen les vestidures per les paraules de na Munar, els haurien de dir allò de: Vivim en una illa, no en un xiclet. I per suposat no n'hi cabem més dels que hi cabem. La qüestió és, qui haurà de deixar el seu lloc perquè uns altres vinguin a ocupar-lo?

Jo demanaria que fossin ells. Tots aquells que, durant aquests dies, s'han escandalitzat per les paraules de na Munar. Total, demanava ordre i organització... Ja ho veieu... la resposta ha estat l'escàndol i la crítica. De qui? Dels immigrants de la primera onada, dels espanyols, dels espanyolistes i dels seus sicaris i de tots aquells mallorquins sense personalitat ni arrelament que traïxen la mallorquinitat. Ω

Pere Felip i Buades

Nota de la redacció: L'Estel no està d'acord amb la majoria d'afirmacions d'aquest article. Els nostres veïnats són senegalesos i no en podem contar més que alabances en tots els sentits. s'Arenal hi ha immigrants de totes les races i colors i és un poble que almenys de dia, és ben habitable.

LLENGUA I POLÍTICA. II.

VOSTRE ÉS EL POLLASTRE

Si als responsables de l'anomenat govern progressista balear se'ls hagués ocorregut que l'ecotaxa la pagassin el GOB, el partit ecologista i els seus simpatitzants, fins i tot els propietaris d'hotel i el Foment del Turisme hi haurien estat d'acord. Que els ecologistes volen conservar les Illes? Doncs que en paguin el cost.

Una ocurrència semblant varen tenir, i encara la mantenen, els responsables de la política lingüística: el cost de la normalització l'han de pagar els usuaris del català o catalanòfons (com al Principat els usuaris de moltes autopistes n'han de pagar el seu ús). Que els catalanòfons volen usar la llengua en tots els àmbits socials del seu país? Doncs que es preparin a pagar-ne les conseqüències. En primer lloc, tindran l'obligació de mantenir calent el conflicte lingüístic en tots les situacions de la seva vida: hauran de discutir, un dia sí i

l'altre també, amb la comunitat de veïns, amb el banc, amb el col·legi dels fills, amb el cap de l'empresa i algun col·lega, amb el policia que atén les denúncies, amb el notari, amb el jutge, i fins i tot, si molt convé, amb el cunyat, per aconseguir que la llengua a poc a poc es redreci i es vagi estintolant amb aquests esforços com els penyals de Montserrat. En segon lloc, hauran de procurar que les discussions amb els al·lòfons siguin educades i que no fereixin el seu orgull, sobretot si són pobres immigrants, car ells no tenen cap culpa de la situació. En tercer lloc, i per tal que l'estratègia de la normalització sigui resultat d'un esforç conjunt i coordinat, seria convenient que els catalanòfons no discutissin les consignes dels responsables polítics i hi participassin amb bona voluntat. En darrer lloc, en fi, els catalanòfons hauran de procurar no afeblir-se excessiva-

ment amb la pressió que, al llarg dels dies, acumulin amb tota aquesta sobreexcitació; és importantíssim que es cuidin i que no tirin la tovallola, com a mínim durant els subsegüents cinquanta anys, per tal d'aconseguir l'èxit final.

Els administradors de la política lingüística no deuen veure que és indecent exigir als ciutadans de parla catalana que aguantin de bon grat durant tants anys una pressió tan intensa. Si s'admet que la llengua és un bé col·lectiu, no pertany a l'individu el deure de protegir-lo ni és convenient que una associació o un grup de pressió s'apropriïn en exclusiva de la seva defensa. El govern, com a institució més o menys representativa de la comunitat, és el responsable de preservar tot allò que no depèn dels ciutadans individuals i que no hauria de dependre de l'interès d'un sol partit o d'una associació preeminent.

Els individus no tenen l'alè ni els mitjans necessaris per fer-hi front; tampoc és raonable obligar-los a convertir el problema lingüístic en l'eix de les seves vides: si fos possible convèncer-los-en, seria un autèntic despropòsit. Doncs bé: això és el que precisament, segons la meua opinió, s'ha pretès fins ara. Doblegat vergonyosament per les circumstàncies, el govern ha aplicat la més moderada i debil de les polítiques, el resultat de la qual és una avançada normalització de la llengua espanyola.

Als catalanòfons se'ls ha dit: "Nois, vostre és el pollastre. Jo us ho fareu, que aquí tot depèn de vosaltres. Nosaltres podem suggerir, animar, organitzar cursos, fer enquestes i plantar cartells, però la feina dura us toca realment a vosaltres. Si la feu bé, els polítics tindrem una medalla ben merescuda; si ho feu malament, la culpa serà tota vostra." Ω

Citacions

- L'error de la nostra època consisteix en que els seus homes no volen ser útils sinó importants. Churchill
- L'odi és la demència del cor. Lord Byron
- L'odi és la vergonya del covard. Bernard Shaw· La vida inútil equival a una mort prematura Goethe
- Quan la gent està d'acord amb mi, sempre penso que em dec haver equivocat Oscar Wilde
- El poc que ser ho dec a la ignorància. Platon
- Hi ha que saber que no existeix un país damunt la terra on l'amor no hagi convertit als amants en poetes. Voltaire
- Tan sols hi ha una cosa al món pitjor que parlin d'un mateix, i és que no hi parlin. Oscar Wilde
- Si no actues com penses, acabaràs pensant com actues. Pascal
- Qui té diners té a la butxaca als qui no en tenen. Tolstoi
- Els diners no donen la felicitat, però procura una sensació tan pareguda, que necessita un especialista molt avançat per a verificar la diferència. Oscar Wilde
- La superstició és el costat fosc de l'astorament. Dean Koontz
- La vellesa comença quan el record és més fort que l'esperança. Proverbi Hindú
- La gent comença a donar bons consells quan ja no poden donar mals exemples. Oscar Wilde
- Les grans ànimes tenen voluntats; les dèbils només desitjos. Proverbi xinès
- No hi ha cosa que es sembli més a la inconsciència que la indiscreció. Oscar Wilde
- Comte a les situacions inesperades. En elles es troben, a vegades les grans oportunitats. Pulitzer
- No tarda nou mesos sinó seixanta anys en formar-se un home. André Malraux
- No es pot ser indiferent davant la contaminació interior de l'home. Jean Costeau
- La caritat és una virtut del cor, no de les mans. Eddison
- L'alegria i l'amor són dos ales per a les grans accions. Goethe
- En la vida hi ha quelcom pitjor que el fracàs: no haver intentat res. Franklin D. Roosevelt
- En un moment donat de la vida, morim sense que ens enterrin. S'ha acomplert el nostre destí. El món està ple de gent morta, malgrat que ho ignorin. Goethe
- He segut un home afortunat en la vida: res em va ser fàcil. Sigmund Freud
- L'avantatge de tenir mala memòria és que és gaudeix moltes vegades de les mateixes coses. Nietzsche
- Tanca els ulls i veuràs. Joseph Joubert
- Gairebé totes les persones viuen la vida en una silenciosa desesperació. Henry David Thoreau· Els que fan impossible una evolució pacífica, faran inevitable una revolució violenta. J.F.K
- Els que creuen que els diners ho fan tot, solen fer qualsevol cosa pels diners. Voltaire· Un mateix és amo del que calla i esclau del que parla. Freud
- Si una persona és perseverant, malgrat sigui dura d'enteniment, es farà intel·ligent; i malgrat sigui dèbil es transformarà en fort. Leonardo Da Vinci· Perillosos són els grans homes dels quals hom no pot riure. Giovanni Guareschi
- Un home de caràcter podrà ser derrotat però mai destruït. Ernest Hemingway· Moltes vegades, quan creiem realitzar una experiència sobre els demés, l'estem verificant sobre nosaltres mateixos. Oscar Wilde
- Res ens enganya tant com el nostre propi senderi. Leonardo da Vinci

- No embrutis la font on has apagat la set. Shakespeare
- Qui no comprèn una mirada tampoc comprendrà una llarga explicació. Proverbi Àrab
- Per a la majoria de nosaltres, la vida vertadera és la vida que no portem. Oscar Wilde
- Si dos individus estan sempre d'acord en tot, puc assegurar que un dels dos pensa per l'altre. Freud
- La llei ha de ser com la mort, que no exclou a ningú. Montesquieu
- La llei és poderosa, però més poderosa és la necessitat. Goete
- Les tombes s'obren cada instant i és tanquen per a sempre. Proverbi Xinès
- El que més irrita als orgullosos és l'orgull aliè. William Couper
- És millor tornar enrera que perdre's pel camí. Proverbi Xinès
- Excel·lent cosa és tenir la força d'un gegant; però fer us d'ella com un gegant és propi d'un nan. William Shakespeare
- Tota la dignitat de l'home està en el pensament. Pascal
- Una vida inútil equival a una mort prematura. Goethe
- Si la teua intenció és descriure la veritat, fes-ho amb senzillesa i l'elegància deixa-la per a el sastre. Albert Einstein
- Les nocions del bé i el mal són innates en l'ànima humana. Sócrates
- Si no vols que ningú se n'assabenti, no ho facis. Proverbi xinès
- Resa, però no deixis de remar cap a la vora. Proverbi rus
- El camí més llarg comença amb una passa. Proverbi hindú
- La paciència és un arbre d'arrel amarga, però de fruits dolços. Proverbi Persa
- La realitat té límits; l'estupidesa no. Napoleó
- La maduresa de l'home és haver tornat a trobar la serietat amb que jugava quan era nadó. Friedrich Nietzsche
- La moralitat és simplement una actitud que adoptem envers les persones que personalment no ens agraden. Oscar Wilde
- L'home que ha començat a viure seriosament per dins, comença a viure més senzillament per fora. Hemingway
- L'home és creu sempre ser més del que es, i s'estima menys del que val. Goethe
- La consciència és la veu de l'ànima; les passions, la del cos. Shakespeare
- La gent ensenya per a dissimular la seua ignorància, de la mateixa manera riu per a ocultar les seues llàgrimes. Oscar Wilde
- El que res dubta, res sap. Proverbi Grec
- Mal acabarà qui pretengui endinsar-se en el futur, ignorant el que succeï al passat, perquè llavors no viurà el present. Proverbi Oriental.
- Enyorar el passat és córrer darrera el vent. Proverbi Rus
- Quan parlis, procura que les paraules siguin millor que el silenci. Proverbi Indi
- El primer cop que m'enganyis, serà culpa teua; el segon cop, serà meua. Proverbi Àrab
- Sempre hi ha una mica de bogeria en l'amor, sempre hi ha una mica de raó en la bogeria. Nietzsche
- Com sabeu si la Terra no és l'infern d'un altre planeta? Aidous Huxley
- Morir jo, estimat doctor? Serà l'última cosa que faci! Lord Palmerston, al seu jaç de mort
- És una bogeria estimar, si no és que s'estima amb bogeria. Proverbi Llatí
- El savi no diu el que sap, i el neci no sap el que diu Proverbi Xinès
- L'adulació és com l'ombra, no ens fa més grans ni més petits. Proverbi Xinès
- La llibertat sense educació és sempre un perill; la educació sense llibertat resulta vana. John F. Kennedy
- Gaudeix avui, és més tard del que sembla. Proverbi xinès Ω

Neix un nou partit valencià: CLV (Centre Liberal Valencià)

<annanoticias@yahoo.es>

LA DIRECCIÓ DE LA NOVA FORMACIÓ POLÍTICA CENTRE LLIBERAL VALENCIÀ ES VA PRESENTAR A ESQUERRA UNIDA

Joan Ribó saludà la creació d'un partit "de tall centrista i liberal allunyat de les posicions cada volta més dretanes del PP"

La direcció del Centre Liberal Valencià, un partit de tall nacionalista i lliberal legalitzat fa un any amb persones procedents de distintes formacions de l'arc valencià, com Unió Valenciana, CDS i PP, es va presentar oficialment ahir per la vesprada a Esquerra Unida del País Valencià (EUPV) en un encontre que va tindre lloc

a la seu a València de la formació d'esquerres. L'encontre, al que acudiren el president de la formació, Adolf Soler Semper, i el seu secretari general, Víctor Estarlich, es va desenvolupar en un ambient cordial i constructiu i amb voluntat de col·laboració en el futur.

El coordinador d'Esquerra Unida, Joan Ribó, que va estar present a la reunió, va ressaltar que "al marge de les qüestions en les que tenim discrepàncies lògiques, fona-

mentalment de caire econòmic, ha estat interessant comprovar que tenim coincidències en aspectes importants com la manca de desenvolupament de l'Estatut d'Autonomia, la qual cosa ens fa pensar en què anem errats quan plantejem als grans partits valencians la seua reforma urgent". "En eixe sentit", afegí, "qualsevol aportació en aquesta línia és interessant".

Ribó, d'altra banda, va saludar la creació "d'una formació política nacionalis-

ta i de caràcter liberal allunyada de les posicions cada volta més conservadores i reaccionàries del Partit Popular. Per als valencians i valencianes, és una bona notícia l'existència d'una alternativa democràtica". Ω

València, 20 de setembre, de 2002.
GABINET DE PREMSA
ESQUERRA UNIDA DEL PAÍS
VALENCIÀ

Mallorquí: La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.

Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA



APOGEU DE L'ESPANYA NEGRA: ANYS 1544-1545.

PER RICARD COLOM



De com els espanyols reescriuen la Història.

A les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat «catalanote» i «viejo catalán» per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*).

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Austries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la «leyenda negra inventada por los luteranos».

«Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios», però en realitat «picaros, soplones, inquisidores y caciques». Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita «Leyenda Negra», que, segons la propaganda de l'espanyolisme enranciada oficial són «exageraciones de los enemigos de España» i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denuncien a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

“Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluïts pels ressecs llavis
dels esclaus.



Però, en aquest amor per la Llibertat,
també estim aquells esclaus,
perquè cegament van besar
els morros de bèsties ferotges,
en calma i beneïda inconsciència,
sense sentir el verí dels escurçons
i cavant, sense saber-ho,
llurs tombes amb llurs pròpies ungles”.

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).



1544: Corts valencianes i catalanes a Montsó. Ciutadans i cavallers del Consell de Cent barceloní s'oposen als mercaders i als gremis, que volen una 6ª conselleria per als menestrals. Els estaments catalans demanen 6 galeres castellanes a Carlos I per defensar les costes catalans dels pirates. “Fori Regni Valentiae”, compilació sense promulgació oficial.

Text dels “Usatges” amb la glossa ordinària i comentaris de Jaume de Montjuïc, Guillem Vallseca i Jaume Callís, a Barcelona.

En un sol dia més de 5.500 lliures són imposades a la Taula de Canvi de València. Malgrat la decadència mediterrània i l'escassetat d'or -general arreu Europa-, a València abunden els ducats d'alta qualitat, exportats clandestinament per castellans i genovesos vers llurs països.

A més de Gramàtica i Filosofia, Barcelona obre les càtedres de Retòrica, Grec i Teologia, on vindran professors de renom com Cosme Damià Hortolà (de Perpinyà) o Francesc Escobar (valencià).

Fundació del col·legi de Sant Lluís a Tortosa.

La companyia de Jesús funda el Col·legi de Betlem a Barcelona.

Els jesuïtes funden també, a València, el Col·legi de St. Pau.

Joan Baptista Anyes publica una “Elegia” a Tomàs de Villanueva, a València.

Trasllat al francès de “La Disputa de l'Ase”, d'en Turmeda (1417-1418), gràcies a la qual coneixem l'obra. Hom hi esmenta que en Turmeda “est de nation cathalaine et nay de la cité de Mallorques”.

Casaus/Las Casas, consagrat bisbe a Sebília, per nomenament de l'Emperador, després marxa a Mèxic.

Revolta arahucana: maten l'imperialista castellà Pedro de Valdívia.



SOLIMAN II, SOLDÀ TURC (1495-1566).

El darrer califa abasí renuncia i l'enorme Pèrsia passa provisionalment al soldà otomà Soliman, amb el qual fet el poder otomà es torna totalment inquietant per a tot Europa. Àustria ha de pagar un tribut anyal a l'Imperi turc de 30.000 ducats.

Aliança Imperi-Anglaterra contra França.

Els imperials són derrotats a Cerisoles (amb la pèrdua consegüent del Piemont).

Dieta de Spira: El Kaiser promet un Concili alemany i ateny el suport o neutralitat dels protestants -alarmats per l'aliança francoturca en un moment en què els turcs són a les portes del Reich-, els quals li forneixen 24.000 soldats i 4.000 genets a canvi de proclamar la pau religiosa a Alemanya, amb el disgust del Papa.

Estiu-1544: Els estols imperials avancen ràpidament cap a París. Espantada la població civil francesa pels excessos dels imperials, fugen massivament cap al nord. França I, amb els imperials a les portes de la capital, demana àrnica.

18-9-1544: Pau de Crépy-en-Valois: Es tornen les conquestes, el Kaiser torna Borgonya (de parla francesa, heretada de la seva àvia paterna), François I renuncia a Flandes, Artois i Nàpols i, abandonat pels protestants, per pressionar-los a trencar de nou amb el Kaiser, li promet ajut contra els prínceps luterans. França també renuncia, pressionada pel Vaticà, a l'aliança amb els cada volta més poderosos turcs i accepta d'ajudar l'emperador a unificar l'Església amb la convocatòria del Concili de Trento -a la qual François I és molt reticent- contra la ràpida expansió del protestantisme per tot Europa del nord i central. Fi de la 4ª Guerra amb França.

Tardor 1544-hivern-1544-45: El Kaiser s'instal·la a Brúxelles amb sa germana, amb un fort atac de gota que l'impedeix de moure's. A causa d'aquesta malaltia ha de controlar la seva desmesurada gola i ha de posar-se a rigorosa dieta.

1544-1595: Vida de Torcuato Tasso, autor del malencònic poema cavalleresc "Jerusalem alliberada", expressió del sentiment religiós de la Contrareforma.

1545: Punta alcista dels preus a Ciutat de Mallorca.

Naix Joan de Sarinyena, futur pintor valencià.

"Linguae Vasorum Primitiae", 1ª obra extensa escrita en euskara que ha estat conservada, llibre en vers del sacerdot navarrès Bernard Dechepare, imprès a Bordeus.

Dieta de Worms: Els Estats protestants (Lliga de Schmalkalda) es neguen a assistir al Concili de Trento.

Transilvània, ocupada pels turcs, abandona el catolicisme i opta pel luteranisme, convençuda per predicadors protestants.



El genocidi castellà contra els amerindis.

Els castellans declaren conquerit el Regne Maia.

Casaus/De las Casas defensa coratjosament els indis a Mèxic, tal com han fet els bisbes bascs. Protestes furioses dels "encomenderos" tipus Rodríguez Ibarra i Anson. Divisió entre el clergat del bisbe Casaus. L'Audiència "de los Confines", organisme militarista i colonial, tampoc no li dóna suport, com era d'esperar, a causa dels enormes interessos en joc.

Una delació descobreix finalment als espanyols les famoses mines de plata de Potosí descobertes per l'indígena Gualpa: esdevindrà el principal centre miner d'argent -i per tant de genocidi i colonització espanyola- del Virregnat de Perú i de tot Ameríndia, on prou cents de milers d'indígenes patiran esclavatge.

Època de discòrdies civils entre els conqueridors castellans de Tahuantinsua (Imperi Inca).

Mor Francisco de Orellana quan intentava conquerir una regió amazònica, després d'haver-se'n desentès del comandament de Pizarro per cercar or i haver descobert la plena navegabilitat de l'Amazones.

17-8-1545: 13 galeres de pirates turcs ataquen Vinaròs (Baix Maestrà). Més de 200 baixes entre els turcs, que en són rebutjats.

3-12-1545: **Convocatòria del Concili de Trento**, amb el suport francès acordat. El Kaiser havia arribat a amenaçar al Papa amb un concili estrictament alemany, cas que el Papa no convocàs concili general de l'Església. El Kaiser volia controlar religiosament els seus súbdits a tot arreu i el luteranisme feia perillar els seus projectes.

13-12-1545: Inici del Concili: Pau III reafirma els dogmes vaticans i endreça certs abusos, malgrat no deslliurar-se del nepotisme.

1545-1549: 1ª etapa del Concili de Trento: dissensions entre el llegat Seripando (amb el suport imperial), el qual vol la reconciliació, i els cardenals italians i sobretot castellans, que hi avantposen amb rigidesa els dogmes més tradicionals. Ω



Concili de Trento.

FILLS DE LA GRAN MARFANDA! A PORGAR FUM!

Declaració de principis d'un intel·lectual espanyol Sóc un demòcrata

SANTIAGO ALBA RICO SANTIAGO ALBA RICO

No condemne al rei Fahd, honorat pel rei d'Espanya, que tala caps, poda mans i arranca ulls, que humilia les dones i emmordassa als opositors, que s'ensenyoreix sense períodes, parlament ni partits polítics, que viola dones filipines i tortura indis i egipcis, que gasta la tercera part del pressupost d'Aràbia Saudita en els 15.000 membres de la seua família i finança els moviments més reaccionaris i violents del planeta.

No condemne al general Dustum, aliat dels EUA a Afganistan, que ha ofegat en un contenidor a mil presoners talibans als que havia promès la llibertat i que van morir xuplant les parets de ferro de la seua presó.

No condemne a Turquia, membre de l'OTAN i candidata a la UE, que en la dècada dels noranta va esborrar de la faç de la terra 3.200 aldees kurdes, ha deixat morir de fam a 87 presos polítics i empresona a qui s'atreveix a transcriure en kurd el nom de les seues ciutats.

No condemne al sinistre Kissinger, el més ambiciós assassí després de Hitler, responsable de milions de morts en Indoxina, a Timor, a Xile i en tots aquells països el nom dels quals va eixir alguna vegada dels seus llavis.

No condemne a Sharon, home de pau, que dinamita cases, deporta civils, arranca oliveres, roba aigua, tiroteja xiquets, polvoritza dones, tortura ostatges, crema arxius, vola ambulàncies, arrasa camps de refugiats i coqueteja amb la idea de "amputar el càncer" de tres milions de palestins per a fer més folgada la puresa del seu Estat "jueu".

No condemne al rei Gienendra de Nepal, educat als EUA, que des del passat mes de gener ha executat sense judici a 1.500 comunistes.

No condemne a Jordània ni a Egipte, que

apallissa i empresona als que es manifesten contra l'ocupació israeliana de Palestina.

No condemne la Patriot Act ni el programa TIPS ni la "desaparició" de detinguts pel FBI ni la violació de la Convenció de Ginebra en Guantánamo ni els tribunals militars ni la "licència per a matar" atorgada a la CIA ni l'escorcoll policial de tots els turistes que entren en EUA procedents d'un país musulmà.

No condemne el cop d'Estat a Veneçuela ni al govern espanyol que el va recolzar ni als periòdics que, aquí i allí, van finançar, van legitimar i van aplaudir la dissolució de totes les institucions i la persecució armada dels partisans de la Constitució.

No condemne a la companyia nord-americana Unió Carbide, que el 2 de desembre de 1984 va assassinar trenta mil persones a la ciutat índia de Bophal.

No condemne a l'empresa petrolífera nord-americana Exxon-Mobil, acusada de segrestar, violar, torturar i assassinar a desenes de persones que vivien en un edifici propietat de la companyia a la província d'Aceh (Indonèsia).

No condemne a l'empresa 'Vivendi', que ha deixat sense aigua a tots els barris pobres de La Paz, ni a Monsanto, que deixa sense llavors als llauradors de l'Índia i de Canadà, ni a Enron, que després de deixar sense llum a mitja dotzena de països, va deixar també sense estalvis a 20.000 persones.

No condemne a les empreses espanyoles (BBV, BSCH, Endesa, Telefónica, Repsol) que han buidat les arques de l'Argentina, obligant així els argentins a vendre el seu cabell als fabricants de peluques i disputar-se una vaca morta per a poder menjar.

No condemne a la casa coca-cola, que va penetrar a Europa a l'ombra dels tancs nazis

i que acomiada, amenaça i assassina avui sindicalistes a Guatemala i Colòmbia.

No condemne a les grans corporacions farmacèutiques, que han acordat matar a vint milions d'africans malalts de SIDA.

No condemne l'ALCA, que viola i espedaça les obreres de les maquiladoras de Ciutat de Juárez i fa nàixer xiquets sense cervell a la frontera de Mèxic amb EUA.

No condemne al FMI ni a l'OMC, providència de la fam, la pesta, la guerra, la corrupció i de tota la cavalleria de l'Apocalipsi.

No condemne a la UE ni al govern dels EUA, que posen els acords comercials per damunt de les mesures per a la protecció del medi ambient i que han decidit, sense plebiscit ni eleccions, l'extinció d'una quarta part dels mamífers de la terra.

No condemne les tortures a Unai Romà, jove basc que, fa ara un any, va ser convertit en un globus tumefacte en una comissaria espanyola, quedant fins a tal punt desfigurat que els seus pares només el van reconèixer perquè en la cara seguia tenint la mateixa piga.

No condemne al govern espanyol, que el passat mes d'abril va establir l'estat d'excepció sense consultar-ho al Parlament i va suspendre durant tres dies drets bàsics recollits en la nostra Constitució (la llibertat de moviment i d'expressió), amb l'agreujant de segregació racista, en impedir que els bascs viatgessin a Barcelona amb ocasió de l'última cimera de la UE.

No condemne la Llei d'Estrangeria, que expulsa homes dèbils i famolencs, els tanca en camps de detenció o els priva del dret universal a assistència sanitària i educació.

No condemne el "decretàs", que precaritzza encara més l'ocupació, elimina els sub-

sidis i deixa els treballadors, com a fullaraca, a mercè del card dels vents dels empresaris.

No condemne, naturalment, a Déu quan plou, rellampega o trona ni quan la terra tremola ni quan el volcà vomita el seu foc sobre els homes.

Sóc un demòcrata: m'importa un carall la mort de xiquets que no són espanyols; m'importa un carall la persecució, silenciament i assassinat de periodistes i advocats que no pensen com jo; m'importa un carall l'esclavitud de dos mil milions de persones que mai podran comprar els meus llibres; m'importa un carall el retall de llibertats mentre subjecte jo lliurement les tisores; i m'importa un carall fins i tot la desaparició d'un planeta en què ja m'he divertit tant.

Sóc un demòcrata: condemne a ETA, als que ho recolzen i als que guarden silenci, encara que siguin muts de naixement; i exigesc, per tant, que es prive dels seus drets ciutadans a 150.000 bascs, que li'ls impedisca votar, manifestar-se i reunir-se, que es tanquen les seues tavernes, les seues editorials, els seus periòdics, fins i tot les seues guarderies; que se'ls fique després a la presó, a ells i a tots els seus companys (des del jove militant antiglobalització a l'escriptor ressentit) i que, si tot açò no és prou per a protegir la democràcia, es demane la intervenció humanitària de les nostres gloriores Forces Armades, faixades ja en l'heroica reconquesta de l'illa Perejil. Sóc un demòcrata: he condemnat a ETA. Sóc un demòcrata: només he condemnat a ETA i forme part, per tant, de totes les altres bandes armades, de les més sagnants, les més cruels, les més destructives organitzacions terroristes del planeta. Sóc un demòcrata. Sóc un cabró. Ω

Refranys i Dites Populars

“Dia passat, dia trobat”
 “Qui no vulgui pols que no vagi a l'era”
 “Qui paga mana”
 “Al juliol, les garrofes porten dol”
 “Tota pedra fa paret”
 “Qui menja bo, caga pudent”
 “Preu per preu, sabates grosses”
 “A la vora del riu, no et facis el niu”
 “Feina feta, no corre pressa”
 “Feina feta, no fa destorb”
 “Amb bona mar tothom és mariner”
 “Estiu calorós, hivern rigorós”
 “Feina feta, consell donat”
 “Les masses piquen”
 “Gallina vella fa bon brou”
 “Preguntar, no és mancar”
 “Carrers banyats, calaixos eixuts”
 “Cel rogenic, aigua o vent”
 “Un bon dinar fa de bon esperar”
 “Poll de juliol, cap o cul sempre li dol”
 “En setembre, qui tinga blat, que sembre”
 “Totes les masses piquen”
 “El ruc callat, per savi és reputat”
 “Dita de vella, caga't en ella”
 “Amb pa i vi, es fa camí”
 “Les parets tenen ulls i orelles”
 “Les aparences enganyen”
 “De més verdes en maduren”
 “Bufar i fer ampolles”
 “Goteta a goteta es fa riu”
 “Més val poc que no res”
 “Allà on va la corda va el poal”
 “Si res li escau, poseu-li blau”
 “Vesteix al pobre i et faràs ric”
 “Salut sense diners és mitja malaltia”
 “Val més llapis curt que memòria llarga”
 “El que de nit es fa, de dia es veu”
 “Fes bé a burros, que t'ho pagaran a çoques”
 “Qui va davant, va amb la rella foguejant”
 “Metge i confessor, quant més vell millor”
 “Val més encendre una espelma que queixar-se de la foscor”
 “Si són puputs, ja cantaran”
 “Salut i força al canut”
 “Carrers mullats, calaixos eixuts”
 “A cada bugada es perd un llençol”
 “Més pot qui vol que qui pot”
 “Home casat burro espatllat”
 “Quan no hi ha rebuda les rates fugen”
 “Quan un pobre pasta. s'assola el forn”
 “Cul petador no necessita doctor”
 “El que no passa en un any, passa en un instant”
 “Qui no en fa de jove, no en conta de vell”
 “Al constipat, got de vi i cap tapat”
 “Parlar bé, córrer poc”
 “Més val un no ben dit que un si a mitges”
 “Neu de febrer aigua en un paner”
 “Molts oficis, pocs beneficis”
 “El qui viu d'esperances, mor dejú”
 “D'on no n'hi ha, no en pot rajar”
 “Per la primavera, res és com era”
 “Sogres i nores, llegum de mal coure”
 “Home de molts oficis, pobre segur”

“De mica en mica s'ompli la pica”
 “Dos no es barallen si un no vol”
 “Al malfeiner cap arreu no li va bé”
 “A la taula i al llit, al primer crit”
 “Tants caps tants barrets”
 “Per a la gola, farigola”
 “A l'estiu, tota cuca viu”
 “Tramuntana, la mar plana”
 “Morta la cuca, mort el verí”
 “A gos flac, tot són puces”
 “A l'agost, a les set ja és fosc”
 “Aigua d'agost, safrà, mel i most”
 “Pel fum se sap on hi ha el foc”
 “La cera al costat del foc s'escalfa”
 “A bona son, no hi ha llit dur”
 “A l'agost, bull el mar, i bull el most”
 “L'aigua fa la vista clara”
 “Qui no corre, vola”
 “Qui matina, fa farina”
 “Cadascú sap on li estreny la sabata”
 “Plet acabat, l'únic qui guanya és l'advocat”
 “Una mà renta l'altra. I les dues, la cara”
 “Cop al cap, mort o curat”
 “El verd, a l'ombra es perd”
 “En ser negre, botifarra”
 “Al gos flac, tot són puces”
 “Qui és gat, sempre maula”
 “Per a lluir, s'ha de patir”
 “Tota pedra fa paret”
 “Poble menut, infern gran”
 “Totes les masses pesen”
 “L'obligat, ni agrait ni pagat”
 “Carn fa carn, i vi fa sang”
 “No es pot matar tot el que és gras”
 “El cor no parla, però endevina”
 “Llamp a la serra, aigua a la terra”
 “Qui fuig de Déu, corre debades”
 “Ser més drope que el jeure”
 “El que aquí es diu, aquí es queda”
 “El que és dels altres, fa de bon donar”
 “Al burro vell, cabestre nou”
 “Més val esglaiat que matat”
 “Pagant, Sant Pere canta”
 “Si vols estar ben servit, fes-te tu mateix el llit”
 “L'oli d'oliva tot mal esquivia”
 “Cell a ponent, aigua o vent”
 “Com més rics, més guits”
 “El gat escaldat, aigua freda tem”
 “Val més anar apedaçat que foradat”
 “Si el pare es músic, el fill ballador”
 “Qui fuig de Déu, corre de bades”
 “L'aigua fa la vista clara”
 “A casa del dolçainer tots són balladors”
 “Qui no treballa en tot l'any, treballa el de cap d'any”
 “No hi ha alegria amb la panxa buida”
 “Mal de molts, consol de tots”
 “El qui no plora no mama”
 “El qui fa el que pot no està obligat a més”
 “El gat escaldat de l'aigua tèbia en fuig”
 “Gat amb guants, no mata rates”
 “El més net, és qui no embruta”
 “Al maig, conforme vaig” Ω

Dites relacionades amb el vi

El vi esquivia les penes.
 El vi estalvia el pa i el pa estalvia el vi.
 El vi fa com la sal: no porta mida.
 El vi fa parlar a glops, però clar.
 El vi fa parlar llatí.
 El vi fa riure i fa dormir.
 El vi fa sagí.
 El vi fa saltar els vells.
 El vi fa sang i l'aigua fa fang.
 El vi fa sang, la carn fa carn i el peix fa fang.
 El vi fa sant el vell.
 El vi fa tenir.
 El vi força i l'aigua en treu.
 El vi fort fa anar de tort.
 El vi fred i el caldo calent i si pot ser bullent.
 El vi ha de tenir coses de la dona formosa: bon color, bon nas i bona boca.
 El vi i el secret són enemics.
 El vi i el sol fan posar alegre.
 El vi i l'amor, mosseguen de traïdor.
 El vi i l'enemistat descobreix la veritat.
 El vi i l'or, com més vell millor.
 El vi i la muller es riuen del saber.
 El vi i la veritat tenen bona amistat.
 El vi i l'amor, mosseguen de traïdor.
 El vi i l'amor peguen de traïdor.
 El vi mesura la son.
 El vi moscatell no es guarda bé amb pitxell.
 El vi natural no et farà mal.
 El vi no porta calces.
 El vi no té bragues, ni de drap ni de lli.
 El vi no té vergonya.
 El vi nou i el pa vell el ventre espatllen.
 El vi novell infla el ventrell.
 El vi novell per Sant Andreu ja és vell.
 El vi pel color, el pa per l'olor, i tot pel sabor.
 El vi per menjar i no per traguejar.
 El vi porta a tothom la raó.
 El vi pur, menjar curt.
 El vi que deixa Sant Urbà, ja el pots llençar.
 El vi que té gust de pega dues vegades es mastega.
 El vi vell, i el pa novell.
 El vi vol bon coixí.
 El vi, beu-lo a casa.
 El vi, la llet i els ous els vells fan tornar nous.
 El vi, la sal i el pebre porten mesura.
 El vi, la veritat i la dona poden més que l'honra.
 El vi, per aficionar, aigua no té de portar.
 El vi, per mosso només; per amo, no hi entén res.
 El vi, poc és bo, molt és verí.
 El vi, poc és triaca i molt és verí.
 El vi, si no es pot orinar, resulta verí.
 Els cargols són agulles d'enfilar vi.
 Els enemics de la bossa: vi, tabac i dona.
 Els moliners quan tenen aigua beuen vi.
 Els vapors del vi fan dormir.
 En aquest món mesquí quan tenim pa no tenim vi.
 En gent de vi, ni tarda ni de matí.
 En l'hivern, bona sopa i vi calent.

Dites relacionades amb la lluna

Lluna blanca o vermella, no et fiïs d'ella.
 Lluna blanca, bon temps canta.
 Lluna blanca, cobrellit i manta.
 Lluna blanca, jornada franca.
 Lluna blanca, mar en calma.
 Lluna blanca, samarra i manta.
 Lluna brillant, bon temps per endavant.
 Lluna cinquena, lluna fixa.
 Lluna clara, mar en calma.
 Lluna coberta tot ho encerta.
 Lluna coronada, terra mullada.
 Lluna coronada, vent i ruixada.
 Lluna creixent, muda de gent.

Lluna creixent, part diferent.
 Lluna d'abril tardana, pagès, no deixis la cabana.
 Lluna de gener girada, mar avalotada.
 Lluna de gener i l'amor primer.
 Lluna de gener tombada, maror i marinada.
 Lluna de gener, lluna raïmera.
 Lluna dimecrera i dona barbuda, de cents anys una.
 Lluna dimecrera, lluna ventolera.
 Lluna dreta, aigua certa; lluna decantada, fred i gelada.
 Lluna dreta, mariner ajagut; lluna ajaguda, mariner dret.
 Lluna enrogla, el temps mudarà.
 Lluna entelada, mar avalotada.

Lluna grogosa, aigua abundosa.
 Lluna i pluja viva, bons per l'oliva.
 Lluna lluent al foc un altre sarment.
 Lluna lluent, fred i vent.
 Lluna lluent, poc peix i molt vent.
 Lluna lluent, sequedat o vent.
 Lluna marinera, aigua al darrera.
 Lluna minvant, llinatge semblant.
 Lluna minvant, part semblant.
 Lluna morta aigua porta.
 Lluna morta poc peix porta.
 Lluna morta, llevant a la porta.
 Lluna naixent vermellosa, ventada grossa.
 Lluna nova amb torbonada, trenta dies mullada.
 Lluna nova de febrer, primer diumenge de quaresma.

LLUCMAJOR



Fa 2 anys que en Miquel clar ha obert la Papereria és Convent a la barriada des Convent de Lluçmajor. Ven llibres, diaris, revistes i regals. Tel. 971 660 194



Fa 15 anys que na Caterina Colom va obrir la Galearia d'Art Colom al carrer del Convent de Lluçmajor: pintures, vases, articles de decoració... Tel. 971 662 195



Fa 4 mesos que n'Anna Reus regenta la botiga de moda Xiques al carrer dels Born de Lluçmajor. Tel. 971 121 292



Fa 3 anys que n'Antònia Roig de Porres regenta la Carnisseria can Brou al carrer de Gràcia de Lluçmajor. L'amo Antoni Brou va obrir aquesta carnisseria quan era ben jove, i ara ja està jubilat. Tel. 971 660 705



Fa 35 anys que na Margalida Penya fa flors de copines al seu taller del carrer d'en Pere de Son Gall de Lluçmajor. Tel. 971 660 130



Fa 33 anys que la família Céspedes-Obrador va obrir el Forn can Gori al carrer de Gràcia de Lluçmajor. Tel. 971 660 868



Fa 4 anys que en Ramon Castell va obrir la Rentaduria Beyro al carrer del Bisbe Roig de Lluçmajor. Tel. 971 660 770



Fa 9 mesos que en Miquel Azor regenta el Bar es Suc al carrer Major de Lluçmajor. Entrepans i els caps de setmana tapes. Tel. 971 120 731



Fa un any que en Gabriel Nieto a qui veiem amb la seva família fa disseny gràfic tèxtil al seu taller del carrer de s'Arraval de sant Joan. Va a vendre per les fires de Mallorca. Tel. 971 527 029

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P.

Població

C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

ANUAL 35 €

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa

Adreça

Núm. entitat Núm. sucursal

Compte núm.

Firma

**Ompli aquesta tarja i envia-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**



Fa 2 anys que en Miquel Huguet amb en Paco Navalon regenta el Restaurant s'Estàtua al Passeig de Jaume III de Lluçmajor. Fan sopars de pizzes i hamburgueses. A la foto amb l'encarregada Maria Gelabert. Tel. 971 660 088



Fa 7 anys que en Gaspar Gelabert fa piques, morters i altres feines en pedra al seu taller d'Algaïda. Tel. 971 665 875



Fa 27 anys que en Rubén Cano fa ceràmica al seu taller del carrer de les Monges de Lluçmajor. Fa escultures de fang refractari. Tel. 971 664 245



N'Àngel Torres fabrica barreres, taules rústiques i arades miniatura al seu Taller de la Contramurada de Ciutadella de Menorca. Tel. 639 564 412



Fa un any que en Jaume Maimó va fundar l'empresa Marges de les Illes a la Plaça de l'Ajuntament de Lluçmajor. Si l'heu menester telefonau al 600 346 615